3 1761 07461856 2

Digitized by the Internet Archive
in 2011 with funding from
University of Toronto

http://www.archive.org/details/mruppernescene02ml

MØRUPPERNE.

ANDEN SAMLING.

MØRUPPERNE.

SCENER OG PERSONER

FRA

DET KJØBENHAVNSKE SELSKABSLIV.

AF

CARL MØLLER.

ANDEN SAMLING.

KJØBENHAVN.
EMIL BERGMANNS FORLAG.
1888.

LIBRARY
APR 12 1983
UNIVERSITY OF TORONTO

PT
8143
M6M64
V.2

Kjøbenhavn. I. Cohens Bogtrykkeri.

I.

Nyaarsaften.

Der er iaar tilfaldet Mørup en Arv, som han rent ud sagt ikke synes at sætte tilstrækkelig Pris paa; det er den aarlig tilbagevendende Familiesammenkomst paa Nyaarsaften, som han har arvet efter sin Svigermoder. Denne brave Kone havde nemlig i en lang Aarrække været Festarrangør paa denne højtidsfulde Dag, Indbydelserne udstedtes med Aar og Dags Varsel, idet hun paa Slaget tolv ufravigeligt ønskede at se alle de Tilstedeværende raske og sunde og glade og fornøjede om et Aar paa samme Sted paa Nørregade 42, anden Sal, og det kunde ligesaa lidt falde selv det mest udisciplinerede Familiemedlem ind at tænke paa at gaa i Selskab andetsteds, som f. Ex. Mørups Svigermoder kunde fristes til at opgive sin Spaseretur til Frederiksberg Have paa Kristi Himmelfartsdag eller sin varme Hvedetvebak Store Bededagsaften.

Engang i Foraaret lukkede imidlertid den gamle Frue sine Øjne, og som en Følge heraf blev ogsaa Lokalerne paa Nørregade 42, anden Sal lukkede for alle Familie-

sammenkomster og Selskaber, derunder indbefattet de regulære Nyaarsaftener.

Fru Mørups Sorg over Tabet af Moderen, som strax havde været baade oprigtig og stærk, var i Løbet af Sommeren aftagen noget i Styrke, og Mørup blev derfor noget forbavset over et heftigt Tilbagefald, der paakom Fruen en Aften i Slutningen af November, just som Familiens kvindelige Medlemmer sad i fuld Aktivitet med Julegaverne. Under et blidt Ruskvejr af Taarer udtalte Fruen først nogle almene sociale Betragtninger over, hvorledes et Dødsfald kunde splitte en Familie, ligesom et Lynnedslag en Flok Faar, og endte saa med det direkte Spørgsmaal: „Hvor skal vi nu være Nyaarsaften?“

Dette var Indledningen til en Række Aftenkursus, i hvilke Fruen belærte sin Mand om, at han ved at gifte sig med sin Svigermoders ældste Datter ikke alene var kommen i Besiddelse af en umaadelig Mængde behagelige og glædelige Rettigheder, men tillige havde overtaget den Pligt at holde Familietraditionen vedlige. Hvori denne i dette Tilfælde bestod, var klart nok; efter en halv Snes Afteners Undervisning indsaa Mørup da ogsaa grant, at han havde den noget bekostelige Forpligtelse at optræde som Familiens Overhoved og bespise den ganske Slægt paa Aarets sidste Aften, og allerede i de første Dage af December vandrede Fruen personlig om til de paagjældende Slægtninge for at bede dem lade være at love sig bort til bemeldte Aften. Hendes Væsen paa disse Invitationsvisiter var en uensartet Blanding af en Del Ydmyghed — der skrev sig fra Erkjendelsen af Hvalfiskens bekjendte Sentens: „Hvad er vi Mennesker?“ anvendt paa

Umuligheden af at samles paa Nørregade 42, anden Sal — en Del Selvfølelse, blandet med nogen Frygt, — der kom af det tunge Ansvar, hun følte i sin nye patriarkalske Værdighed, — og en Del Hovmod, da hun oprigtig talt mindede en Del om en kongelig Lakaj, der tilsiger til Taffels og ikke tager mod nogen anden Undskyldning end nær forestaaende Død.

Saasnart Indbydelserne vare bragte i Stand, fik den gode Kone travlt hjemme, for det skulde gaa til akkurat, som det var gaaet til hos Moderen, og samtlige mørupske Hjerner blev derfor satte i Gang for at erindre alle Detailler fra tidligere Nyaarsaftener. Hvad Bespisningen angik, var der først og fremmest den Ejendommelighed, at der i det gammeldags Hus endnu ved Ni-Tiden blev budt en Slags Mellemmad om, bestaaende af hjemmebagte haarde Kager og et urimeligt Assortiment af de forskjelligste Sorter Syltetøj, da den gamle Frue havde været af den Formening, at hendes Gjæster umuligt kunde holde ud for Sult fra Klokken otte, da Theen med tilhørende Julekage, Sandkage og flere andre Slags Brød indtoges, til Klokken ti, da man gik tilbords. Selve Aftensmaden skulde efter Reglementet bestaa af kogt Lax og Kalkunsteg; den sidste var det jo let nok at skaffe tilveje, værre var det med Laxen. De sidste fjorten Dage gjorde Fruen da ogsaa en lille daglig Afstikker ned paa Fiskehuset Nr. 7 for at erindre Indehaveren heraf om, at han endelig maatte skaffe hende den nødvendige Lax, og hun studerede med Iver Avisernes meteorologiske Meddelelser og forhørte sig hos Mørup, om han troede, det havde nogen Indflydelse paa denne Fisks Ophold ved vore

Kyster, at der var telegraferet ti Graders Kulde fra Libau, for det var jo aldeles nødvendigt at have Lax paa Bordet, ellers var der jo Ingen, der vidste, at det var Nyaarsaften, ikke fordi hun var overtroisk eller tænkte paa den Slags, aldrig den ringeste Smule, men hun skulde dog aldrig glemme, at det netop var den Nyaarsaften, hvor det ikke havde været hendes Moder muligt at opdrive Lax for nogen Pris, at Onkel Frederik faldt akkurat fjorten Dage efter og forstuvede sin højre Ankel, saa han maatte gaa med Stok et helt Aar efter. Og det indvirkede ikke paa hendes Overbevisning, at Mørup fremkom med en for al Veneration blottet Udtalelse om, at dette Uheld ikke saa meget skyldtes den Lax, Onkel Frederik ikke havde faaet Nyaarsaften, som diverse Sorter Vin, han havde konsumeret Ulykkesdagen.

Spørgsmaalet om de forskjellige Næringsmidlers Værdi lod sig nok klare, hvorimod der viste sig en betydelig større Vanskelighed, da Fruen kom til at tænke paa, hvad hun skulde gjøre med sine Gjæster. Det vilde ikke have nyttet, om der havde været sat nok saa stor Præmie for Besvarelsen af hendes Spørgsmaal: „Hvad bestilte vi egentlig hos Bedstemoder?“ Der var alligevel ikke indkommet en eneste acceptabel Løsning, hvor meget end de mørupske Hoveder blev lagte i Blød. Alle vare de enige om, at de havde havt det rigtig rart og hyggeligt hos Bedstemoderen; de havde følt sig saa hjemme i de to lune Stuer med de mørkegrønne Damaskes Gardiner, de mange Svibelglas i Vindueskarmene, det prunkfri, graa- og rødstribede Gulvtæppe og den svage Duft af Potpourri, og der havde været noget ubestemmelig

vederhæftigt ved det gamle Mahognitræs Møblement, de tunge Stole med de krogede Hjulben og de buede Rygge med nogle primitive, paalimede Dekorationsrosetter, Divanbordet paa den ene kolossale Fod, hvilket Møbel af og til havde en Tendens til saa at sige at bære Bordpladen paa tre Haar, og den brede Sofa med de rummelige Skabe paa Siden, hvori Bedstemoder gjemte saa ubeskrivelig mange Herligheder, og hvori Puslingerne kunde kravle helt ind og gjemme sig ligesom Hundehvalpe i et Hundehus. Denne Sofa havde de yngste Familiemedlemmer altid set op til med Ærefrygt, for i dens ene Hjørne tronede Bedstemoderen Dag ud og Dag ind. Hun havde havt ikke saa ringe Værdighed, som hun sad der med den glorielignende Kappe, den store, broderede Brystkrave og den adstadige, mørkegraa Kjole; hun var graahaaret og meget rynket, men havde et Par livlige, brune Øjne, — det saae ud, som de havde glemt at blive gamle samtidig med det øvrige. Hun var aldrig ledig; i Haanden havde hun altid et Strikketøj, og paa Bordet foran hende stod den vældige Ballie med Garnnøglet, hvilken var af saadanne Dimensioner, at den havde gjort Tjeneste som Skjæppemaal ved et Par Generationers fingerede Handel med Kartofler eller lignende. Ubevægelig syntes Bedstemoder at sidde der, udstedende fra dette sit Hovedkvarter til den i Tjenesten gamle Pige de fornødne Dagsbefalinger, og det forekom Børnebørnene længe efter, at de vare blevne voxne, at Bedstemoder paa en eller anden Maade var uadskillelig forbunden med den gamle Sofa. Det havde givet Bedstemoders Selskaber noget aparte sluttet, at man ikke behøvede at lede efter, hvor Værtinden var

henne: man havde en velgjørende tryg Følelse af, at alt nok vilde gaa godt, skjønt Værtinden ikke foer om med venskabelige Opfordringer til Gjæsterne om endelig at more sig godt og med mindre venskabelige Paalæg til Tjenestepigerne om at sørge for det eller det: hele Aftenen var Sofahjørnet Selskabets Brændpunkt, det ene Hold Børn og Svigerbørn afløste det andet paa Siddepladserne om Bedstemoder, og Børnebørnene afløste ligesaa troligt hinanden i at klavre op i Sofaen og undertiden op ad Bedstemoderen med. Det var simpelthen dette Centrum, Mørups savnede til deres Nyaarsselskab, og det nyttede dem derfor ikke noget, alt hvad de spekulerede over at faa deres Fest til at ligne Bedstemoderens saa meget som muligt, Sofahjørnet kunde de ikke faa udfyldt.

Dette vidste imidlertid de omtalte mørupske Hjerner, der laa i Blød, ikke noget af, og da de blev afæskede Svar, svarede de derfor som den naturligste Ting af Verden, at paa Nyaarsaften foretog ingen Mennesker sig andet end at vente paa, at Klokken skulde blive tolv. Skjønt der vel nok kunde tænkes livligere Adspredelser, fandt Fruen dog tilsyneladende stort Behag i denne Maade at forslaa Tiden paa for sine Gjæster, og i den rigtige Erkjendelse af, at Klokken nok blev tolv af sig selv, og at idetmindste h u n var ganske ude af Stand til hverken at fremskynde eller forhale denne Begivenhed, gik den gode Kone med Familie gladelig til Onkel Peter første Juledag, til Onkel Frederik anden Juledag, o. s. v., fortsættende sin Juletournee i den vante Orden med en vis vemodig resignerende Understrøm af de dybe Tanker, det vakte, hver Dag at paamindes Tidens Gang i et

„Herregud, idag er det saamænd akkurat et Aar siden, at vi sad saadan sammen paa første Juledag!" o. s. v.

Efterat Familiens Medlemmer i de mellemliggende otte Dage havde været samlede i otte forskjellige af Familiens Lejligheder, mødtes de Nyaarsaften Klokken halvotte hos Morups, hvor de jo havde tilbragt Juleaftenen. Sammenkomsten tegnede strax fra Begyndelsen til at komme til at ligne de tidligere Nyaarsselskaber, ved hvilke der heller aldrig havde været opnaaet Enighed om hvide eller sorte Slips; med den største Spænding blev enhver indtrædende Herre kontrolleret i denne Retning, og Børnene løb om og talte nok saa ivrigt: „Nu er der sex hvide og fem sorte! Jeg tror nu, der kommer flest hvide!"

Klokken otte blev der aabnet for Juletræet. Det var akkurat det samme Træ, ligesaa rigeligt behængt med Lys og Godter, og navnlig de Ældre, der Juleaften havde proklameret, at Presenterne vare dem saa rasende ligegyldige, burde jo altsaa i Grunden have været ligesaa glade ved det; men — Nyhedens Interesse var borte. Præsentationen faldt noget mat ud; det var ligesom den anden Opførelse af en Festforestilling eller, som det hedder i Cirkus Mandag Aften: „Programmet for Søndag gjentages", det bliver alligevel aldrig det samme. Stemningen mangler. Og saaledes var det her: de Ældre gjorde sig ikke engang den Ulejlighed at sige deres humoristiske „Aa—aa!"; de unge Piger vare aldeles ikke frygtelig bange for, at der skulde gaa Ild i Træet; de unge Koner lagde ikke mindste Skjul paa, at de plyndrede Kræmmerhusene for Marsipanen og lod Rosiner og Mandler og den

øvrige Fyldekalk tilbage; Herrerne gjorde kun Nytte for Børnene som en behagelig Slags Trappestiger, som man ovenikjøbet slet ikke behøvede at gaa op ad for at naa Frugterne paa de øverste Grene; Børnene sled og rev i Træet, som næsvise Puslinge slide og rive i Skjægget paa den gamle Husven, der har ladet dem blive for nøje bekjendt med sig; og om det saa var Møruppernes Familiehund, havde den mistet al Respekt for Juletræet og gik endogsaa en Gang saa vidt, at den ved en Letning af det ene Bagben antydede, at den ansaa det for et ganske almindeligt Grantræ, af hvilken Fejltagelse der resulterede en vild Parforcejagt, som først endte, da Hunden i den mørke Aftenstund saae sig foset ud paa den kolde, luftige Køkkentrappe, hvor den en Times Tid i Træk regalerede Husbeboerne med sørgmodige Klagesange.

Lysene vare knap halvt nedbrændte, da Gjæsterne allerede begyndte saa smaat at liste ud af Stuen og samle sig i passiarende Smaagrupper i de andre Værelser, og tilsidst stod Træet ene og forladt tilbage og kunde som en afsat Baldronning, der maa sidde over og kukkelure i en af de Sale, hvor hun tidligere har domineret, have filosoferet en god Portion over Menneskenes mærkværdig hurtige Evne til at glemme. Det filosoferende laa imidlertid ikke for Juletræet, men ærgre sig gjorde det alligevel, og saa rystede det paa Hovedet, saa et Par af de øverste Lys drattede ned og stak Ild i de underste Grene. Det varede noget, inden Familien blev opmærksom paa Lugten, men saa styrtede Alle til og skjældte ud paa det dumme Juletræ, som bare var til Ulejlighed, og uden

videre Omsvøb blev det skubbet ud til sin Ven Hunden paa Køkkentrappen, hvor det paa en apoplektisk Maade lænede sig op mod Væggen og næste Morgen med sine Smuler af Flitterstadsen tog sig ud som en anløben, hjemvendende Karnevalsgjæst i Solskinsbelysning.

Selskabet begyndte nu paa den interessante Beskjæftigelse at vente paa, at Klokken skulde blive tolv, og da slige profane Adspredelser som at spille Kort vare forbudte, kunde man se selv ellers adstadige Medborgere og Medborgerinder give sig i Kast med de mærkværdigste Foretagender; et Par ældre, militære Familiemedlemmer exercerede med nogle Tinsoldater med en Iver, som vare de endnu til Tjeneste paa Lammefælleden; nogle fyldige Husmødre gik i Dukkekøkkener og vare henrykte over, at det ved Gud var der altsammen, og rev regelmæssig alt, hvad der var anbragt paa Hylder og Søm paa den ene Væg, ned, naar de pegede paa noget paa den anden Væg; nogle Børsherrer fik Undervisning i det ædle Spil, Billedlotteri, men kunde trods deres Nevøers Forklaringer ikke faa banket ind i deres Hoveder, hvad Spillet egentlig gik ud paa; og Familiens unge Piger klædte Dukker af og paa og havde Møje med at holde deres Fættere fra at kigge, skjønt de tidt nok betydede dem, at det var frygtelig upassende. Mest Opsigt vakte dog lille Rudolfs Evne til at klistre Overforingsbilleder op; han havde ikke havt andet Ønske til Julen end Overføringsbilleder og havde derfor faaet saadanne Masser af Ark med alle mulige Fremstillinger, at han ganske alene godt kunde have dannet en Filial af Komiteen til Kjøbenhavns Forskjønnelse. Foruden at have smykket et Utal af Krukker,

Bojaner og Urtepotter, der vare anskaffede specielt til dette Øjemed, med skjønne Kvindeportrætter, vilde Dyreskikkelser og idylliske Folkelivsbilleder, klistrede han op, hvor han kunde komme til det: ingen af Familiens Ejendele vare sikre, første Juledags Morgen opdagede Fru Mørup en Gruppe Englehoveder paa Køkkenøxens Skaft, saa Mordvaabnet faldt hende ud af Haanden, da hun vilde hugge Hovederne af Ænderne, Søstrene fandt deres fine, spinkle, japanesiske Sykurve tyngede til Døde af nogle Buketter, der i Smagfuldhed godt kunde hamle op med Sælgekonernes paa Amagertorv, en Scene af Askepot i Løjtnantens Jettonskasse indbragte Kunstneren en forsvarlig en paa sin egen Kasse, gamle Mørup havde nær kylet sin høje Hat fra sig, da der fra dens Bund grinede ham en Sioux-Indianer imøde, o. s. v. Den Eneste, der syntes at være ret tilfreds med denne Omdannelse af Omgivelserne til et permanent Udstillingslokale for overføringsbilledlig Kunst, var Fru Mørup, der regnede det — som hun sagde — for et alligevel Tegn paa noget kunstnerisk hos Drengen, som man aldrig vidste, hvad kunde blive til, naar det strax blev plejet, og Konen tænkte virkelig i sit stille Sind paa at glæde en af vore fremragende Kunstnere med sit Besøg.

Som det altid gaar, vare efter nogen Tids Forløb Damerne klumpede sammen i een Stue og Herrerne i en anden. De Sidste saae paa deres Ur og gabede og gabede og saae paa deres Ur: de vare endogsaa for søvnige til at observere, at Mørup og tre af de ældre Gjæster vare echapperede over i hans Værelse, der — som man maaske vil erindre — ligger paa den anden Side af Trappe-

gangen. Her iværksatte de fire Gentlemen med lønlig Hast tre Jagtrubbere, og de havde nok saa snildt sikret sig mod Overrumpling ved at placere nævnte Rudolf som Skildvagt ude paa Gangen mod et Honorar af to Ark Overføringsbilleder — af de rigtige til 25 Øre, ikke det tynde Skidt til 10 —, fra hvilken Post han skulde lade en gjennemtrængende Fløjten høre, naar hans Moder var under Opsejling.

Fru Mørup havde imidlertid ganske andre Ting at tænke paa, thi der var iaften indtruffet det ganske sjeldne Tilfælde, at Damerne havde faaet et nyt Konversationsstof. Efterat Samtalen var blusset op snart hist snart her i Smaaflammer om Theaternyheder, Forlovelsestilfælde, etc., der alle gik ud, naar de havde brændt en ganske kort Stund, brød den pludselig ud i et almindeligt, mægtig buldrende Flammehav, da en af de Tilstedeværende bragte paa Bane den Diskussion, der fornylig var holdt i et eller andet kvindeligt Samfund om, hvorvidt Tjenestepigerne bør have deres Plads inde i Dagligstuen hos Herskabet eller ej.

En rig, reaktionær Frue aabnede Diskussionen ved spottende at spørge, om Pigen ikke skulde sidde i Sofaen og forhøres først i alle vigtigere Familieanliggender, for saa vilde Fruen bare foreslaa, at Herskabet satte sig ud i Pigekammeret — hvis det havde Lov til det, Gud bevares! — og man kom vel snart saa vidt, at Pigerne ogsaa skulde kjøre Tur hver Dag i Ens Ekvipage, og da de vel bedst kunde lidt tidlig paa Dagen, saa kunde Herskabet jo altid faa Vognen, naar de havde brugt den.

En anden velstaaende Frue vilde spørge, hvor For-

skjellen var. Hun vidste et Sted — en ellers meget rar og anset Familie, det ved Gud —, hvor Tjenestepigerne havde siddet inde, ogsaa de Aftener, hvor der blev givet franske Timer og konverseret af hende. Frøkenen med det franske Navn: Eau-de-Cologne, eller hvad det var; og efter et halvt Aars Forløb var Pigen ved den Almægtige saa meget fermere i Fransken, at hun kunde rette Husets Døtre, og det var dog vel ikke Meningen? Gud bevares, der var naturligvis ikke noget i Vejen for, at Pigen ogsaa lærte med, men hun skulde værs'go være beskeden og ikke saa graadig at tage det altsammen, saa der ingenting blev til de Andre: men saadan var det immer med simple Folk, de kjendte ikke til at holde Maade.

Fru Mørup kjendte det hele saa overordentlig godt — aa, saa mageløst godt — fra sin Ungdom. Den Gang havde Pigen jo ogsaa siddet inde i Familien og syet, og det var jo ved Gud meget rart saadan at have et Menneske ved Haanden, naar der skulde lægges i Kakkelovnen, eller naar der var noget, man ikke kunde finde ud af ved sit Sytøj, for saa kunde hun jo saa brillant besørge det; men ellers var det ikke andet end det rene og skjære Humbug med den Fortrolighed og Fiduss. Hvor skulde man ogsaa faa den fra til et Menneske, som man ikke vidste, hvor længe man havde i sit Hus, og som man ikke kunde vide, hvor kom hen og kunde fortælle de rædsomste, intimeste Ting om En, for Gud bevares, man foretog sig begribeligvis ikke andet end, hvad Gud og hver Mand gjerne maatte baade se og høre, men derfor havde man dog ikke Lyst til, at det kom ud

mellem Folk. Og det vidste jo Enhver fra den Tid, at der saamænd aldrig blev talt til Pigen, undtagen naar man vilde pumpe hende for, hvordan det var gaaet til hos de af Ens Bekjendte, hvor hun havde tjent før: om Fru Hansen i Grunden ikke var kneben, skjønt hun lod til at slaa saa stort paa det, og om Frøken Frandsens ene Fortand ikke var forloren fra Diderichsen, skjønt den virkelig var mageløst gjort, og saa videre i den Dur. Og der var saamænd Ingen, der skulde bilde hende ind, at det var sundt for nogen af Parterne, og derfor holdt hun paa, at Pigen skulde blive i Barnekammeret, for de kunde bedre slutte sig sammen, og saa kunde man maaske haabe paa, at de gode gamle Dage kom igjen, hvor Tjenestefolkene havde lidt Interesse for de Familier, de tjente i, og ikke bare gik og tænkte paa Figaro, og hvad de uh-ha! Steder hed.

De fleste Tilstedeværende sluttede sig til Værtinden, og en lille, livlig Kone meddelte, idet hun bad de gifte Damer om at rykke lidt nærmere sammen, en sandfærdig Fortælling om Grosserer Lundager, hvor de i den sidste Tid vare blevne svært belemrede med Humanitet og Kirketiende og Tjenestetyende, og hvad alle de Samfundstheorier hedde, for der havde de rigtignok faaet noget godt ud af deres Venlighed mod Pigen. Hele Familien og Datteren Theodora med Opstopperen og den lille russiske Moppe paa Gaden. Allesammen havde de da troet, at det var for hendes Skyld, den unge Student Michelsen var begyndt at komme der saa meget af sig selv om Aftenen i den senere Tid, og saa opdager de en Aften, at han kysser den smukke Pige i Skabeværelset, og saa viste det

sig, at det var for at gjøre Kiks med Pigen, han kom. Jo, det var saamænd noget net noget. Ens Døtre kunde lære paa den Maade; ikke fordi der var stort ved den Michelsen, for hvis man kunde sige det om Nogen, saa var det om ham, at han gik i Hundene saa forhaabentlig som noget.

Da der ikke meldte sig Flere med Tildragelser af samme Art, syntes Stoffet at være udtømt, og de forskjellige Tunger hvilede sig i en vel fortjent, længere Pause. Denne blev afbrudt paa en temmelig støjende Maade, idet Entréeklokken gav sig til at kime, som om den havde faaet Knevelen forkert i Halsen.

Fruen kunde ikke begribe, hvem der kunde ringe paa denne Tid at Dagen, og anmodede et Par af de unge Piger om at være saa søde at se, hvad det kunde være.

De unge Piger fik akkurat aabnet Døren og set, at der Ingen var udenfor, hvorimod de nok syntes at opfange Lyden af flere Par bortgalopperende Fødder, da der lød en Explosion saa stærk, som om idetmindste hundrede Kanoner af sværeste Kaliber blev affyrede paa Trappegangen umiddelbart foran dem.

Ikke alene de to Ungmøer, men hele det mørupske Kvindekjøn geraadede i en sand Paroxysme af Nervøsitet, sprættede ud med Arme og Ben i Luften og erklærede sig rede til at dø af Angst paa Stedet, men afstod dog fra dette triste Forsæt ved de forenede mandlige Møruppers Bønner om at lade være med det og beroligedes forholdsvis hurtigt ved Konsumeringen af to Karafler Vand. Derimod svandt ikke saa rask deres umanerlige

Vrede paa Onkel Frederik, der grinende forsikrede, at det hele var en kinesisk Pistol, og kløede sig gemytlig i Hovedet med et „De Fandens Drenge!“, idet samtlige Forældre bad sig fritagne for den Mistanke, at deres Børn skulde være uvorne. Mærkværdigt nok faldt det dog ingen af disse tillidsfulde Forældre ind at foretage en Mandtælling af Familiens haabefulde Ynglinge, hvad der var ganske heldigt for et Par af disse.

Tiden til at gaa tilbords nærmede sig, og efter Sædvane forsvandt Fru Mørup ud i Køkkenet for at overtage Ledelsen af de sidste Forberedelser. Efter et Par Minutters Fraværelse vendte hun imidlertid frygtelig allarmeret tilbage og meddelte en deltagende Kreds af kvindelige Paarørende følgende Hændelse: „Det er det stiveste, der endnu er budt mig! Veed De, hvad jeg finder, da jeg kommer ud i Køkkenet? Ikke en levende Moders Sjæl! Begge Pigerne var væk, og Døren til Trappen stod paa vid Gab. Jeg vilde jo knap tro mine egne Øjne, men jo, ganske rigtigt! Laxen stod ganske alene og skrupkogte paa første Hul, og Kalkunen stod og brasede i Bagerovnen, saa det spruttede i den. Jeg saae mig om, for jeg vidste ikke, hvad jeg skulde gjøre eller sige, og saa kommer paa een Gang begge Pigerne fnisende og farende ind i Køkkenet og smelder Døren i efter sig. — „Men Du Alstyrende,“ siger jeg til dem, „hvad er dette her?“ — „Hvad for noget?“ spørger de. — „Hvad for noget? Jeg mener, hvor kan det falde Dem ind at løbe fra alting her, som om her ikke var Selskab, og hvor har De været henne, om jeg saa maa spørge?“ — „Aa, vi har ikke været en Minut borte,“ svarer Kokkepigen.

„Vi var bare nede at give Urtekræmmersvenden en Potte paa Døren.“ — „Urtekræmmersvenden? Det er jo ligefrem uanstændigt!“ — „Pyh! Han var jo før her oppe og kastede en Skruptudse ind i Køkkenet til os.“ — „En Skruptudse?“ — „Ja, saadan en af Fyrværkeri, som farer om og futter.“ — Hvad siger De til det? Saadan er Tjenestefolkene nuomstunder! Det manglede bare, at man skulde have dem inde hos sig i Dagligstuen og slaa Potter paa Døren!“

De to Potteslagersker halede imidlertid saa flinkt ind paa den spildte Tid, at Selskabet kort efter kunde gaa tilbords; thi Klokken var bleven saa mange, at man nok kunde formodes at ville være ved Desserten paa Slaget tolv, naar man fulgte Fru Mørups Anmodning om at spise lidt langsomt. Om selve Spisningen er ikke stort at berette, alt gik nok saa reglementeret til, og baade Laxen og Kalkunen var der, saa at fornuftigvis Ingen kunde være i Tvivl om, hvad det var for en Højtidsaften. Det store Overflødighedshorn havde gjort sin anden Runde, da Fru Mørup pegede paa det Egetræs Vægur og med lydelig Røst raabte „Nu!“, omtrent som en Fotograf, der vil varsko om, at om et Øjeblik gaar det løs. Signalet skulde dog kun gjøre opmærksom paa, at Klokken manglede to Minutter i tolv, og i Mangel af anden Beskjæftigelse leverede de Tilstedeværende et ret livligt Skjændsmaal om, hvorvidt den manglede to Minutter eller tre Minutter eller halvanden Minut. Det viste sig iaar som hver Nyaarsaften, at det var en ganske ualmindelig Samling Kronometre, Mørupperne vare i Besiddelse af, da Enhver garanterede for sit Urs Nøjagtighed,

og tillige traf det sig saa mærkeligt, at En netop tilfældigvis idag havde kontrolleret sit med Ranchs Ur, at en Anden havde set Kuglen paa Nikolaj falde, at en Tredie havde set efter hos Holst, o. s. v.

Midt under Diskussionen syntes Væguret at faa noget i den forkerte Hals, og efterat det en kort Stund havde hevet efter Vejret, faldt det første rungende Slag. Hele Familien talte højt de tolv Slag, men stod ellers urokkelig ligesom Figurerne i „Tornerose“. Skjønt Mørup altid havde havt ondt ved at kommandere saaledes over sine Følelser, at han f. Ex. den 31te December paa Slaget 12 skulde blive højtideligt stemt, var det dog en Vedtægt i Familien, at man blev det. Damerne slog Blikket ned og syntes at tælle, hvor mange Brystsukkerpapirer de havde paa Tallerkenen, og Herrerne stod som ved en Ligbegængelse, hvor det gamle Aar blev sænket i Jorden, men lod Øjnene glide forlegne om, som savnede de deres høje sorte Hatte til at dække Ansigtet med. Der var ikke To af hele Forsamlingen, der tænkte paa det samme. Handelsmanden mimrede i Skjægget: „Fem tusind Kroner mindre end ifjor — usselt Aar!“; Løjtnanten kastede et stolt Sideblik paa sine Distinktioner, han var avanceret i Aarets Løb; og Studenten følte ligesom et Øjebliks Samvittighedsnag: „Der gik det Aar uden Examen! . . . Aa hvad, det skal vi snart hale ind!“ Det unge Ægtepar kyssede hinanden og var saa bestemt paa, at saaledes skulde alle deres Aar svinde i Solskin og Lykke, og den gamle Ægtemand klappede sin Kone paa Skulderen med en lettende Følelse af, at det kunde dog have været værre. Den aldrende Moder nikkede

huldsaligt over til sin tilkommende Svigersøn, som havde friet hende fra fremtidige Bekymringer for at faa Datteren anbragt, og den unge Moder blinkede lidt hastigt med Øjnene ved Tanken om den lille Dreng, Aaret havde taget fra hende, men saa kneb hun energisk den skjælvende Mund sammen, hun vilde ikke være nervøs. Men Ungdommens Ansigter straalede af Glæde, den tænkte ikke paa det svundne Aar, men tog begejstret mod det ny, som den lovede sig alt af.

Den alvorsfulde Stemning havde ikke varet mere end et Par Minutter, saa brød Lystigheden atter frem, takket være det lille Bronceur i Dagligstuen, der pludselig gav sig til at plapre tolv iltre, hæsblæsende Slag ud, som om det havde Følelsen af, at det kom for sent, og saa mødte alle Vittighederne op om, at man ikke havde faaet noget at spise siden ifjor eller ikke drukket et Glas med den eller den siden ifjor.

Paa dette Tidspunkt gav Fru Mørup ved adskillige Panderynkninger og Øjenblinkninger sin Mand at forstaa, at han maatte sige et Par Ord. Mørup havde een Gang for alle lavet sig en kort, saa at sige forretningsmæssig Tale, som han brændte af hver Nyaarsaften, og som nærmest gik ud paa en Opfordring til de Unge om at hædre de Gamle med et Glas, paa det de maa leve længe i Landet. Han afleverede atter iaar pligtskyldigst denne Skaal; men næppe havde han sluttet, før hans Ægtemage foer op fra sin Stol og brast ud i en lydelig Taarestrøm. Det gik først op for Mørup, at den ældste af de Gamle ikke mere var iblandt dem, da han blev overfalden af en halv Snes Svigerinder og Tanter, der i Kor bebrej-

dede ham, hvor rædsomt ubetænksom han var. Det lykkedes dog snart at faa Fruen til at forlade den lakerede Gyngestol, fra hvilken hun havde erklæret aldrig at ville vige, og atter at tage Plads ved Bordet; og det bidrog en hel Del til at tage Brodden fra det pinlige i Situationen, at den gode Kone paa sin Tournure medbragte et i særdeles livlige Farver gjengivet Bjerglandskab, hvilket Kunstværk lille Rudolf havde anbragt for at fixe op paa Stolens medtagne Lakering.

Da Selskabets Formaal, at vente paa, at Klokken skulde blive tolv, nu var opfyldt, indtraadte der en Slappelse, og man vidste sandt at sige ikke, hvad man nu skulde tage sig for, af hvilken Grund Sammenkomsten da ogsaa sluttedes en halv Times Tid efter med utallige Erklæringer om, at det havde været en mageløs Nyaarsaften aldeles som i gamle Dage.

Saa trippede hver Familie til sit ad de glatte Gader, hvor man i Mørket havde smaa Kollisioner med andre hjemad dragende Selskaber, medens der hist og her lød munter Tale og Latter fra en oplyst Etage og ogsaa af og til faldt et Nyaarsskud lidt borte.

II.

Polyglotte Soiréer.

Mørup har for første Gang i sit Liv nægtet et Bal, — og NB. sat sin Villie igjennem. Han sagde lige ud af Posen, at der ikke kunde være Tale om sligt i disse daarlige Tider. Fru Mørup bad ham under mange Jeremiader om ligesaa godt strax at sige hende, at de vare ruinerede, at deres Døtre maatte tage ud at tjene, at deres Sønner maatte tages fra Studeringerne, og tilbød ham den Dag imorgen at gaa ned til sin Skrædderinde, for at faa hende til at tage den Silkekjole tilbage, som hun havde faaet i Efteraaret, men kun havt paa en eneste Gang, og som allerede den Gang havde trykket hende . . . ikke i den Forstand, for den sad udmærket, det maatte hun indrømme . . . men fordi Etatsraadinde Holm havde sagt til hende: „Naa, De har Raad til at anskaffe Dem nye Silkekjoler i disse Tider!“, hvad der skulde lade som en Spøg, men paa Bunden var en uforskammet Spydighed, hvorfor Fruen heller ikke havde havt den Kjole paa oftere, fordi hun ikke kunde lade være at ærgre sig, bare hun saae paa den.

Mørup svarede, at hun kunde være ganske rolig: det var ikke at forstaa, som om han ikke nok havde de Penge, et Bal vilde koste, men de kunde ikke være bekjendte at gjøre den Slags Fester, som Forholdene vare. Saa forunderligt det lyder, lod Fruen til at forstaa og billige dette Ræsonnement, og der blev ikke talt mere om Ballet.

Jeg advarede strax Mørup og sagde, at Hævnen nok vilde komme over hans Hoved, — og nu er den kommen. I Midten af Januar dukkede et nyt Fænomen op paa den Mørupske Selskabshimmel: Polyglotte Soiréer.

Da Fruen første Gang ved en daglig Middag stillede Forslag om at afholde saadan nogle, fik Mørup øjeblikkelig baade Ordet og den Skefuld Suppe, han havde i Munden, i den forkerte Hals og spurgte: „Hvad . . . hvad er det for nogle?“, idet han havde en dunkel Forestilling om, at Polyglotte var Navnet paa et eller andet antediluviansk Firben.

„Det er smaa tarvelige Selskaber, hvor Konversationen føres paa et eller andet fremmed Sprog, tysk, fransk, engelsk, ligesom man nu er bleven enig om.“

„Saa synes mig, Du kunde kalde dem simpelthen for Sprogselskaber eller, naar det endelig skal være fint, babyloniske Soiréer, istedetfor dette affekterede Polyglotte Soiréer,“ sagde Mørup og lo af Glæde over sin egen Vittighed.

Fruen ærgrede sig frygteligt, men fandt heldigvis strax en Afleder for sin Harme i deres yngste Pode, som spurgte: „Moder, hvad er Pukkelblaat Soiréer?“ Spørgsmaalet indbragte expedit Ynglingen fra den moderlige Haand en

knaldende Lussing, der dog senere lindredes ved en Tiøre, Faderen gav ham som en lille Anerkjendelse.

Fru Mørup gav sig til at tale for sine Varer: den Slags Selskaber var det mest moderne i denne Sæson; Larsens havde allerede havt saadant et, og Hansens skulde have et i denne Uge, og sluttelig anbefaledes de i disse daarlige Tider paa Grund af deres Prisbillighed, for der kom man sammen, ikke for at fylde sig med Mad og Drikke, men for at udvide sine Kundskaber, og dertil kunde The og Smørrebrød være godt nok, hvad der ogsaa blev brugt overalt, selv i de fineste lingvistiske Huse.

De øvrige Forhandlinger kunne refereres i al Korthed. Mørup tillod sig at stille en ærbødig Forespørgsel om, hvem af Familien der skulde tale i fremmede Tungemaal. Det viste sig, at det skulde de Alle være lige gode om; det vil sige, naturligvis skulde der bedes nogle Fagfolk, der skulde lede og ordne det hele som en Slags Hofmarskaller. Husfaderen erklærede kun at kunne tale Handelstysk, og det endda kun skriftligt, og spurgte sin Ægteviv, hvike Sprog hun talte. Familien overraskedes her ved den Meddelelse, at Fruen talte flydende Fransk; hun havde i sin Tid lært netop det Sprog saa udmærket i Jfr. Buchs Institut af franske Petersen, at hun var vis paa ikke at have glemt en Stavelse. Mørup var saa letsindig at sige, at det kunde han nok have Lyst til at høre, og han blev øjeblikkelig tagen paa Ordet. Hermed vare Sprog-Soiréerne fastslaaede.

De unge Frøkner Mørup opfriskede deres Sprogkundskaber og hørte hinanden i al Hemmelighed paa deres Værelse, medens Løjtnanten kjøbte Eibes 100 Timer i

Fransk, Tysk og Engelsk samt et lille Knippe „Nøgler“ til samme Værker og studerede sig en Hovedpine til hver Eftermiddag. Fruen indskrænkede sine Forberedelser til at anvende fremmede Ord forkert, men forøvrigt voldte det den gode Kone en Del Hovedbrud, hvorledes hun skulde fordele Sprogene paa Værelserne, for der skulde jo helliges hvert Sprog et Rum, hvori det var fredet og alle andre banlyste. Hun endte med at indlogere Tysk i Dagligstuen, fordi hun fandt, at der var noget geradeaus ved det Sprog; det elegante, chevaleresque Fransk udmærkedes med Salen, og Engelsk blev henvist til Spisestuen, nærmest paa Grund af Begrebet engelsk Bøf. Mørup tilbød sit Kontor til Assyrisk, hvilket Tilbud haanligt blev afvist ligesom et Tilbud fra samme Side om at levere Skilter til de forskjellige Stuer med Indskrifterne: „Hier spricht man Deutsch“, „Ici l'on parle français“ og „English spoken here“.

Efterat de forberedende Øvelser havde varet en passende Tid, begyndte saa Soiréerne.

Foruden en Del „Ungdom“ fra den mørupske Omgangskreds var der af de omtalte Fagfolk indkaldt et tilstrækkeligt Antal af Hjælpetropper eller for Resten vel snarere Elitetropper. Der var et større Antal af Sproglærerinder, ligefra ældre bebrillede mangekantede Jomf... Frøkener, hvis stakkels forjagede Træk og unaturligt livlige Væsen vidnede om deres opslidende Næringsvej, til ganske unge Piger, der endnu havde saadant et Mod paa deres Gjerning, men som dog allerede havde faaet et lidt uklædeligt forretningsmæssigt Anstrøg over deres Væsen. Og saa var der desuden en Klasse af Mellemalderen, som

paa en velgjørende oplivende Maade mindede om salig Jomfru Trumfmeyer.

De mandlige Sproglærde vare ogsaa tilstede i stort Antal. Der var smaa, vævre franske Sproglærere med meget borgerlige indenlandske Navne, hvorfor de med Fortvivlelsens Kraft klyngede sig til deres Stamtræ, hvis ene Birod sugede Næring fra en fransk Emigrantfamilie, der engang var indvandret her i Landet; Munden stod ikke meget stille paa disse iltre, sydlandske Herrer, og de talte Fransk ikke alene med Tungen, men ogsaa med Hænder, Øjenbryn og Moustacher. Deres Modsætning var en alvorlig og grundig, ældre tysk Sproglærer: han talte langsomt og distinkt og forbrugte vel et Tusind Konsonanter i Minutet, han var udpræget Pebersvend og havde saadan en Slags Sidebukler ved Ørerne, hvorover hans Hænder stadig strøg hen, og særlig vanskelige Sprogproblemer blev stedse saa at sige glattede ud paa disse Bukler. Der var ogsaa en indfødt Englænder, der havde boet her i en længere Aarrække og derfor talte Dansk paa en Maade, saa man blev højlig forskrækket første Gang, man hørte ham, da man frygtede for, at Manden havde faaet sin Tunge i den forkerte Hals og tumlede om med den for at faa den tilbage paa sin Plads i Munden. Han hørte til en ret talrigt repræsenteret Klasse af herboende Udlændinge af et vist forlorent, mildest talt noget anløbent Udseende, der efter deres eget Udsagn magelig kunde være Professorer ved diverse Universiteter i deres Fødeland, men som, uvist af hvilken Grund, havde foretrukket at nedsætte sig her og give Privatleçons til 5—6 Kroner Timen.

Langs med Væggene sad paa Rad som en Række Høner „Ungdommen“s Mødre; det hele mindede dem en Del om den Gang, de vare paa Komedie og saae Sarah Bernhardt, for da forstod de heller ikke meget af det, og derfor indskrænkede de kloge Høner sig ogsaa til at smile huldsaligt bifaldende, hver Gang en af deres egne Kyllinger kom med en eller anden, selv nok saa kort Sætning paa det fremmede Sprog. Med den Opofrelse, som kun Kvinder ere i Besiddelse af, havde de lagt deres egen Veltalenhed paa Hylden, hvad der bidrog til at give disse Sprog-Soiréer et fra almindelige Selskaber saare forskjelligt, stilfærdigt Præg. Mørup var i en Forbavselse over, hvor hans Kone kunde have gjort af sit Snakketøj, og spekulerede paa at indføre Brugen af fremmede Sprog i deres daglige Liv. Og dog var Fru Mørup blandt de mest veltalende, og hun brød sig ikke en Døjt om, at hendes Fransk af Kjendere af Sproget blev erklæret for at maatte være en antikveret Provinsdialekt fra en særdeles afsidesliggende Landsdel, for hun slog øjeblikkelig enhver Rettelse af Marken med den Bemærkning, at saadan havde hun lært det i sin Tid af franske Petersen, og saa havde det formodenligt heddet saaledes den Gang, og hvordan skulde det saa være blevet galt nu.

I Begyndelsen førtes der i Krogene en særdeles livlig Hvisken mellem To og To, men da man blev opmærksom paa, at Modersmaalet ved saadanne tête-à-tête'r jo kunde blive benyttet . . . Gud bevares, der var jo Ingen, der sagde eller blot troede, at det fandt Sted, men der var jo en Mulighed derfor . . . . saa blev al Hvisken forbudt, ligesom f. Ex. paa nogle Steder Tobaksrygning er forbudt.

Blandt de unge Herrer var der nogle til Handelsstanden viede Ynglinge, som med deres Tilstedeværelse ved Sprog-Soiréerne forbandt den temmelig egennyttige Tanke at perfektionere sig i Tysk eller Engelsk. Da de ikke vare overdrevent stive i paa egen Haand at finde Stof til Samtale, overraskede de stundom paa en uforsvarlig Maade en eller anden ung Dame ved paa et af Sprogene f. Ex. at raadspørge hende: „Et større Parti Varer, som vi igaar modtog fra Liverpool, viste sig ved Aabningen af samme ikke at svare til de os i sin Tid leverede Prøver, og vi nægtede derfor at acceptere samme. Hvilke Skridt raader De os til fremdeles at foretage i denne Anledning for at sikre os mod Tab og komme til vor Ret?“ eller lignende ligesaa interessante Spørgsmaal, som smagte stærkt af at være direkte importerede fra en af disse Parleurer, hvis Samtaler vise, at den realistiske Retning ogsaa kan virke komisk.

De unge Piger vare i Førstningen saa frygtelig generte og erklærede ikke at kunne tale nogetsomhelst fremmed Tungemaal, naar Nogen hørte paa det, hvilket de betonede paa en Maade, saa det overlodes de Tilstedeværende at antage, at de jævnlig uden mindste Vanskeskelighed førte franske eller tyske Monologer med sig selv, ja, maaske endogsaa talte Engelsk i Søvne. Efter at have overværet nogle ganske faa Sprogselskaber, dels hjemme, dels hos forskjellige Veninder, fik de imidlertid det fornødne Mod og afleverede med største Ugenerthed og Suffisance de gyseligste Bommerter i hvilket Sprog, det saa skulde være, saadanne, som vi i min Skoletid kaldte

for „Trestregere“, og hvoraf en enkelt i en Stil var nok til at foranledige en meget væsentlig baisse i Karakteren.

Forresten var Student Mørup nok saa forlegen, og han havde til Besvarelsen af Moderens Bebrejdelser over hans Tavshed, der — som hun udtrykte sig — ikke var Meningen med alle de Penge, som hans Studeringer havde kostet, fundet ud af en Distinktion mellem vedkommende Talesprog, som han ikke havde lært i Skolen, og et akademisk Sprog, som han havde lært, men som tilsyneladende ikke taltes af Nogen. Løjtnanten var ubetinget meget flinkere, men han vedblev ogsaa med hver Eftermiddag ved Hjælp af sine Nøgler at lukke sig ind til Hr. Eibe og faa sig en Times Passiar med denne alvidende Mand.

Mørup irriterede paa den første Polyglotte Soirée sin Kone paa den laveste og lumpneste Maade: hver Gang han kom i Nærheden af hende, nynnede han nemlig Brudstykker af et af ham selv i Dagens Anledning komponeret Potpourri af Melodierne til „Vort Modersmaal er dejligt“ og „For Folk, der tale alle Sprog, er det nu lige fedt“.

Man kan iøvrigt ikke sige, at der stilledes urimelige Fordringer til Ikke-Fagfolkenes Kundskaber, al den Stund Fagfolkene paatog sig saagodtsom hele Arbejdet. Sproglærerne og Sproglærerinderne førte kortere eller længere Enetaler, hvortil de Andre lyttede med mere eller mindre Opmærksomhed, og naar han eller hun saa henvendte sig til en af de Tilstedeværende for at æske Vedkommendes Mening, fløj denne Vedkommende halvt op af Stolen ligesom i gamle Dage, naar man skulde „op“ i Skolen, og svarede med et efter Omstændighederne afpasset „Oui

monsieur!“ eller „Non monsieur!“, saa at den overvejende Del af Forsamlingen opfyldte Fordringen om, at Menneskets Tale skal være „Ja-ja“ og „Nej-nej“. Skjønt maaske En eller Anden kunde finde, at Betegnelsen ikke var saa overvættes træffende, kaldtes dette dog almindelig Konversation.

En sjelden Gang vovede en Gjæst, der ikke hørte til de særlig Sprogkyndiges Kreds, sig frem med en selvstændig, hel Sætning, som han eller hun i længere Tid havde arbejdet paa i Stilhed. Alle de Andre dreiede øjeblikkelig som en Samling Lededukker Hovederne mod den Formastelige og maalte denne fra Top til Taa med nogle højst indignerede Blikke, medens de lurede paa, om de ikke skulde kunne finde en Fejl, bare en ganske lille en, i den Formasteliges Tale. Lærerne og Lærerinderne opmuntrede derimod Vedkommende ved venlige Blikke og ansporende Hovednik og hørte til med samme overlegne Velvillie, hvormed man hører paa et forlegent Barns ubehjælpsomt stammende Tale. Gud, hvor blev de glade, alle de Andre, naar der indsneg sig blot den allermindste Forsyndelse mod Sproget! De satte deres mest spodske Smil op, som tydeligere end Ord sagde: „Det var dog en forfærdelig Dumhed, han der kom med! Da kunde jeg rigtignok have gjort det tusinde Gange bedre! Nej, naar man ikke forstaar sine Sager bedre, saa skal man hellere lade være.“ Og næste Dag var der mellem dem, der ingen Bukke havde gjort af den gode Grund, at de ikke havde aabnet Munden, en skadefro Hvisken om, hvor frygteligt Synderen havde prostitueret sig, . . . og Vedkommende selv ærgrede og skammede

sig og lovede sig selv ikke saa snart igjen at sige noget — Dumrian!

Kom Samtalen tilfældigt hen paa et Gebet, hvor en eller anden af de Tilstedeværende havde specielle Kundskaber, blev Specialisten i samme Øieblik meget kry paa det: der var f. Ex. en ung Doktor, hvis Studium af det franske Sprog forøvrigt stod i nøje Forbindelse med en lille Gevæxt paa Knoen af hans højre Pegefinger, da han samtidig tyggede paa begge Dele, der ogsaa samtidig voxede i Omfang; denne Doktor var Specialist i Botanik. Naar en af de Andre stoppede op ved en botanisk Benævnelse, f. Ex. Morbær, stirrede Doktoren over sine Briller paa den Usikre og udbrød i en Tone, som om han mente, her var Symptomer paa en Hjernelidelse: „Veed De virkelig ikke, hvad Morbær hedder paa Fransk? . . . Nu har jeg aldrig hørt saa galt!“

Overraskede disse Medborgere saaledes maaske ved en uventet Kundskabsfylde, var der paa den anden Side andre, som beredte en Skuffelse: det var dem, der havde været udenlands. Før Soiréerne hed det sig blandt deres Bekjendte: „Ja, De kan sagtens tale Sprog, De har jo rejst saa meget i Udlandet!“ I første Møde gik disse Udenlandsfarere ogsaa paa med Dødsforagt, men blev strax ved den allerførste Udtalelse attraperede af vedkommende Sproglærer og korrigerede med Hensyn til Deklination og Konjugation, Kjøn og Flertal og lignende lingvistiske Smaaligheder, og den øvrige Del af Selskabet gjorde den forbavsende Opdagelse, at et otte — fjorten Dages Ophold i Paris ikke afgiver noget absolut Testimonium om at kunne Fransk til Fuldkommenhed.

Den ovennævnte almindelige Konversation fra alle Lande var under almindelige Omstændigheder alt, hvad der foregik ved Sprog-Soiréerne, og Spisesedlens sparsomme Indhold blev strengt overholdt. Der serveredes kun The og Smørrebrød, det forstaar sig Sandwichs, — det er forøvrigt mærkeligt, hvor meget bedre Sandwichs smager end Smørrebrød. Det viste sig herved, at sprogkyndige Medborgere og Medborgerinder maa regnes for nogle af de nøjsomste og mindst fordringsfulde Skabninger i Henseende til saavel aandelig som materiel Bespisning, hvorfor Mørup ogsaa for Tiden spekulerer paa, om han ikke kunde faa et Par af sine Børn til at lægge sig efter Sprogstudier.

Soiréerne gav saaledes hverken med Hensyn til Underholdning eller Belæring noget Udbytte, der er værd at tale om. Alligevel fik Fru Mørup, naar hun Dagen efter gjorde Regnskabet op, stedse et positivt Facit af højeste Interesse, som naar hun f. Ex. slog fast for hele Familien, at de Aftenen før da havde faaet at vide, at le souris betyder Smil og la souris Mus. Slige Kuriositeter bidrog virkelig ogsaa en hel Del til den gode Kones Underholdning i den paafølgende Uge; næste Dag slog hun nemlig fast for sig selv, at le souris betyder Mus og la souris Smil . . . eller nej . . . jo . . . hvordan var det nu? . . . Andendagen vendte hun saa atter tilbage til sin oprindelige Kjønsfordeling . . . eller nej . . . jo . . . hvordan var det nu? Og saaledes blev hun ved med den mest tummelumske Kasten Boldt med le'er og la'er, til hun en otte Dages Tid efter havde glemt hele dette betydningsfulde Sprogfænomen.

En Gang imellem forfriskede Selskabet sig dog ved enkelte uskyldige Forlystelser, som f. Ex. ved at lege Ordsprogsleg, en Fornøjelse, der forlængst er kommen ud af Kurs, naar Ordsprogene udføres paa Dansk, men som viser sig i Besiddelse af ikke ringe Tillokkelse, naar de blot udføres paa et hvilketsomhelst andet Sprog. Ligeledes glædedes man undertiden ved Foredrag af udenlandske Sange, hvorved Sproget anses for det vigtigste, medens det aldeles ikke kommer an paa Stemmen, hvilket Mørup fejlagtig ansaa for en næsvis Touche til de 21 danske Komponisters Erklæring i „Mephistopheles“-Spørgsmaalet.

Takket være baade de mandlige og kvindelige Fagfolks Tungefærdighed i Forbindelse med den Omstændighed, at Folk anse det for nødvendigt at tale dobbelt saa højt som ellers, naar de tale et fremmed Sprog, lød det dog stadigt, som om der var ret livligt, og som om en hel Del Mennesker konverserede. Kun Mørup gik omkring i sin egen Lejlighed som den eneste Udlænding, for han talte Dansk.

Kuriøst var det forøvrigt at se den Lettelse, der gik igjennem hele Ungdommen — og Mødrene da med, for den Sags Skyld —, naar Soiréen var sluttet og Sprogtvangen løst. Forholdet vendte sig i samme Øjeblik, ude i Entréen var der en Pludren og Snakken løs i Munden paa hinanden, og Ingen tog Notits af Fagfolkene. De havde — som det populært hedder — ikke mere noget, de skulde have sagt.

Da der allerede efter Afholdelsen af tre Soiréer begyndte at vise sig et saa stærkt Svind i Gjæsternes Antal,

at der kunde være Fare for, at hele Fruens Sprogbygning skulde styrte sammen, mærkede Fru Mørup, at der maatte gjøres noget Extra, hvis Polyglotte Soiréerne blot skulde leve denne Vinter over, og den aldrig raadvilde Kone fik strax en Ide.

En Gang i forrige Uge, da hun vendte hjem fra et Middagsselskab med sin Mand og mærkede, at denne var i ualmindelig godt Humør, betroede hun ham derfor, at hun havde tænkt paa at arrangere en Komedie ved en af Sprog-Soiréerne. Oprindelig havde hun ment, at det var nødvendigt at give baade et tysk, et fransk og et engelsk Stykke; men da hverken Pladsen i deres Hjem var stor nok eller Antallet af Skuespillere tilstrækkeligt nok, havde hun modificeret sin Plan derhen kun at opføre et Stykke, hvori saa til Gjengjæld hver Person frit skulde have Lov til at give sin Rolle paa hvilket Sprog, det behagede Vedkommende.

Den umiddelbare Følge af dette Forslag var, at Mørup paa Stedet lod Benene gaa fra sig og satte sig ned paa Fortovet med et lydeligt Bump, uden at det skal afgjøres, om dette skyldtes Overraskelse over Konens Ide eller det glatte Føre eller maaske begge Dele i Forening. Han var imidlertid strax paa Benene igjen og gav ikke andet Svar paa det noget besynderlige Forslag, end at det var en ualmindelig kraftig Rødvin, de havde faaet til Middag.

Fruen svarede ikke paa denne skamløse Insinuation, men spurgte kun overlegent, om han aldrig havde hørt saadant noget før, for saa vilde hun blot erindre ham om, hvor interessant han havde fundet den skandinaviske

Udgave af „Peer Gynt“, hvor der blev talt baade Dansk, Norsk og Svensk, og naar de kunde gjøre det paa et Theater som „Dagmartheatret“, saa gad hun nok vide, hvad der skulde være i Vejen for, at de hjemme i deres egen Spisestue gav et Stykke paa Tysk, Fransk og Engelsk.

Mørup, der som sagt var usædvanlig vel tilmode, tilbød at skaffe fat i en Neger, der kunde snakke Sort; men Fruen frabad sig krænket alle Fjanterier og udviklede sin Plan videre. Hun skulde nok faa fat i et Stykke, og Skuespillere og Skuespillerinder havde det ingen Nød med, ligesom de ogsaa nok skulde faa indrettet noget, der lignede en Scene, for det var mærkeligt nok dog ikke noget Udstyrsstykke, den gode Kone vilde sætte i Scene. Det eneste, der voldte Fruen Bekymringer, var, hvorfra man skulde faa et Barn paa en 7—8 Aar til at fremsige en Prolog paa et eller andet fremmed Sprog, for dette maatte anses for at være en uundværlig Nødvendighed ved en slig Aftenunderholdning.

Mørup formodede, at man maaske nok kunde laane et Vaisenhusbarn til dette Brug, men fik ikke anden Tak for sit velvillige Tilbud end, at Konen erklærede ikke at ville tale et Ord mere med ham om denne Sag.

Det lod ikke til, at Mørup blev saa ulykkelig over denne Erklæring, som man egentlig kunde have ventet; derimod vil han ganske sikkert, da Prøverne ere blevne fremmede i den dybeste Hemmelighed, blive meget overrasket ved at blive indbudt til næste Fredag i sit eget Hjem at overvære en af denne Slags internationale Forestillinger, der for Øjeblikket ere saa meget i Kaudervælten herhjemme.

III.

Mørupperne contra Gjørupperne.

Der er visse Ting, som jeg vil f. Ex. sige at vaske sig om Morgenen eller at bruge Lommetørklæde og ikke egen Fingersætning, som Ingen, der vil gjøre Fordring paa at kaldes et dannet Menneske, nogensinde undlader at iagttage. Siden Shakespeares Dage omtaler Ingen, der sidder inde med nævnte Fordring, en Strid — selv den mindste — mellem to Familier uden at sammenligne den med Striden mellem de Montaguer og de Capulet'er. Disse Bemærkninger maa tjene som Undskyldning for efterfølgende Begyndelse.

I den mørupske Slægt er der i den sidste Maaned hændet en sørgelig Familiebegivenhed, der truer med at sætte en lignende aarelang Kiv og Splid mellem Mørupperne og Gjørupperne som den, der i sin Tid herskede mellem Montagues og Capuleti, med hvilken den mørupske Familieuenighed endnu har det tilfælles, at det er et Bryllup, der danner Udgangspunktet.

Kort at fortælle: Fru Mørup og Fru Gjørup ere Søstre og have hidtil levet i den mellem slige nærstillede Slægtninge vedtagne gode Forstaaelse og opofrende Kjærlighed, tilsat med de ligesaa vedtagne Smaarivninger, for-

staar sig. Siden den første Onsdag i Maj er dette forbi. Der er indtraadt et ulægeligt Brud mellem Søstrene, og Grunden hertil er ene og alene den, at det Bryllup, hvorved Fru Gjørup nævnte Dag bortgiftede sin ældste Datter, ikke var noget stort, kjøbenhavnsk Bryllup, men et stille, nok saa hyggeligt og nok saa hensigtssvarende, hvorved kun Brudens og Brudgommens Familier vare nærværende.

Allerede en Gang i April Maaned fik Fru Mørup en uhyggelig Forudanelse om den Ulykke, der nu er passeret.

Ved en af de Søndags Middage, der betragtes som løbende mellem de to Familier Aaret rundt, og som ere saa fortryllende ved deres Afvexling, idet de den ene Søndag afholdes hos Mørups, den anden hos Gjørups, ved en saadan Middag altsaa kom det forestaaende Bryllup paa Tale.

Fru Mørup kunde nok ønske nogle nærmere Oplysninger om, hvorledes Søsteren egentlig havde tænkt sig at arrangere Festligheden, og idet hun plantede sig fast i Sofahjørnet som en Slags Overdomstol, begyndte hun Inkvisitionen ved at spørge, hvor Mange der skulde med, da hun ansaa dette for bestemmende med Hensyn til, om Brylluppet burde have Tilsnit som en Selskabsfest eller som en Folkefest.

Søsteren fik med mistænkelig Hast travlt med at børste nogle usynlige Krummer af Bordtæppet og henkastede det noget forbavsende Svar, at det maaske slet ikke blev stort Bryllup.

„Ikke stort Bryllup? . . . Hvad skal det sige?“ skreg Fru Mørup og saae sig om i Stuen, forberedt paa at se

Kakkelovnen staa paa Hovedet og Stolene vende Vejrmølle hen over Gulvet.

„Nej, for . . . Schou er helst fri for det.“

„Schou? Der er Ingen, der bryder sig om, hvad Ens tilkommende Svigersøn helst er fri for! . . . Desuden, det er jo altid Bruden — det vil sige hendes Moder —, der bestemmer den Slags.“

„Men naar man ikke vil anses for en ligefrem Krakiler, saa tager man dog Hensyn til Brudgommens Ønsker.“

„Naturligvis! Naar han ikke ønsker andet, end hvad man selv synes, saa kan man jo gjerne lade ham faa sin Villie, men ellers er der jo ikke Spor af Grund til at tage Notits af saadan en fremmed Herres Meninger.“

„Ja, Du har nu ingen forlovede Døtre endnu . . . Men selvfølgelig skal de Nærmeste med.“

„Du gode Gud, hvad tror Du, jeg bryder mig om mine Nærmeste? . . . Jeg mener naturligvis ved saadan en Lejlighed . . . Hvor skal jeg vide, at det er en højtidelig Anledning, vi er samlede i, naar der ingen Fremmede er med?“

Fru Gjørup ledte et Øjeblik om mellem sine Tanker for at finde en eneste Kjendsgjerning, der kunde bruges i det forlangte Øjemed; men da hun ingen fandt, tav hun stille.

„Der kan Du selv se!“ hoverede vor Veninde. „Nej, tro Du mig, der er ingenting saa kjedeligt som en Familiefest, hvor der ikke er Andre end Familien tilstede! . . . Det er bedst, jeg faar fat i din Mand!“

Efter Aftensbordet fik hun fat i den tykke, gemytlige

Gjørup og indprentede ham, at de da for Himlens Skyld endelig maatte være mindst halvtredsindstyve Personer til Festen.

Gjørup mente, at for Himlens Skyld kunde de saamænd godt nøjes med et ringere Antal; men da det jo kunde være ganske behageligt for deres egen Skyld, saa tilbød han med et lunt Smil at gaa til treds. Han gik endvidere beredvillig ind paa alle Svigerindens øvrige Forslag med Hensyn til Bespisning, Hornmusik, etc.; men da hun tilsidst spurgte: „Nu kan jeg da ogsaa stole paa, at Du holder Ord?“, svarede han med et klart og bestemt: „Nej!“, der ikke var til at tage fejl af trods den joviale Latter, der ledsagede det.

Fru Mørup følte sig dog temmelig vis paa at have ført sin Krig igjennem. Stakkels Kone, hun skulde blot have anet, at det allerede den Gang var afgjort, at hverken hun eller en Eneste af den mørupske Familie skulde med.

I den paafølgende Uge udtalte Fruen et Par Gange sin Forbavselse over, at Invitationen ikke var kommen endnu; men da selv Lørdagen hengik uden Ankomsten af Tilsigelsen, samlede den krænkede Kone sine Børn om sig og forbød dem, naar de næste Dag kom til Middag hos Gjørups, med et eneste Ord at hentyde til Brylluppet: man skulde ikke paatrænge sig; naar Folk vilde holde En tre Skridt fra Livet, skulde man af sig selv gaa et til, saaledes at man i det hele kom fire Skridt fra dem.

De lydige Børn lystrede Kommando, og da Brylluppet heller ikke fra anden Side blev bragt paa Bane, kom samtlige Mørupper hjem ligesaa kloge, som de vare

dragne ud. Fruen følte sig dybt forurettet: det var jo klart nok, at Brylluppet maatte være blevet opsat, men at hendes egen kjødelige Søster ikke havde mere Tillid til hende, end at hun gik om som en Fremmed og ikke vidste mere Besked om sin egen Families Planer og Hensigter end om Kometens, det smertede hende, for det følte hun, at hun ikke fortjente. Havde Gjørups maaske ikke været med til alle de store Fester, de havde givet, som f. Ex. da de holdt Jubilæum?

Mørup, der fejlagtig troede, at Spørgsmaalet var direkte henvendt til ham, bekræftede dette og tilføjede, at den Gang gav Gjørups tolv Gafler og tolv Skeer af Sølv, hvad der var en meget pæn og kostbar Present; men han blev afbrudt af sin Kone, der gjorde ham opmærksom paa, at d e t var der Ingen, der talte om.

Dag for Dag blev Fruen mere og mere nervøs, og i Ugens sidste Dage paatog hun sig et Postbuds Skikkelse og tømte flere Gange daglig Brevkassen paa Entréedøren, hvilket stedse viste sig at være en ganske overflødig Ceremoni. Indbydelsen udeblev bestandig.

Efter Naturens Orden gjæstede Gjørupperne Mørupperne den paafølgende Søndag; men Stemningen var tavs og trykket som aldrig før. Saavidt erindres, er det den Lignelse om den uheldvarslende Stilhed, som gaar forud for et Uvejr, der plejer at anvendes i slige Tilfælde, og den passede her endogsaa saa godt, at begge Familiers Lynafledere — ɔ: de mindste Børn — stadig holdtes saa nær deres respektive Mødre som muligt for at afværge alle Nedslag, hvis Uvejret skulde komme op over de ærværdige Familiehoveder. Det trak dog over for denne

Gang, men først efter at have ladet de to Damer med en rigelig Portion Elektricitet.

Ligesom et Par Drenge før Slagsmaalet give hinanden smaa opmuntrende Puf med Albuerne, der betyde saa meget som et uforknyt: „Kom an, om Du tør!“, saaledes gav de to stridslystne Fruer hinanden smaa aandelige Knubs, der enten udmærkede sig ved al ønskelig Tydelighed, som naar Fru Mørup erklærede, at det var noget rent ud sagt Fjolleri af en Kone i Fru Gjørups Alder at staa i Basar, selv om det var paa et saa tillokkende Sted som den nye Cirkus, eller ogsaa vare noget mere gedulgte, som naar Fru Gjørup tilsyneladende højst venskabelig beklagede Søsteren saaledes: „Det var ogsaa kjedeligt, at Din Mand skulde blive saa daarlig ovenpaa den store Middag forleden . . . Det er vel gaaet over?“, hvad der ikke kunde misforstaas af en eneste af de Tilstedeværende, der godt vidste, at min Ven Mørups Sygdom bestod i at ligge paa sin Chaiselongue og traktere en ganske vist uindbuden, men alligevel meget stor Kreds af Tømmermænd med diverse Omgange Sodavand.

Søndagen forløb altsaa uden Udbrud af aabenbare Fjendtligheder, og Mandag Morgen optog Fru Mørup sin brevkassetømmende Virksomhed, men først Torsdag Middag havde hun noget Udbytte af sine Fribyttertog.

Til den anførte Tid traadte hun temmelig selvbevidst ind i Dagligstuen med et Brev i Haanden, hvilket hun erklærede skrev sig fra Søsteren. Vi nødes her til at røbe en Hemmelighed, som ellers intet i Verden skulde have fravristet os, nemlig at den kjære Fru Mørup i de sidste Par Aar har set sig nødt til i Hjemmet at gjøre

Brug af Briller til nærmere Undersøgelse af skrevne og trykte Sager, ikke fordi hendes Øjne ere blevne gamle, bevares, men fordi den sidste Petroleumslampe rent har ødelagt dem ved sit stærke Lys, hvorfor den intetanende Galanterihandler stedse undsiges af hende, naar dette kommer paa Tale.

Fruen tog Plads ved sit Sybord og Brillerne paa Næsen, før hun aabnede Brevet. I næste Øjeblik udstødte hun et højt Skrig, Konvolutten gled midt nedad hendes Skjød, et Visitkort fløj tilhøjre, et andet tilvenstre, og Brillerne rutschede nedad Næsen og blev hængende paa Tippen, hvor de gav den gode Kone et adskilligt lystigere Udseende, end den alvorsfulde Situation vel taalte.

„Hvad er det?“ raabte de to tilstedeværende Døtre og foer op.

„Gift!“ skreg deres Moder af sin Stemmes fulde Kraft.

Den mest begavede Datter erindrede øjeblikkelig diverse Avisberetninger om Breve med en skjult Gift, der tilstilles højtstaaende Personer, og raabte forfærdet: „Er Du forgivet, Mo'er?“

„Snak!“ lød det prosaiske Svar. „De er gifte! Vil I tænke Jer, de er gifte!“

„Hvem?“

„Schou — og hun — hans Kone!“

Da det saare rimelige i, at Schou var gift med sin Kone, ikke syntes Frøknerne at give tilstrækkelig Oplysning i Sagen, tog hver af dem sit Visitkort op og læste højt: „Ernst Schou — Marie Schou, født Gjørup.“

Maaske de unge Damer et Øjeblik tænkte paa at

besvime, idetmindste stod de saa stive, som om det var deres Hensigt paa Stedet at dratte bagover; men hvordan dette ogsaa er, vist er det, at der blev ikke noget af det dengang. Vreden farvede deres Kinder røde, Harmen lyste dem ud af Øjnene, og da de endelig fik deres Mæle igjen, lød dette, som om de havde Møje med at undertrykke deres Graad. Aldrig i deres livfodte Dage havde de ventet, de skulde blive udsatte for saadan en Tort, erklærede Begge i en indigneret Duet, deres Begreber om Ære og Moral havde faaet et Grundskud, som vilde bringe Begreberne til at gaa tilbunds med deres skjønne Ejerinder; de havde ikke ventet det af Marie, deres egen kjødelige Kusine, men naar de tænkte sig om — og det gjorde de —, saa havde hun aldrig været saadan oprigtig og ligefrem som andre unge Piger, men altid indgetogen og lumsk og ikke til at stole paa, og derfor havde de heller aldrig betragtet hende som saadan en rigtig Veninde, og jo mere de derfor tænkte sig om — og de tænkte sig mere om —, desto mere indsaa de, hvor det lignede hende. Gudbevares, hvor det lignede hende, men hun maatte rigtignok ikke bilde sig ind, at de tog sig det nær, ikke i mindste Maade, det skulde de nok vise hende, for de skulde være saa venlige imod hende næste Gang, aa, saa venlige, og der var da heller ikke det ringeste at sørge over, nej tvertimod — haha! — De vare ligefrem glade over, at de ikke havde været med. — — Og saa vare de unge Damer trøstede. Det forsikrede de idetmindste selv, og saa bør man tro dem.

Under Begyndelsen af Døtrenes Klagesang følte Moderen sig krænket, fordi de saa at sige gik hende i Næringen,

thi hun ansaa det for en af sine helligste Forrettigheder at være officielt Organ for Familien saavel ved sørgelige som ved glædelige Begivenheder. Hendes Misfornøjelse veg imidlertid Pladsen for en vis Stolthed, da hun hørte, hvor godt Døtrene skilte sig ved det; hun følte, at det i Sandhed var *hendes* Døtre, thi hun vilde selv have sagt akkurat det samme med akkurat de samme Ord.

Hun fik imidlertid Brug for sin opsparede Veltalenhed, da Mørup noget efter kom hjem; thi denne lidet behændige Gentleman var saa uheldig at besvare sin Kones Meddelelse om, at Schous vare blevne gifte, med et velvilligt, næsten glædeligt: „Saa? Naa, er de *det!*"

I høj Grad irriteret oplyste hans Ægtemage ham om, at dette Giftermaal var en dødelig Fornærmelse, og saa skulde han ikke svare, som om hun havde fortalt ham, at der var Rejer paa Torvet, eller saadant noget andet dagligdags, og hvis han ikke vilde have, at Enhver skulde tro, at han vidste det iforvejen, saa maatte han værs'god blive idetmindste lidt forbavset.

Da Mørup følte Faren, der kunde være forbunden med at blive anset som Medvider i Skjændselsgjerningen, blev han paa staaende Fod pligtskyldigst som ude af sig selv af Forbavselse og erklærede det for noget af det mest overordentlige, han nogensinde havde hørt.

Fruen fandt det heldigt, at Mørup endelig en Gang kunde være af samme Mening som andre fornuftige Mennesker, og derpaa trak hun Sluseporten op for sine opdæmmede harmfulde Betragtninger. Hun gad nok spørge Alverden, om et Bryllup var noget, man skulde holde

hemmeligt som en anden Forbrydelse, eller om det var noget at skamme sig ved, for saa skulde man hellere rent lade være med det, og hun indrømmede, at Folk vare i deres fulde Ret til at tro Gud veed hvad baade om Bruden og Brudgommen, for det var da, ligesom han eller hun havde gjort noget galt og gik til Alteret med en daarlig Samvittighed, naar de ikke turde vedgaa deres Forbindelse for Slægt og Venner i Hôtel d'Angleterre eller paa Skydebanen. Det var at forudse, at et Ægteskab, der var begyndt under slige mangelfulde Auspicier som Schous, vilde blive grusomt ulykkeligt, men det var ikke mere end vel fortjent. Hun vilde blot minde om Smørhandler Ottesens to Døtre, der hver fik sin Grosserer, den ene hos Seekamp og den anden med Hjemmebryllup; for det første Par havde stadig levet saa lykkeligt og stod nu for 12,000 i Skattebogen, medens det lige fra først af var gaaet tilbage for det andet Par, som nu sad der med sine tre uopdragne Børn og en Fallit hængende over Hovedet. Derfor var Hjemmebryllup noget umoralsk noget, som aldrig burde finde Sted i noget civiliseret Land! . . . Fruen afbrød her sig selv, dels for at forsyne sine Lunger med en højst fornøden Tilførsel af Luft, dels for at spørge sin Mand, hvad han mente med at sidde der og smaale.

Morup undskyldte sig med, at han var kommen til at tænke paa en Ungdomsven af sig, der var bleven viet til sin Kone i vedkommende Præsts Hjem. I dette Tilfælde havde den unge Viv været saa utilfreds med denne Maade at fejre Bryllupsceremonien paa, at hun, da de vel vare stegne tilvogns, havde udtalt til sin Mand sin

Afsky for Stuebryllupper i den Form, at hun sagde: „Det gjør jeg aldrig mere!“ — „Det vil jeg heller ikke haabe!“ svarede hendes Mand med uskrømtet Oprigtighed, da han nok vidste, hvem det først skulde gaa ud over, før hans Kone kunde gifte sig igjen.

Da Historien just passede i hendes Kram, behagede det Fruen naadigst at tilkjendegive, at den virkelig var ganske morsom, hvorpaa hun dampede videre i sine Betragtninger. Hun kunde ikke fatte, hvor hendes Søster, der dog var opdragen som andre Mennesker, havde kunnet finde paa at lade Bryllupper staa i Ordrup Kapel — for der havde det staaet, det havde hun imidlertid faaet at vide — paa en Tid af Aaret, hvor Folk ikke vare flyttede ud paa Landet endnu. Havde det været Sommerdage, saa havde det været en hel anden Sag, Gudbevares. Det var naturligvis Familien Schou, der var falden paa det, for de Mennesker skulde nu altid være anderledes end alle Andre. Hun vilde ikke haabe, det stod i Forbindelse med Fornemhed, saadan at de skammede sig ved deres jævne borgerlige Paarørende, for saa gad hun vide, hvor de havde de Prætensioner fra, for den gamle Schou var ikke andet end en ganske almindelig Grosserer uden Hest og Vogn og med Lager — haha! — Lager i en Brændekjælder i Klareboderne og med ikke mere end halvanden Mand paa Kontoret, og hun vidste godt, at Brudgommens Stamtræ havde staaet ude i Urteboden paa Vesterbro, for hun havde i sin Tid mange Gange set den nygifte Herres Fader svippe fra Butiksdøren og ind ad Gadedøren med Forklæde paa, saa hende kunde han ikke dupere med sine fine For-

nemmelser . . . Det kreperede hende paa Familieskabets Vegne, at det var gaaet saa gedulgt til, ikke fordi Venindernes Spørgsmaal om, hvorfor hun ikke havde været med til Brylluppet, vilde genere hende, for hun skulde nok finde paa, hvad hun skulde svare; men det var lavt ikke at højtideligholde en saadan Begivenhed paa en mere solen Maade, end om det var en almindelig Fødselsdag med Sødsuppe og Oxesteg . . . Fruen befandt sig atter ved et Stoppested. Hendes Mand irriterede hende igjen! Hvad var det nu, han sad og lo ad i Skjægget?

Mørup var kommen til at tænke paa en Historie, han havde hørt om en Theaterdirektør, der havde Hjemmebryllup. Direktøren, som var en god Ven af Præsten, der skulde forrette Vielsen, havde anmodet denne om at gjøre Talen saa kort som muligt og ialfald slutte af, naar Direktøren som Tegn paa fuldstændig Tilfredsstillelse i denne Henseende saae paa sit Uhr. Hvis den gode Velærværdighed havde holdt Aftalen vilde det sikkert være blevet den korteste Tale, han nogensinde havde holdt i sit Liv, for han havde næppe fuldendt den første Sætning, før hans utaalmodige Ven nok saa roligt tog sit Uhr op og saae paa det.

Med Indignation frabad hans Kone sig alle blasfemistiske Realismer og dekreterede, at det vist var bedst, de talte om noget andet end det Bryllup.

Som passende Afslutning paa Diskussionen bemærkede Mørup, at der vel ikke var Tale om at sende de Nygifte nogen Gave, hvilket af rent pekuniære Grunde havde en ikke ringe Tillokkelse for ham; subsidiært mente han, at en billig Potteplante kunde gjøre det, saadan en uden

Rødder, der strax saae godt ud, men ikke kunde leve længere end en fjorten Dages Tid.

Fruen afviste imidlertid bestemt begge disse Muligheder: at andre Folk vare taktløse og simple, var ingen Grund for En selv til at være det. Nej, man skulde netop haane det unge Par ved at sende en rigtig kostbar Præsent og helst f. Ex. noget til at hænge op paa Væggen i Dagligstuen, da det var den rette Maade at samle gloende Kul paa deres Hoveder paa, at de daglig havde for Øje, hvor ædelt og højmodigt Mørupperne havde gjengjældt Gjøruppernes Udelikatesse.

Mørup sukkede. Det var ham ikke noget nyt, at det gik ud over hans Pung, for det gjorde det altid, hvordan det saa gik til; men han kunde ikke forlige sig med den Tanke, at det var dyrere at være Uven end Ven med sin Familie.

Den først paafølgende Søndag var det jo Gjøruppernes Pligt at være gjæstfri mod Familien, men Dagen før modtog Fru Mørup et Brev, hvori Søsteren med en Undskyldning meddelte, at de ikke vare hjemme. Fru Mørup lo nedladende og fandt med en vis Bitterhed, at det ikke var underligt, at hendes Søster generede sig, for det havde hun da al Grund til; men da en af Døtrene opstillede den Formodning, at Gjørups vare til Middag hos de Nygifte, blev Fruen rasende, da hun øjeblikkelig var paa det rene med, at det naturligvis forholdt sig saaledes. Den næste Søndag fik hun derfor maget det saaledes, at de maatte sende Afbud til Gjørups, da hele den mørupske Familie fra den tidlige Morgen drog paa Expedition ad Strandvejen for at finde en Sommerlejlighed og derfor

var ganske uoplagt til Selskabelighed om Eftermiddagen. Fru Gjørup blev ligesaa vred som Søsteren otte Dage før og sagde: „Jeg tror virkelig, hun for Alvor er fornærmet, fordi hun ikke var bedt med til Brylluppet? Jeg har aldrig kjendt Mage til hendes Prætensioner, men paa den Maade kommer hun ingen Veje med mig, det skal jeg vise hende!“

Hermed var Krigen udbrudt. Siden da er al Omgang mellem de to Familier afbrudt.

Et Par Dage efter ankom der et Bud fra Fru Gjørup for hofligst at forespørge, om Fru Mørup endnu havde det Vaffeljern, som hun for flere Aar siden havde laant af Søsteren, da Budet i bekræftende Fald skulde have nævnte Kjøkkenrekvisit tilbage med. Dirrende af Harme meddelte Fru Mørup, at hun ikke havde spist Vaffeljernet, og efter en halv Times Søgen i Kjøkken, Spise- og Pulterkammer kom det da ogsaa for en Dag og blev tilbagesendt Ejerinden med Bemærkning, at det havde været revnet, dengang Fru Mørup fik det, hvorfor hun slet ikke havde havt nogen Nytte af det.

Den gode Frue spekulerede i de nærmeste Dage paa, om Søsteren ikke skulde være i Besiddelse af nogen af hendes Ejendele; men da det faldt hende ind, at Tilbagekrævelsen heraf vilde gaa ind under det ringeagtende Begreb: at kjøre Retur, riposterede hun ved at lægge Beslag paa den fælles Syjomfru paa et Par Dage, hvor hun vidste, at Søsteren havde paatrængende Brug for Jomfruens Assistance.

Med lignende Skjærmydsler have de to Amazoner siden forkortet Tiden paa en behagelig, underholdende

Maade. Samtidig have de faaet Øjnene op for adskillige Svagheder hos hinanden, for hvilke de tidligere lukkede nævnte Seredskaber, og det er altid farligt for Folk, der kjende hinanden saa godt. Med Bekymring har saaledes Fru Gjørup meddelt sin Omgangskreds, at hun ikke mere er saa ganske vis paa, at Søsterens idelige Trakasserier med Tjenestefolkene udelukkende skyldes disse Sidste, og med Sorg har Fru Mørup tilstaaet Veninderne, at Søsteren har en hæslig Tilbøjelighed til at beholde Lagener, Duge og slige større Vaskeobjekter i Brug længe efter, at den første Hvidhed har tabt sig. Dog maa det retfærdigvis tilføies, at Begge stedse tilsidst med en elsk-, pris- og rosværdig Humanitet erklære gjensidig om hinanden, at de jo kunne være rigtig rare Mennesker, fordi de ikke passe sammen.

Fruerne kjende ikke mere hinanden og hilse som Følge heraf ikke paa hinanden. I deres Hjerter skamme de sig over det og opføre derfor ved tilfældige Møder smaa mimiske Scener, der vise, at alle Mennesker ere Skuespillere, om end ikke alle lige gode. Jeg blev forleden Vidne til et saadant Møde paa Hjørnet af Østergade og Kongens Nytorv, hvor Søstrene nær havde rendt Næserne mod hinanden. Fru Gjørup blev befippet og fik paa een Gang en højst levende Interesse for nogle mageløs yndige Handsker i et nærliggende Handskemagervindue, medens Fru Mørup, der ikke er saa let at forskrække, saae stivt igjennem Søsteren, over hele Torvet og et godt Stykke nedad Strandstræde.

I Selskaber træffes de ikke mere. Deres Omgangsvenner have gjort nogle Forsøg paa at bede dem sammen

for muligvis at hidføre en Forsoning, men Forsøgene ere totalt mislykkede. Saasnart de to Fruer modtage Indbydelse til nogen af deres fælles Bekjendte, begive de sig nemlig op til Vedkommende for at høre, hvem der kommer. I Førstningen spillede de den Komedie, at de aldeles en passant spurgte, om Søsteren ikke skulde med, og lod til at beklage det, naar dette ikke var Tilfældet; men nu have de opgivet denne ogsaa temmelig overflødige Ceremoni og forhøre sig meget ligefrem, om de risikere at træffe Søsteren, da de i saa Fald foretrække at blive borte. Foruden de andre heraf flydende Ubehageligheder for de fælles Omgangsvenner medfører dette Forhold en forøget Udgift, da de nu maa gjøre to Gilder istedetfor eet, thi hver af de stridbare Koner holder nøje Regnskab med, at Søsteren ikke bliver bedt en eneste Gang oftere til nogen Familie end hun selv, da hun vilde betragte sligt som en officiel Krigserklæring.

Den nærmeste Slægt gjorde naturligvis kort efter Uenighedens Udbrud et Par Mæglingsforsøg, som imidlertid blev meget unaadigt afviste, da ingen af Søstrene kunde indse, hvorfor hun skulde gjøre det første Skridt, men dog højmodigt erklærede sig rede til at tilgive Søsteren, naar denne vilde erkjende sin Uret. Da endnu aldrig nogen krigsførende Part har været tilbøjelig til en saadan Indrømmelse, vil det formentlig vare længe, inden det bekjendte kostbare første Skridt bliver gjort, og imedens skridter Familien Mørup egensindig til s i n og Familien Gjørup til s i n Side.

Striden er saa at sige en Duel mellem de to Fruer, men Døtrene have dog anset sig for forpligtede til at

stille sig paa deres respektive Mødres Side som en Slags Sekundanter. Da de imidlertid ingen Anelse have om, at det just er det fine ved Dueller, at Sekundanter udmærket godt kunne være Perlevenner, fordi de assistere ved et Par Bekjendtes Forsøg paa at dræbe hinanden, have de unge Piger holdt det for fornødent at bryde med deres Kusiner, og da hver af de unge Piger har brudt med samtlige Kusiner, lade Bruddene sig tælle i Dusinvis.

Sønnerne have taget Sagen en hel Del koldsindigere. De have ikke været at formaa til at blande sig i den, men nøjes med rent ud sagt paa en respektstridig Maade at grine ad det hele, naar de som sædvanlig mødes paa Ruten eller i Selskabslivet. Kunde man imidlertid høre de Betragtninger, de i diverse længere og kortere Monologer anstille over Kontroversen, vilde man dog se, at de ærgre sig derover, idetmindste ere deres Monologer spækkede med nogle oprigtigt mente, ublide Forbandelser over det forbistrede Sludder.

Hvad de to Ægtemænd angaar, da blev disse, som altid have sat stor Pris paa hinandens Selskab, meget ubehageligt berørte af det pludselige Ophør af al Omgang. Da ingen af dem imidlertid har moralsk Mod til ligeud at trodse sin Kone, have de opfundet et nyt Begreb, som hedder Generalforsamlinger. Meget jævnlig, mindst en Gang om Ugen, udvexles der mellem dem korte forretningsmæssige Meddelelser om, at f. Ex. den gjensidige Kreditkasseassuranceforsikringsforening eller andre med lignende besynderlige Navne forsynede Selskaber holder Generalforsamling den og den Aften, og de to pligtopfyl-

dende Forretningsmænd underrette da deres respektive Hustruer om, at de desværre ere nødte til at overvære denne kjedelige Forsamling den og den Aften. Men disse Møder have den Ejendommelighed tilfælles, at de afholdes i Neiiendams bekjendte Restauration, og at der aldrig er mere end to Interessenter tilstede, nemlig d'Hrr. Mørup og Gjørup. Herved undgaas det sædvanlige store Apparat med Valg af Dirigent og lignende Formaliteter, og der finder stedse kun en kort Diskussion Sted om den dem af Kellneren leverede Dagsorden, da samtlige Interessenter hurtigt blive enige om at vedtage et Arrangement med de nyeste af Aarets Frembringelser. — det eneste, der endnu vides at have fremkaldt nogen Debat, er nævnte Kellners Regnskabsaflæggelse, som hver Gang revideres meget kritisk af de to Parthavere. Det følger af sig selv, at d'Hrr. Medlemmers Koner endnu ikke have den mindste Anelse om den sande Karakter af disse Møder, og Medlemmerne gjøre begribeligvis alt for at holde denne hemmelig, thi de vide, at i samme Øjeblik som Hustruerne faa Nys om Sammenhænget, i samme Øjeblik ville disse Generalforsamlinger blive ubønhørligt hævede.

Det vilde være uretfærdigt mod Fru Mørup ikke at slutte med den Indrømmelse, at det virkelig har gjort hende ondt at opdage, at man virkelig kan træffe en saadan Hensynsløshed og Mangel paa Pietet hos sin Søster, og Foraarets Komme har derfor ikke voldt hende den Glæde, som det ellers plejer. En medvirkende Aarsag hertil er en anden Opdagelse, som Fruen samtidig har gjort, uden at den dog staar i Forbindelse hermed. Fru

Mørup har nemlig erfaret, at hun bærer — og i mange Aar har baaret — paa en alvorlig Sygdom, om hvis Tilstedeværelse hun hidtil ikke har havt fjerneste Anelse. Indtil for fjorten Dage siden har nemlig den gode Kone troet, at hendes Trang til at deltage i Selskaber og Fester og overvære Theaterforestillinger, Koncerter og lignende Adspredelser kom af en Lyst til slige Forlystelser, — hun har rent ud sagt troet, det var hende en Fornøjelse. En lille lægevidenskabelig Bog, som fandtes i den Pakke, hun sidst modtog fra sit Læseselskab, har imidlertid oplyst hende om, at dette er en komplet Fejltagelse, og at det ikke er andet end en meget udbredt Nervesygdom ved Navn Neurastheni, der bevirker dette. Der kan ingen Tvivl være om, at det forholder sig saaledes, thi under Læsningen af den omtalte Bog afbrød hun sig selv hvert andet Minut med det Udbrud: „Gud, det er akkurat saadan, jeg har det!“

Det er jo aldrig behageligt saadan ganske uforberedt at bringe i Erfaring, at man lider af en eller anden betænkelig Sygdom, og Fru Mørup er da ogsaa utrøstelig. Foreløbig deltager hun dog endnu i alle de Forlystelser, hvortil der tilbyder sig Lejlighed; men efter eget Sigende gjør hun det kun for at adsprede de triste Tanker, som hendes Neurastheni vækker hos hende.

IV.

Paa Sommervisit.

Sommeren kom iaar bag paa Mørups; allerede ved Store Bededagstider var det saa varmt, at de fandt det for anstrengende at bevæge sig i de lumre Gader, men holdt sig inde med alle Døre og Vinduer smækkede op paa vidt Gab, og alligevel sad de og pustede og stønnede af Hede.

„Man skulde virkelig tro, vi var midt i August,“ bemærkede Fru Mørup; og hele Familien troede det; for den blev aldrig klogere. Den nærede en næsten rørende Fidus til vort Klima. Et Par Dages Varme betød for den Sommer i en uoverskuelig Fremtid, Lærredskjoler for Damerne og Paletotafkastning for Herrerne; Familien blev stedse lige overrasket, hver Gang det Fænomen gjentog sig, at Heden i den paafølgende Uge ikke var mere trykkende, end at man oprigtig talt følte den største Lyst til igjen at krybe i Vintertøjet, naar det bare havde gaaet an, og det var ikke Mørupperne nogen synderlig Trøst, at de een Gang for alle havde anskaffet sig en efter slige Vejrforandringer afpasset Talemaade om, at det jo ikke var andet, end hvad man kunde vente af det forbistrede Klima, vi havde hertillands.

Paa ovennævnte Helligdag. som fra det omfattende Konsortium af høje Bods-, Bede- og Fastedage, den engang var, nu er reduceret til at være en ganske almindelig Søndag, der har Butikken aaben om Eftermiddagen, var det som sagt en saadan Sommervarme, at Fru Mørup ansaa det for diplomatisk at rejse Spørgsmaalet. om Familien da slet ikke skulde paa Landet iaar.

Trods Fruens lokkende Beskrivelse af, hvor dejligt lyst der var paa Strandvejen af lutter hvide Plakater med Paaskriften „Til Leje“. og trods Huslejens Dalen, der efter samme Kilde var saa betydelig. at det var en ren Besparelse at ligge paa Landet i Sommer, var Mørup ubøjelig, og han henviste sin Kone til at aflægge et Besøg hos en eller anden af de mange Veninder. hun havde rundt omkring saavel i Jylland som paa Øerne. Den Fremgangsmaade havde han selv brugt som ungt Menneske; naar han ikke havde havt Raad til at rejse i Sommerferien, saa havde han hjemsøgt en af de Familier, han kjendte.

Fruen havde mange Indvendinger at gjøre. For det første kunde man dog aldrig vide, om man ikke kom til Ulejlighed og alligevel generede Folk, skjønt de naturligvis sagde Nej, og naar man saa var kommen der og befandt sig vel. hvor længe kunde man saa være bekjendt at blive der, og hvornaar skulde man tage afsted, det var frygtelig vanskeligt at afgjøre.

„Saasnart man mærker, at Folk begynder at blive kjede af En. saa skal man rejse hjem,“ svarede Mørup meget viseligt.

„Ja, men det er jo netop Spørgsmaalet: hvordan mærker man det?" spurgte Fruen.

„Aa, det føler man snart! . . . Jeg havde et ufejlbarligt Kjendetegn i min Tid, som Du ogsaa kan anvende."

„Naa, og det var?"

„Det var: naar Fruen i Huset begyndte at give mig Puddersukker til Kaffen istedetfor hvidt Sukker, saa vidste jeg, det var paa Tide at stikke af."

Med dette praktiske Husraad endte Debatten for denne Gang, men Fruen tænkte videre over Sagen og fik mere og mere Lyst til at gjøre en saadan Visit. Hun tilbragte nu den nærmeste Tid med at gjennemgaa Registret over sine landlige Veninder for at udfinde den værdigste Aspirant til den tiltænkte Ære; hun vejede omhyggeligt deres forskjellige Chancer mod hinanden og var meget nøjeregnende med Hensyn til deres formodede Mangler som Værtinde, thi den gode Kone levede sig efterhaanden ind i den noget fejlagtige Illusion, at det var Veninderne, der ansøgte om Posten som Værtinde for hende i Sommer, og hende selv, der bortgav Pladsen.

Efter adskillig Vragen faldt Valget paa Fru Thorsen, hvis Mand ejede en mindre Herregaard etsteds i Jylland. Hun var den af Ungdomsveninderne, som Fru Mørup jævnligst saae efter hendes Bortrejse fra Kjøbenhavn, idet Hr. og Fru Thorsens Ankomst til Hovedstaden hvert Aars ellevte December var ligesaa sikker som Rentens Erlæggelse af 4 pCt. uopsigelige Statsobligationer, og under deres Ophold her tilbragte de altid en Middag hos Mørups. Paa denne aarlige Mærkedag plejede Fru Thor-

sen regelmæssigt at spørge Fru Mørup, om hun saa ikke engang gjorde Alvor af det og saae over til dem i Jylland, og ligesaa regelmæssigt svarede denne for at slaa det hen, at det var saadan en frygtelig lang Rejse. Veninden replicerede herpaa med den uomtvistelige Sandhed, at en nøjagtig Opmaaling formentlig vilde godtgjøre, at der var akkurat ligesaa langt fra deres Hjem til Kjøbenhavn som fra Kjøbenhavn til deres Hjem, hvorpaa Fru Mørup ikke vidste andet at svare end, at det rigtignok var noget ganske andet for Folk i Kjøbenhavn, uden nærmere at præcisere, hvori dette andet bestod.

Den behørige Udvexling af Skrivelser angaaende Besøget, Rejseruten, Bagagen og den talløse Masse af Detailler, som Realisationen af en saadan Kæmpeplan nødvendiggjør, tog nu sin Begyndelse og førte til det Resultat, at Afrejsen blev slaaet fast til en af de første Dage i Juni. Paa den nævnte Dag drog da kort at fortælle Fru Mørup afsted, ledsaget af den Datter, som det havde viist sig, at der ogsaa var saa udmærket Plads til paa Thorsens Gaard.

Det er ikke Hensigten her at give nogen udtømmende Skildring af alle Fruens mærkelige Oplevelser paa denne hendes første Rejse paa egen Haand, og vi springe derfor over alle hendes forberedende Studier af „Naar Toget gaar“ og alle hendes Kalamiteter med Rejsegodset, som hun for enhver Pris vilde forevise for en eller anden Toldembedsmand paa Kjøbenhavns Banegaard for at fjerne enhver Mistanke om Smuglergods, uden at hun dog kunde opnaa dette, ligesom vi forbigaa saavel hendes Forsøg paa i Korsør at liste sig ombord paa Kielerdamp-

skibet og foretage sig en lille Udenlandsrejse som hendes urolige Middagsmaaltid paa Fredericia Banegaard, hvor hun fem Gange var halvvejs inde i Kupeer og fem Gange blev halet tilbage igjen, eftersom hun stedse meldte sig parat til at afgaa med ethvert Tog, der kjørte frem, hvilke Afstikkere fra Middagsbordet forhøjede Konens Udgifter til Rodvin meget betydeligt, da hendes halve Flaske ved hver af hendes Tilbagekomster paa en mystisk Maade viste sig at være forsvunden. Trods alt, hvad hun gjorde, for at det skulde mislykkes, ankom hun dog velbeholden til den lille Landstation, hvor Thorsens Vogn skulde hente hende.

Denne Ekvipage beredte hende sandt at sige ikke saa ringe en Skuffelse. Ved Læsningen af den Sætning i Venindens Brev om, at Thorsens Vogn nok skulde hente de Ankommende, havde Fru Mørup nemlig udmalet sig et saare tiltrækkende Billede af en pragtfuld Ekvipage, saadan nærmest henad den bekjendte Bryllupsvogn med det brune Atlask og Guttaperkahjulene, men dette viste sig at have været en temmelig fri Fantasi af den opfindsomme Kone. Thorsens Vogn var et ualmindeligt højbenet Exemplar af en Jagtvogn af den gammeldags praktiske Indretning, hvor Trinene ere anbragte inde under Vognens Bund.

Da Gymnastik ikke var optaget blandt Undervisningsfagene i Fru Mørups Skoletid, var den ikke ganske spinkle Kone derfor afgjort uheldig i sine Forsøg paa at faa Fødderne anbragte paa disse Trin. Hun stak og stak i Luften med sine Ben efter dem, men hævede sig trods sine Anstrengelser ikke en Tomme fra Jorden: alt, hvad

hun opnaaede, var en ingenlunde behagelig Afbenyttelse af Trinene som Skrabejern for sine Skinneben. Stationskarlen, som længe med en vis sindig Interesse havde fulgt Fruens gratiøse Evolutioner, fik omsider den gode Ide at tilbyde sin Assistance, og før hun kunde faa Tid til at protestere mod hans højst ugenerte Maade at tage fat paa, fik Fru Mørup en Fornemmelse af, at der blev kastet Himmelspræt med hende, og fandt sig liggende paa alle fire paa Bunden af Vognen i en Stilling, som om hun skulde skure Gulv sammesteds, medens hendes Datter gav et lille Skrig fra sig, og Karlen og Kusken smilede lunt til hinanden. Med en Del Besvær kom Fruen paa Benene igjen og forberedte just en alvorlig Formaningstale over den lidte Behandling, da Vognen uden Varsel satte sig i Bevægelse med et Ryk, der nødte hende til temmelig ublidt at tage Plads og kjøre bort med det paatænkte Foredrag.

Modtagelsen paa Thorsens Gaard var saa hjertelig, som Nogen kunde ønske sig, og Fru Mørup blev da også ganske betagen af den livlige Scene. Saasnart Vognen raslede ind gjennem Ladeporten, der var saa bred og rummelig, at den hos Fruen vakte Minder om salig afdøde Vesterport, gav Lænkehunden sig til at gjø af fuld Hals — ikke vredt, den kjendte jo baade Heste og Vogn, men lystigt og muntert, som raabte den: „Hurra! Der har vi Fremmede!“ — og alt imedens sprang den op paa sit Hus og ned igjen, drejede det helt rundt, som om den spillede Top med Huset, og foer frem af al Magt, men blev saa pludselig standset af Lænken, at Frøken Mørup igjen gav et Skrig fra sig, da hun var overbevist

om, at Dyrets Hoved vilde blive siddende fast i Halsbaandet, medens Kroppen løb videre. Paa Hundens Allarmsignal kom nysgjerrige Pigehoveder tilsyne i Mejeridørene, og gloende Karlehoveder stirrede ud af Stalddøre; Hønsene foer opskræmmede tilside, hvor Vognen kom frem, og Ænderne baskede med Vingerne i Stenbroen og troede, de fløj, men kunde dog ikke undlade at nedlægge en rappende Protest mod den uforsvarlige Kjørsel. Da Vognen kjørte op for Trappen, viste hele Familien Thorsen sig i Døren under Anførsel af Fatter med de to Hønsehunde i Hælene; de sex Børn foranstaltede Væddeløb nedad Trappen, tre Par raske Drengehænder kom i Konflikt af lutter Iver for at blive Førstemand til at knappe Forlæderet op, og ligesaa mange geskjæftige Pigehænder snublede over hinanden, saa det saae ud, som legede de at trække Handsker, for at faa fat i Taskerne, Parasollerne, Hatteæskerne og den øvrige Haandbagage.

Efterat de ankomne Gjæster havde gjort lidt Toilette og derpaa passiaret en Timestid med Vært og Værtinde i Havestuen, blev der kaldt tilbords. Fru Mørup havde lidt svært ved at bestemme, hvad dette Maaltid skulde kaldes. Naar hun saae paa alle de kolde Retter, der stod opmarcherede paa Bordet, var hun tilbøjelig til at anse det for Aftenspisning; men naar hun saae paa sit Uhr, som viste halvsyv, vidste hun ikke, om det dog ikke var Middag; og rent galt blev det, da der blev budt varme Koteletter om med Spinatfade saa store, at de forekom hende at ligne Krybber med Grøntfoder.

Thorsen syntes at være bleven opmærksom paa sin Gjæsts Forlegenhed, ialfald bemærkede han, at det maaske

var lovligt tidligt for de gode Hovedstadsbeboere at spise til Aften, men der paa Gaarden var det nu indrettet saaledes, at der spistes til Middag Klokken et — det gjorde man for Folkenes Skyld — og til Aften Klokken syv. Han haabede imidlertid, at Fru og Frøken Mørup snart vilde vænne sig til det.

„Aa Gud ja, gjør bare ingen Forandringer for vor Skyld! Det er os aldeles ligemeget, naar De blot vil give os Programmet,“ svarede Fru Mørup med en forekommende Latter; men i sit stille Sind tænkte hun, at det var dog en grusom Indretning, for naar man holdt Middag paa den Tid, saa blev Dagen jo ikke andet end en lang Eftermiddag, og hun gruede allerede ved Tanken om, hvordan hun skulde faa Ende paa den.

Takket være Rejsen havde Fruen imidlertid for Øjeblikket saa god Appetit, at hun ingen Grund havde til at klage over den tidlige Servering af Aftensmaden, og hun var derfor meget tilfreds, da man senere gik ud i Haven. Denne var stor, skyggefuld og hyggelig og fandt megen Naade for hendes kritiske Blik, skjønt hun savnede et ordentligt Lysthus, da hun ikke vilde anvende denne Benævnelse paa de overskyggede Pladser med et Par Bænke, hvor der baade manglede Gulv under Fødderne og Tag over Hovedet. Derimod røbede Fruen en stærk, hidtil uanet Interesse for Botanik ved at forhøre sig om Navnet paa enhver lidt aparte udseende Busk eller Blomst og udbrød, naar hun havde faaet sin Videbegjærlighed tilfredsstillet, fortroligt og overlegent: „Naa, er det den!“, som om hun havde det nojeste Kjendskab til vedkommende Plante, men blot ikke havde tænkt paa den i flere

Aar — hvilket sidste forøvrigt ogsaa var Tilfældet, aldenstund Konen aldrig havde anet dens Existens. Kjøkkenhaven var vel nok det, der interesserede hende mest, skjønt hun fandt, det var en utilbørlig vigtig Maade, hvorpaa Fru Thorsen idelig sagde: „Min Kjøkkenhave", og skjønt hun blev greben af den fuleste Jalousi ved Veninders statistiske Oplysninger om, hvor mange Ærter, Jordbær, etc. hun havde havt sidste Aar. Medens de to Fruer nærmest dvælede i, hvad man maaske kan kalde for Suppeurtegaarden, holdt Frøken Mørup og Thorsens tre halvvoxne Døtre sig til Blomsterpartierne, og det varede ikke længe, før hun havde de to ældste hængende hver ved sin Arm, og saaledes slentrede de op og ned ad Gangene, hun gottende sig over deres landlige Umiddelbarhed, og de beundrende hendes hovedstadsagtige Væsen.

Tiden gik hurtigt, og Klokken var over ni, da Selskabet slog sig ned paa et Par Bænke under to store Lindetræer. Samtalen blev endnu en Stund holdt igang, idet Mørupperne udkrammede de sidste Nyheder fra Kjøbenhavn, og Thorsens lagde Planer om de Udflugter, der skulde gjøres, og de Steder, der skulde beses, men da disse Æmner vare udtømte, indtraadte der en længere Pause, i hvilken Fru Mørup først blev opmærksom paa den dybe Ro, der herskede overalt, og som kun fremhævedes af Insekternes søvndyssende Summen under Træerne. Skjønt det ikke var varmt, forekom Luften dog Fruen trykkende, og hun begyndte at blive nervøs, rokkede frem og tilbage paa sin Plads, nynnede en Stump Melodi og trommede dertil med sine Fødder; men

intet vilde hjælpe, og hun udbrød derfor tilsidst: „Det er dog grusomt, saa her er stille!“

„Ja, er det ikke yndigt med denne fuldstændige Ro?“ svarede Fru Thorsen, som ingen Anelse havde om, at det kunde genere Nogen.

„Jo—o,“ indrømmede den gamle Kjøbenhavnerinde, som ikke vilde sige sin Veninde imod den første Aften. „Det er rigtignok velsignet. . . . Det er netop det, jeg trænger til for at komme af med min Neurastheni.“

„Hvad er det for noget?“ spurgte Thorsen nysgjerrig.

„Det er, naar man har været for meget med til Selskaber og Fornøjelser og er helt ødelagt deraf, saa kan man alligevel ikke holde op.“

„Er det en Sygdom?“ bemærkede han naivt, ikke vis paa, om det var Fru Mørups Spøg eller Alvor.

„Ja, det er den mest moderne . . . og den er meget alvorlig, vil jeg bare sige Dem!“

Den joviale Landmand kunde nu ikke dy sig længere, men brast ud i en munter Latter, som han havde megen Møje med at stoppe op i, skjønt han godt bemærkede Fru Mørups fornærmede Mine.

„Ja, undskyld, lille Frue, men jeg synes, den saa Pokkers minder om, hvad vi i min Ungdom kaldte for Tømmermænd.“

Fru Mørup blev saa indigneret over denne Taktløshed, at hun var lige ved at rejse sig og tage Afsked; da hun imidlertid kom til at tænke paa, at hun ikke kunde komme noget andetsteds hen, men ganske var i denne Mands Vold, bed hun Fornærmelsen i sig, da hun ingen

Lyst følte til at vandre paa Landevejen om Natten. Hun formildedes imidlertid snart, thi da hun ikke kunde lade være at give Thorsen den Snert, at det kun var dannede Mennesker, der kjendte Neurasthenien, lo han ligesaa hjerteligt som før over den Skose, saa hun helt forsonede sig med ham.

Da Samtalen paany døde hen, øvede den landlige Ro paa en anden Maade sin Indflydelse paa Fru Mørup, idet begge hendes Øjne de bleve saa smaa, at hun intet ønskede mere end til sin lille Seng at gaa, hvilket hun med en ikke ukjendt Vending udtrykte som et Ønske om at trække sig tilbage, da hun var noget træt af Rejsen. Thorsen bemærkede hertil, at det jo ogsaa var Sengetid, hvad Fruen, da Klokken ikke var stort over halvti, højst fejlagtigt antog blev sagt af fint Galanteri.

De to Kjøbenhavnerinder blev derpaa fulgte op paa Gjæsteværelset af deres Værtinde, som udbad sig forskjellige Oplysninger, om de endnu laa med Dyne eller havde begyndt med Tæppe, om de skulde have meget eller lidt under Hovedet, osv., og som indstændig anmodede dem om endelig at sige det, hvis de manglede noget. Da Moder og Datter vare blevne ene, gav de sig til at kritisere det gammeldags tapetserede Værelse og morede sig over det mærkværdige Møblement, der var stykket sammen fra diverse Værelser, hvorfor Frøkenen meget vittig antog, at Gjæstekammeret gik under Navn af Invalidestiftelsen eller Sygehjemmet. De fandt ud af, at den ene af de to umage Lysestager var taget fra Herrens Skrivebord, og at den anden var avanceret herop fra Kjøkkenet; den gamle Mahogni Servante, der var saa

stor som et moderne Isskab, havde efter deres Mening i sin Tid gjort Tjeneste hos den nuværende Besidders Oldeforældre; den gulmalede Fyrretræs Kommode taxeredes kun til at have hørt hjemme i Folkestuen, og de to Wienerstole formentes at have havt altfor løsagtige Sæder til at kunne taales i Spisestuen. Mest Fornøjelse forskaffede dog Værelsets kunstneriske Udsmykning de to Gjæster; hovedsagelig bestod denne vel af større eller mindre Fugtighedspletter. men paa den ene Væg hang der et gammelt Lithografi, paa hvilket en eller anden mægtig Monark med Krone. Scepter og Hermelinskaabe stolt marcherede nedad et eller andet Kirkegulv efter vel overstaaet Kroning og slaaende mindede om Hjerter Konge i en Forsamling af mindre Herreblade. Paa Siderne af dette Kunstværk hang som to mærkelige Pendanter et Portræt af Byron. en ung, mager Mand, der syntes at segne under Byrden af et særdeles folderigt Gevandt. og en tungsindig Gjengivelse af Carstensen, Stifteren af Kjøbenhavns Sommer-Tivoli og Vauxhall. Efterat Moder og Datter en Stund havde stukket Hovederne sammen og let af Galleriet, gik de tilsengs, og Fru Mørup sov ind, saasnart hun kunde faa Lov til det for Datteren, hvilken unge Dame aldrig var mere snakkesalig, end naar hun var kommen i Seng — det var, som vilde hun ved at tale saa meget holde sig skadesløs for den lange Tavshed, der om Natten blev hende paatvungen.

Den næste Morgen omtrent Klokken halvsex vækkedes Fru Mørup af nogle svære Bump i Loftet lige over Hovedet paa hende, saa hun, før hun fik tænkt sig ret om, formodede, at der var Brolæggere ovenpaa. Da hun

imidlertid var kommen saa meget til sig selv, at hun havde forkastet denne Formodning som ganske uantagelig, og da hun ikke blev en Smule klogere af at ligge og stirre op i Loftet og faa Sand i Øjnene, vækkede hun Datteren og spurgte, hvad denne troede, der var paafærde.

Nu var der jo ikke stor Sandsynlighed for, at Datteren saadan paa en Studs skulde have nogen klar Mening herom, og dette fremgik da ogsaa tydeligt af hendes Svar: „Gud veed, om der ikke er kommet en Ko derop?"

„Aa, Passiar! En Ko... hvordan skulde den komme op ad den Hønsestige af en Trappe?"

„Nej, det er ogsaa sandt! ... Hvad tror Du, det er?"

„Ja, jeg veed ikke... men jeg synes, det lyder højst foruroligende... Bare der ikke er blevet Nogen syge?"

„Ligger der da Nogen deroppe?"

„Herregud, hvor skal jeg vide det fra? Du spørger, som om vi var hjemme i Kjøbenhavn med den vidtløftige Maler paa Hovedet af os, for der veed jeg nok, hvad det betyder, naar der er Spektakkel midt om Natten."

De to Damer grublede videre. Saa med eet blev Datteren greben af en rædselsfuld Tanke.

„Moder," sagde hun, „skal det være saa lyst paa denne Tid?"

„Hvad er det dog for nogle taabelige Spørgsmaal, Du kan komme med? Om det skal være saa lyst..."

„Ja, for jeg mente blot, det kan vel ikke være Skjær fra en Ildløs? Jeg synes, det er saa rødt."

„Ildløs?“ skreg Fru Mørup og stod i eet Sæt med en ubegribelig Lethed midt paa Gulvet.

„Tænk, om det var!“ raabte Datteren og sprang som en Kat hen ved Siden af Moderen.

„Ja, og hvis her nu er Straatag, saa . . . Aa, vi kommer aldrig levende fra det!“

De to faretruede Kvinder listede sig hen til Vinduet og kiggede ud bag Sorgenfri Slot — det vil sige, den Sortkridtstegning af Slottet, som fandtes paa Rullegardinet. De blev øjeblikkelig meget beroligede ved at opdage, at det røde Skjær kom fra Solen, som stak sit gloende Ansigt op fra en Eng langt borte og smilede nok saa fornøjeligt, og da de samtidig saae en Gartnerkarl og en Lugekone færdes ganske roligt i Haven, vare de paa det rene med, at deres Frygt for Ildløs var fuldstændig ugrundet. Det kan ligesaa godt fortælles her, at de Bump i Loftet, som Fru Mørup først vilde tilskrive en Brolæggerjomfru, kun kom fra en almindelig dødelig, jydsk Jomfru, der var ansat som Stuepige og aldrig havde været ved Balletten, hvorfor hendes Gang i de højere Regioner heller ikke var lettere end, at den kunde høres over hele Huset.

Moder og Datter vare imidlertid blevne saa vaagne, at der ikke kunde være Tale om at gaa tilsengs igjen, og de mødte derfor en Times Tid senere nede ved Thebordet, hvor de modtoges med mange Komplimenter af Thorsen, fordi de ikke som andre Kjøbenhavnere laa og snuede den bedste Tid bort. Fru Thorsen derimod var bange for, at de ikke havde sovet godt, men Fru Mørup beroligede denne med, at hun ikke kunde huske en Smule

af, hvad hun havde drømt om, skjønt hun iforvejen havde foresat sig det, da de Drømme, man har første Gang paa et fremmed Sted, som bekjendt gaa i Opfyldelse.

Det vilde føre for vidt her at holde detailleret Dagbog over Møruppernes Landophold, og deres Oplevelser og Overraskelser vare vel ogsaa for dagligdags til at have Interesse; vi nøjes med et flygtigt Omrids af Ferien.

De første Dage gik naturligvis baade hurtigt og behageligt: man strømmede over af Velvillie imod hinanden, og der var saa meget at høre og se; det morede Kjøbenhavnerinderne at blive satte lidt ind i Landvæsenet, og det morede Landboerne at føre om og forklare, saa det passede godt nok. Fru Mørup fattede en levende Interesse for Mejeriet og ønskede sig strax al den deilige Masse Mælk hjem paa anden Sal paa Kjøbmagergade, men kom snart efter i Forlegenhed med Anvendelsen af samme, da hun hørte, det drejede sig om flere hundrede Potter om Dagen; thi den gode Kone havde ikke til Hensigt at holde paa Hjørnet med en Mælkevogn, men havde kun tænkt sig en hel Uges Repertoire af Mælk og Brød — Mælk og Grød, opsat Mælk—oplagt Mælk, o. s. v. Frøken Mørup røbede paa sin Side en temmelig prosaisk Tendens ved et blidt Sværmeri for nogle yndige søde Grise, hvis Begavelse hun højligt beundrede, da de kom anstigende i Galop, naar der blev banket paa Ædekassen. Forøvrigt gik Tiden med Spasere- og Kjøreture i Omegnen og de obligate Bestigelser af Udsigtspunkter paa syv eller flere Kirketaarne, en Nydelse, som Kjøbenhavnerinderne ikke vurderede tilstrækkelig hoit, da Kirketaarnene alle saae

ganske ens ud og ikke fik synderlig større Variation ved Navne som Alslev, Balslev, Calslev, o. s. v.

Det nytter imidlertid ikke at nægte det, efterhaanden som Udstillingsgjenstandene i Landbofaget slap op og Udsigtspunkterne formindskedes — i Antal, forstaar sig —, indtraf der af og til Øjeblikke, i hvilke Tiden hverken efter Gjæsters eller Værters Skjøn syntes at have Syvmilestøvler paa. Ja, der kom endogsaa det Moment, da Fru Mørup maatte tilstaa for sig selv, at hun havde nok af Kjøreture paa aaben Vogn, hvad hun vilde have forsvoret nogensinde i sit Liv at kunne faa, da det var hendes største Passion om Sommeren i Kjøbenhavn. For en stor Del kunde dette imidlertid tilskrives den kjære Frue selv.

Da hun kun en Gang tidligere som ganske ung Pige havde været paa et saadant Besøg paa Landet, forstod hun nemlig ikke at begrænse sin Samværen med den thorsenske Familie, men vilde saa at sige koble sig sammen med den fra Klokken syv om Morgenen til Klokken elleve om Aftenen. Saalænge Værter og Gjæster havde nok at tale om og følte sig fremmede for hinanden, gik dette meget godt; men da de Alle betragtede sig som hjemme og holdt op at genere sig for hinanden, tabte den Glorie, de gjensidig havde givet hinanden om Hovedet, sig, og de begyndte at finde hinanden mindre underholdende og interessante. Efter en fire—fem Dages Samliv havde de derfor allerede efter Frokost samme behagelige Følelse af for længere Tid at have fuldstændig nok af hinandens Selskab, som Folk have, der en Sommeraften vende hjem ved Midnatstid efter at have tilbragt hele Dagen fra den aarle Morgenstund sammen i det frie.

Fru Mørup forstod ikke dette og fremturede derfor i Fejlen. Hver Morgen gjorde hun strax hele Familien Thorsen, der paa Landbovis var vant til at tilbringe et Par Timers Tid med at vaagne rigtig op, saa lysvaagen, at hun ogsaa forrykkede dens Tidsbegreber, — hendes egne vare fra første Færd blevne konfunderede ved de usædvanlige Spisetider. I Længden blev dette Thorsens for selskabeligt, og de søgte at undgaa Fru Mørup om Formiddagen (og da forresten ogsaa til andre Tider paa Dagen). Naar Fruen viste sig i Haven, stillede Thorsens sig paa Lur for at se, hvor hun agtede sig hen, og Vejen, hun begav sig ad, betegnedes af flygtende Medlemmer af Gaardejerens Familie. Børnene satte afsted i vildt Løb, de unge Piger smuttede bort og dukkede sig bag Hække og Buske, og Thorsen selv benede pludselig rask af og fik sine to Hunde til at spidse Øren, hejse deres Haler lodret i Vejret og galoppere efter, da de hver Gang formodede, at deres Herre havde faaet Færten af en Hare eller Ræv, eftersom de hidtil ikke havde kjendt andet, der kunde sætte ham i en saadan Aktivitet.

Naar Fruen saaledes havde travet hele Haven om uden at træffe Nogen, søgte hun ind i Kjøkkenet til Veninden for dog at faa En at tale med. Hun tilbød her sin Hjælp, ikke saa meget, fordi hun trængte til at tage sig noget for, som af en vis Nysgjerrighed efter at se, hvorledes Fru Thorsen bar sig ad. Da denne imidlertid ikke, saaledes som Fru Mørups Veninder i Kjøbenhavn, søgte at skjule nogle af sine Finesser ved Madlavningen, men gav hende Lov til at kigge i Potter og Gryder, tabte dette ogsaa sin Tillokkelse for den lærelystne Kone.

Instinktmæssigt følte Fru Mørup, at der var noget galt et eller andet Sted; men hun kunde ikke finde ud af, hvad det var, om hun saa stod paa sit Hoved. Det bemærkes udtrykkelig, at dette er et Citat efter Fruen: Forfatteren heraf har ingen personlig Erfaring om, hvorvidt denne gymnastiske Evolution hjælper til at tænke sig om, det maatte da være efter samme Princip, hvorefter man vender op og ned paa Dominokassen for at blande Brikker. Lidt efter lidt kom Fruen til den Erkjendelse, at det var den landlige Ro, der jo føltes dobbelt i hendes Ensomhed, som langtfra at kurere hendes Neurastheni snarere forøgede den, og da hendes Humør tog af som Følge deraf, gik det op for hende, der i den sidste Tid er kommen til at sværme for medicinsk Lekture, at den omtalte Sygdom var et tilbagelagt Stadium hos hende, og at hun led af periodiske aandelige Depressionstilstande. Hun var bleven pirrelig og urimelig: enhver Bagatel generede hende. Hun var — for at tage et Exempel — ved sin Ankomst til Gaarden bleven spurgt, om hun vilde have The eller Kaffe om Morgenen, og hun havde af lutter Galanteri svaret, at det var hende ganske ligegyldigt: hun drak, hvad de Andre drak. Saa var det blevet ved Kaffe, og det første Par Dage tiltalte denne Variation paa hendes Morgenthe hende overordentlig; men nu generede det hende at give Afkald paa denne daglige Vane, og hun blev ligefrem ækel ved Kaffen, ikke fordi der var Løvetand i, det brugte hun selv — naturligvis ikke i en saadan Masse — men fordi . . . fordi . . . ja hun vidste i Grunden ikke hvorfor, naar hun skulde være ærlig.

Er man først et Sted begyndt at tage sig slige Smaating nær, vil man opdage Anstødsstene af samme Art overalt, og Fru Morup anlagde sig da ogsaa i utrolig kort Tid en righoldig Mineraliesamling af denne Beskaffenhed. Hun irriteredes over den ulidelige Hede midt paa Dagen, og hun irriteredes over den følelige Kølighed Morgen og Aften; hun ærgrede sig, naar de store Bæster af Hunde fik Lov til at blive inde i Stuen, og hun ærgrede sig, naar Herren kastede dem ud med et kategorisk konsonantrigt „Herrruttt!“; snart fandt hun, at der blev taget altfor meget Hensyn til Børnene, og snart fandt hun det for galt, at Ingen vidste, hvor de vare henne, — i sidstnævnte Tilfælde supponerede hun nemlig stedse, at Børnene laa ynkeligen druknede i den nærmeste Mergelgrav, o. s. v. o. s. v. Mange Gange om Dagen maatte hun, for ikke at gaa for vidt, bede sig selv erindre, at hun var Gjæst, men disse Paamindelser tjente kun til at oprøre hende mod, at der overhovedet existerede noget, der hed Vært, da hun hadede at være Slave af Nogensomhelst.

Fru Thorsen mærkede godt sin kjøbenhavnske Veninades Misstemning og vidste udmærket, at det var Adspredelser, det skortede paa. Men hvad skulde den arme Kone gjøre? Paa Landet haves der som bekjendt ikke noget stort Lager af denne Artikel; man maa tage, hvad man kan faa, — det er ligesom i Kjøbmandsbutikkerne derude: man kan ikke forlange at vælge imellem et Dusin af samme Slags Tobakspiber, man maa tage den, Kjøbmanden har, og være glad til, fordi han har en. Naar en Familie paa Landet ikke veed, hvormed den skal more

sine Gjæster, sætter den dem paa en Vogn og kjører med dem over til Nabofamilien, hvor den, samtidig med at læsse dem af, læsser Ansvaret for deres Underholdning over paa Naboerne.

Denne praktiske Fremgangsmaade havde Thorsens selvfølgelig ogsaa benyttet og i Begyndelsen med stort Held. Naboerne havde med oprigtig Gjæstfrihed taget mod „Thorsens Fremmede“, med hvilken noget upersonlige Benævnelse de to kvindelige Mørupper betegnedes her paa Egnen, og disse havde moret sig med at vise Egnens Honoratiores, hvorledes et Par rigtige Kjøbenhavnerinder se ud og komportere sig. Skjønt Thorsens vel vare heldigere stillede end den omtalte Kjøbmand med den ene Pibe, var dog deres Udvalg af Naboer ikke synderlig stort, idet der indenfor en rimelig Grænse kun fandtes tre Familier, som Thorsens havde Omgang med. Enhver kan regne ud, hvormange Aftener der kan tilbringes hermed, og da hertil var kommet en Aften, paa hvilken de tre Familier efter Indbydelse gjæstede Thorsens, begyndte man saa at sige at gaa Abonnementet anden Gang rundt. Men saa havde dette Gjæstespil jo tabt Nyhedens Interesse, og Fru Mørup vilde ikke have havt det mindste imod at bære sig ad, som hun gjorde i det kongelige Theater under lignende Forhold, nemlig at give sin Plads bort.

Der var gaaet en halv Snes Dage, og skjønt Fru Mørup godt kunde føle saavel paa sig selv som paa de Andre, at hendes Besøg havde varet længe nok, saa kunde hun dog ikke bestemme sig til at bryde op. Saa arriverede der imidlertid en Morgen noget, som Fruen ansaa

for et Fingerpeg fra Himlen, skjønt det var en hel Ubetydelighed.

Ved Morgentheen sagde nemlig Fru Thorsen til hende: „Kjære Du, jeg kommer til at bede Dig nøjes med Rugbrød idag. Vort Franskbrød er rent ud sagt sluppet op . . . Der er jo gaaet saa meget med af det i de sidste Dage . . . og jeg kan ikke komme til at bage før imorgen.“

„Aa Gud, tal ikke om det! Jeres Rugbrød er jo saa dejligt, naar man er vant til det maskinæltede Stads i Kjøbenhavn,“ svarede Fru Mørup i sin mildeste Tone, men hun var kommen til at tænke paa sin Mands Historie, og indeni hende sagde det: „Hvidt Sukker—Puddersukker! Franskbrød—Rugbrød!“

Umiddelbart efter Thedrikningen gik hun op paa Gjæsteværelset og skrev til sin Mand, at det var hende umuligt længere at undvære sin Familie, hvorfor hun vilde vende tilbage Andendagen efter, hvilken Meddelelse næste Morgen hensatte Mørup i en saadan Paroxysme af Begejstring, at han nær var gaaet bagover med Kontorstolen under Udraabet: „Saa for Satan!“ Dog tjener det en Del til Mandens Undskyldning, at han netop havde aftalt med et Par Venner at gjøre en Tivolitur den nævnte Andendag.

Ved Middagen bekjendtgjorde Fru Mørup for Thorsens den triste Beslutning om sin Bortrejse, og ingen Overtalelser indvirkede paa hende, end ikke Thorsens Replik til sin Kone, der vedblev at plage Veninden om at blive bare to Dage: „Kan Du ikke forstaa, Mutter, at Fru Mørup er kjed af at være hos os.“

Som det altid er Tilfældet, bevirkede Fastslaaelsen af Bortrejsen, at den gjensidige Elskværdighed og Velvillie fik et mægtigt Opsving. Tiden gik saa hastigt, at Fru Mørup endog stundom forelagde sig selv det Spørgsmaal, om hun ikke skulde blive „bare de to Dage til“: men hun modstod Fristelsen, og det var maaske det heldigste. Den sidste Aften var der ligefrem udbredt en melankolsk Stemning saavel over de Bortdragende som over de Tilbageblivende. Samtalen gik trægt og dæmpet, som var det en Sørgeskare, der var forsamlet, og der indtraadte lange, triste Pauser, naar Fru Thorsen sagde sit sørgmodige: „Gud veed, naar vi nu ses igjen?“, eller naar Fru Mørup udtalte sit oprippende: „Imorgen ved denne Tid sidder vi i Kjøbenhavn.“

Om selve Tilbagerejsen er følgende at berette. Fru Mørup var siden sidst bleven saa rutineret som nogen Handelsrejsende, var overlegen som en saadan ligeoverfor det befordrende Personale og tilbød protegerende sin Assistance til Enhver, som hun saae havde nogen Vanskelighed ved at klare sig, idet hun fandt det latterligt, at Folk kunde være saa upraktiske og konfuse i det. Og saa vidt var hun allerede kommen, at hun reflekterede over sine Rejsefæller og fandt dette underholdende; hun regnede ud, at de mange Drenge i blaat Tøj med blanke Knapper vare Elever fra Sorø Akademi, som havde tilbragt Ferien hjemme, og hun begreb, at den unge rødskjoldede Mand, der sad i Kupéehjørnet og uafbrudt spiste Sodapastiller, sikkert havde havt en meget lystig Pinse ude paa Landet.

Fru Mørup havde været noget beklemt ved Tanken

om Rejsen, thi det var første Gang, hun skulde prøve at kjøre med Iltog. Da hun ikke vidste bestemt, hvori denne Kategori adskilte sig fra almindelige Tog, men blot havde hørt, at denne Kjørsel var nok saa farlig som Kjørsel med Enspænderkjøretoj i Nærheden af Dampsporvognen, steg hendes Spænding for hver af de ti Minutter, de maatte vente paa Togets Ankomst. Skjønt hun ikke kunde opdage noget overordentligt hverken ved Lokomotivet eller den lange Række Vogne, steg hun glad ind i en Kupée og betroede strax med Stolthed en Udlænding, at dette var et Iltog, som kjørte hurtigere end nogetsomhelst Tog nogetsomhelst Sted i Verden, hvad Udlændingen lod til at anse for en ypperlig Spas. Fruen blev først noget ærgerlig over hans Latter, men efter kort Tids Forløb gik hendes Harme over paa Jernbanebestyrelsen, og hun forfattede undervejs flere Avisartikler mod denne, som hun dog glemte at skrive ned, da hun kom hjem.

Af et Iltog at være syntes Toget nu sandt at sige heller ikke at have videre Hastværk; allerede ved Middelfart var Toget forsinket en Snes Minutter, og ved Nyborg var man en halv Time bagud. Hendes Frygt for, at Toget kjørte med en saadan Fart, at der kunde være Fare for, det rutschede midt ud i Store Belt, før det kunde gjøre Holdt, viste sig saaledes en Del overdreven. Ved Hjælp af Dampfærgen lykkedes det dog at hale noget ind paa den tabte Tid, og i Korsør indprentede en meget samvittighedsfuld Jernbanefunktionær gjentagne Gange, at dette Tog kun holdt i Roskilde og Kjøbenhavn. Toget maa imidlertid have havt en eller anden Grund til at

spille denne Embedsmand et Puds, thi ved Sorø standsede det. — „Hvad er her paafærde,“ raabte Fru Mørup til en Konduktør. — „Vi skal vente paa Eftermiddagstoget fra Kjøbenhavn,“ lød Svaret. — Dette kom i det samme og foer hoverende forbi Iltoget, som støt blev holdende. Da der var gaaet ti Minutter, spurgte Fru Mørup, hvorfor man ikke kom afsted. — „Vi skal vente paa Aftentoget,“ svarede Konduktøren noget gnaven over de mange urimelige Spørgsmaal og drev videre uden at agte paa en vittig ung Mand, som forhørte sig om, hvor de skulde møde Morgentoget fra Kjøbenhavn. — Efter andre ti Minutters Forløb kom det ventede Tog, og Iltoget kunde komme afsted. Nu gik det i Karriere, det rystede og raslede og gyngede og skumplede af lutter Jav, men dog nænnede Toget ikke at kjøre forbi Ringsted; det gjorde atter Holdt. — „Men Du gode Gud, hvad er her paafærde?“ spurgte Fru Mørup ud af Vinduet. — „Ingenting! Vi kjøre strax videre!“ — Det gjorde Toget ogsaa — efter fire—fem Minutters Forløb. Vild og rasende gik saa Farten videre lige til Roskilde, hvor man kun holdt lidt over den reglementerede Tid for atter at dampe fort. Trodsigt og haanende, som det sømmer sig et Iltog, fløj Toget nu forbi alle de foragtelige, smaa Mellemstationer og standsede ikke, før det var ved Kjøbenhavn — det vil sige omtrent, for i Nærheden af Ladegaarden maatte det tage sig et Pust paa et Par Minutter for at faa Vejr nok til at dampe helt ind til Ankomststationen, hvor der bare manglede tre Kvarter i, at Toget var kommet i rette Tid.

Dette er et Referat af Fru Mørups Fremstilling af

et Iltogs Hastighed, og for at Sandfærdigheden af hendes Udsagn kan kontrolleres, bemærkes det, at dette passerede tredie Pinsedag, Tirsdagen den 15. Juni 1886.

Fru Morups Sommervisit var endt, og hun tilstod rent ud til sin Mand, at hun var glad over, at hun igjen var kommen hjem. Det vilde imidlertid være uretfærdigt mod Konen ikke at anføre, at hendes Veninde omtrent paa samme Tid sagde til sin Mand: „Aa, jeg er saa træt! Gudskelov, vi endelig engang blev alene!“

V.

Ved Badestedet.

Hele Foraaret og en god Del af Forsommeren svævede samtlige kvindelige Mørupper og Gjørupper i den pinligste Uvished om, hvorvidt de skulde lade deres kulørte Sommerkjoler sy eller ej. Den, som holdt dem hen paa denne utilladelige Maade, var en nogle og firsindstyveaarig, ugift Tante, der forkortede nævnte Tid med en Række saa stærke asthmatiske Anfald, at saavel Paarørende som Læger lodes i den mest begrundede Tvivl, om det var hendes Bestemmelse oftere at trække Vejret eller opgive det med det samme. Den gamle Frøken, der altid havde været bekjendt for sine Skjælmsstykker, kom sig imidlertid, og de rød- og blaastribede Kjoler blev gjorte færdige; men næppe havde de Vedkommende iført sig dem, før Tanten en Aften lukkede sine gamle Øjne saa fast i, at hun ikke kunde aabne dem den næste Morgen, hvad der nok maa siges at være temmelig drilagtigt gjort af hende, da det er et stort Spørgsmaal, om ikke baade Kjolernes Snit og Mønster ere gaaede fuldstændigt af Mode til næste Sommer. Der hjalp ingen Kjæremo'r, trods de tyve Graders Varme maatte de sorte Kjoler paa. Som en Slags Und-

skyldning til sine Niecer for den Ulejlighed, hun voldte dem, havde den Afdøde imidlertid lovformeligt indsat dem, til hvilke Fru Mørup hørte, til sine Arvinger, hvilket bidrog væsentligt til at lade det gaa op for Niecerne, hvormeget de altid havde holdt af deres Tante, skjønt denne havde været meget rigeligere begavet med kvindelige Slægtninge end med Kontanter, saa der blev kun nogle hundrede Kroner til hver.

Da Mørup højmodigt gav Afkald paa, at denne Sum blev indlemmet i Fællesformuen, besluttede Fruen for disse Penge, der — som hun selv sagde — jo ikke vare til noget ordentligt, at foretage en Rejse til et eller andet indenlandsk Badested med Ledsagelse af en af de Døtre, som ikke havde været i Sommervisit med hende.

Med sædvanlig Energi begyndte hun strax at afholde Familieraad for at diskutere Valget af et Badested, og alle saadanne fra Skagen til Svendborg blev tagne under Behandling. Da Mørupperne imidlertid ingen personlige Erfaringer havde, men maatte nøjes med saadanne Andenhaands Anbefalinger som: „Der laa Nielsens ifjor og havde det rigtig rart!“ eller „Der boede Larsens iforfjor og var saa overordentlig tilfredse!“, begav Fru Mørup sig ud paa Expedition til Fru Nielsen, Fru Larsen, o. s. v. for at høre Rygte paa Badestederne, ligesom hun gjorde, naar hun skulde have en ny Pige. De to Situationer frembød endnu et Lighedspunkt: ligesom en Husmoder, naar Pigen ikke har været helt utaalelig eller gjort noget, der nærmer sig det kriminelle, er mest tilbøjelig til at glide let hen over Pigens Smaafejl og give hende det Skudsmaal, at hun ved Gud virkelig er en rigtig rar og skikkelig Pige,

saaledes glemte Fru Mørups Veninder alle de mindre Gjenvordigheder, de havde havt paa deres respektive Opholdssteder, og anbefalede varmt hver sit Badested, medens de samtidig trak paa Skuldrene ad alle de andre, som de ikke kjendte; nogle Steder rostes for deres fortryllende Omgivelser, andre for deres fortrinlige Søbade, et Sted var der saa rasende billigt, et andet levede man saa ganske fortrinligt, o. s. v. Fru Mørup var imidlertid ikke saa let at tilfredsstille, hun vilde ikke generes af altfor mange Mennesker, men hun vilde heller ikke et Sted hen, hvor der var helt ugenert af den gode Grund, at der Ingen boede der, — eller, som hun billedlig udtrykte det, hun vilde ikke til noget Taarbæk, Vor Herre bevares, men hun skulde heller ikke have noget af et Sahara, — og saa var det et meget vigtigt Spørgsmaal for hende, hvorledes Tonen var, om den var fin eller jævn, stiv eller gemytlig.

Fru Mørup blev omtrent lige klog af alle de Oplysninger, hun fik; men der skulde jo tages en Bestemmelse. Hun vaklede tilsidst imellem et jydsk Badested, nærmest fordi hun følte sig særlig tiltalt af Ordet „Vesterhavsbade“, og et Ophold paa Bornholm, over hvis Skjønheder Fruen efter en Venindes Anvisning var overordentlig begejstret, idet hun specielt fremhævede et Udsigtstaarn, der havde det noget mærkelige Navn „Bryggerknægten“.

Da hun ikke vidste nogen anden Maade at faa Spørgsmaalet afgjort paa, lagde hun en Aften Kabale derom, og det jydske Badested vandt. For Nemheds Skyld er det vel bedst med det samme at give dette et Navn og vi kunne jo f. Ex. ligesaa gjerne kalde det Ryssensten Badehotel som hvilketsomhelst andet, naar vi blot pointere,

at der ikke heri skal indeholdes nogen Injurie mod Vandets Beskaffenhed.

I Slutningen af Juli, i den rigtige Ferietid, afrejste saa Fru Mørup og Datter, ladende haant om enhver Ledsagelse af nogen Herre. Hun fik imidlertid paa Rejsen et Bevis paa, at det under visse Eventualiteter kan have sin Fordel at have en Herre med. Paa Dampskibet kom der nemlig en Byge, og Fruen søgte som saa mange Andre ned i Kahytten, hvor hun vilde tage Plads ved Siden af en lille, halvgammel Mand af et meget blidt Ydre. Noget forlegen sagde denne: „Undskyld, men den Plads her er rigtignok optagen!“ — Da Sofaen i en længere Strækning ikke var optagen, vilde Fruen lade Plads staa aaben mellem Herren og sig til en Person og gjorde Mine til at sætte sig, men stoppedes heri af den lille Mand, som atter sagde: „Ja, undskyld, men den Plads er rigtignok ogsaa optagen!“ — Fruen tilkastede ham et fornærmet Blik, men gik dog videre til næste Plads. Her gjentog akkurat den samme Scene sig: Fruen forhindredes i at faa Plads ved den samme Bemærkning fra Herren om, at den Plads ogsaa var optagen. — Denne Gang kunde Fru Mørup ikke dy sig, men udbrød i et harmfuldt: „Den ogsaa?“ — „Ja, jeg sidder for sex Damer,“ oplyste den lille Mand temmelig undselig og med et bønfaldende Blik paa Fru Mørup, der havde ondt ved at holde sin Latter tilbage ved Synet af Spirrevippen, der knap formaaede at fylde for sig selv.

Ryssensten er et ungdommeligt, lapset Badehotel, der af yderste Evne anstrenger sig for at se moderne og elegant ud, og den gode Vært lever da ogsaa i den salige

Tro, at dette lykkes hans kjære Ejendom særdeles godt. Som det med sine gule Mursten ligger der ved den lave Skrænt, kan det ogsaa nok lignes ved en ung Dandy, der i lys Sommerdragt har lejret sig paa en Tue ved Stranden; selv Rosen i Knaphullet mangler ikke, thi Haven med sine Par Blomsterbuske tager sig netop i Forhold til Hotellet ud som en saadan. Desværre maa det tilstaas, at Ryssensten ikke er synderlig patriotisk; det har afgjort europæiske Tendenser, hvilket fremgaar af flere Kjendetegn som f. Ex., at en tysk eller svensk Gjæst i Værdi her sættes lig to eller flere danske, at der til Frokost, Middag og Aften kimes paa en højrøstet table d'hôte Klokke, selv om der kun findes to Beboere, og at Værten, som om Vinteren nok saa familiært kalder Opvarteren ved dennes Døbenavn Andersen, i Badesæsonen titulerer ham Overkellneren. Trods alle Anstrengelser var og blev der dog noget ubeskriveligt hjemligt, noget rugbrøds-rødgrødagtigt ved det hele, som Værten maaske vilde have vurderet som en national Ejendommelighed, hvis han uheldigvis ikke havde været Europæer.

Iført lysegule Turistsko, som saare fortryllende kontrasterede til de sorte Sørgekjoler, og som i Førstningen bibragte Fiskerlejets Børn den Tro, at de to fine Damer ogsaa gik paa bare Ben, ankom Fru Mørup altsaa til dette Sted for om muligt ved landlig Ro og kraftige Søbade at faa de Knuder løste, som hendes indfiltrede Nervetraade under Sæsonens Kampagne havde slaaet paa sig selv.

De to kvindelige Mørupper blev afhentede i den lille Hotelomnibus, hvis Loft og Vægge vare betrukne med

mønstret Voxdug, og hvis Vinduer vare smykkede med røde, tungede Gardiner ligesom et Par Stegekjældervinduer. Dette lille Kjøretøj bidrog ikke uvæsentligt til den livlige Konflux paa Hovedgaden ved fire Gange om Dagen at rasle ganske tom ud til Jernbanestationen og strax efter vende ligesaa tomhændet tilbage med endnu stærkere Fart. Dette var jo ganske vist en noget ensformig Beskjæftigelse, og Omnibussen blev derfor stedse livligere og raskere paa det, naar der tilfældigvis var Gjæster. Med hoverende Hast jollede den derfor afsted med Fru Mørup og Datter og rystede dem imellem hinanden, saa de slog Pander og Knæer sammen, ligesom en Dreng rasler med sin Sparebøsse for at vise, at der er Penge i den.

Saasnart Vognen gjorde Holdt i Hotelporten, kom Værten springende med dinglende Arme og daskende Hænder og gjorde saa dybt et Buk, som den stivede hvide Vest tillod ham. Halvt ærbødig og halvt beskyttende ledsagede han selv Damerne ind paa det for dem bestemte Værelse, hvis Komfort han mønstrede med stille Faderstolthed, rullede Gardinet op og præsenterede den virkelig kjønne Udsigt med en balletmæssig Haandbevægelse som en Foreviser, der siger: „Værsartig, mine Ærede, her ser De“ o. s. v. Medens Gjæsterne tog Udsigten i Øjesyn, udstedte han meget højrøstet forskjellige, temmelig almindelige Ordrer, sendte Karlen ned efter Tøjet og Pigen efter frisk koldt Vand — „Udmærket krystalklart, iskoldt Brøndvand, mine Damer!“ — og ulejligede Overkellneren med at hente den amerikanske Gyngestol paa Nr. 20, hvorpaa han med en Erklæring om, at han følte sig i høj Grad

smigret over Besøget og haabede, at de skulde blive tilfredse med Opholdet, trak sig tilbage til sit Kontor, hvor hans høflige Smil øjeblikkelig forvandledes til en gnaven, træt Mine, medens han holdt sig skadesløs for den udviste Underdanighed ved at betro sig selv, at han brød sig Pokker om de Fremmede.

Et Par Timer senere introducerede Værten, atter iført sit forbindtlige Smil, Fru og Frøken Mørup ved det fælles Aftenmaaltid i table d'hôte-Salen, en Sal, der havde en Del tilfælles med visse saakaldte Skovbægere, idet den ved Fjernelsen af to Skillerum kunde saa at sige trækkes ud i Positiv, Komparativ og Superlativ og leveres stor, større og størst.

For Øjeblikket præsenterede den sig i Superlativ, thi der opholdt sig over et halvhundrede Mennesker ved Badestedet, hvilket med en lokal Vittighed betegnedes ved, at Værten var besat. De halvtreds bestod af Badegjæster af alle Slags. Der var Folk, der vare syge, og Folk, der vare sunde, Folk, der vilde more sig i Ferien, og Folk, der mente, det var sundest at kjede sig; der var Grossererfamilier fra Kjøbenhavn, Adjunktfamilier fra Provinsbyer og Godsejerfamilier inde fra Midten af Landet; der var enlige Personer som ældre Kontorchefer, yngre Lærerinder og unge Bankassistenter, og der var Børn i alle Stilarter, Matrosdrenge og Jockeydrenge, Skrigedukke-Pigebørn og Greenaways Babyer. Som Honoratiores ragede langt op over alle de Andre en tysk og to svenske Familier; nærmest dem i Rangen kom en veritabel Skuespiller fra det kongelige Theater og to yngre Landskabsmalere. Forøvrigt vare Gjæsterne delte i Kliker paa 3—4 Familier, der

holdt sammen, og kun ganske enkelte Familier, der udmærkede sig fremfor deres Samtidige ved en større Aarsindtægt, holdt sig isolerede. Forholdet var ellers fortræffeligt: Enhver, der ikke udmærkede sig i nogensomhelst Henseende fremfor alle de Andre, fik Lov til at gaa i Fred og Ro, men der blev holdt vaagent Øje med, at Ingen foretog sig noget aparte. Den, der dristede sig hertil, var hjemfalden til Kritik og Fordømmelse.

Værten underholdt sine to sidste kjære Gjæster paa det livligste. I Længden faldt hans Konversation dog noget ensformig, da den hovedsagelig bestod af en Opramsning af, hvilke Berømtheder der havde gjæstet Ryssenstens Badehotel siden dets Grundlæggelse, og iblandt dem var der især en russisk Gesandt, der virkede temmelig generende ved at dukke op i Samtaler, naar man allermindst ventede ham. Sagde Frøken Mørup saaledes f. Ex., at hun syntes bedst om Udsigten mod Syd, geraadede Værten i en sand Henrykkelsestilstand, der var noget uforklarlig, indtil det viste sig, at dette netop havde været Russerens Yndlingsudsigt, hvilket endnu kunde konstateres ved Hjælp af en Bænk, der saamænd den Dag idag kaldtes Gesandtens Bænk, og bemærkede Fru Mørup f. Ex. tilfældigt, at hun fandt Kartoffelsalaten særdeles delikat, var Værten af Forbauselse nær ved at tabe Næse og Mund, men indskrænkede sig dog til Held for sig selv til at lade det blive ved at tabe Kniv og Gaffel, medens han meddelte det interessante Faktum, at de en hel Maaned igjennem hver Aften havde maattet lave den Slags Salat — Kartoffelsalat à la Russe kaldte de den siden den Tid — til Gesandten, som ved sin Bortrejse fik Opskriften

med til sin Kok. hvoraf Værten noget dristigt sluttede, at den gode Russer siden da ikke havde smagt anden Aftensmad.

Medens Værten saaledes var Opmærksomheden og Elskværdigheden selv, tog de halvtredsindstyve Gjæster mod de Nyankomne med ægte dansk Gjæstfrihed og uglesaa dem paa det frygteligste, og det skjønt Mørupperne ængsteligt passede paa kun at gjøre akkurat som de Andre og styrede deres Lyst til at drikke bajersk Øl istedetfor den kvindelige The, eller begaa lignende Udskejelser. Fru Mørup var imidlertid for begavet med Talegaver til ret længe at kunne taale at høre de Andre føre en nogenlunde almindelig Konversation. Med eet brød hun uden Varsel ind paa dette fredede Omraade, og da hun først var kommet der, blev hun der standhaftigt uden at lade sig forknytte af de hundrede forundrede og indignerede Øjne, som stirrede paa den Formastelige. Dette var meget fornuftigt gjort af Konen, thi hun vandt derved strax en Position, som det i Regelen kostede Nyankomne flere Dage at erhverve sig, og som en Følge heraf kunde Fruen allerede næste Dag begynde paa det rolige vegeterende Badeliv, hvorfor hun jo var kommen til Ryssensten.

Enhver samvittighedsfuld Skribent, som leverer en Biografi af en eller anden berømt Mand eller Kvinde, anser det for sin Pligt at give nøjagtig Besked om, hvad Berømtheden til enhver Tid paa Dagen tager sig for. Det turde maaske for en Gangs Skyld være tilladt at betragte Fru Mørup som en saadan interessant Personlighed og give en Oversigt over, hvorledes Dagen gik for den kjære Frue. Da det ofte har ærgret mig at se, hvorledes

Biograferne halede og trak i alle Ender og Kanter paa det interessante Æmne for at faa det saa langt som muligt, har jeg foretrukket at give Oversigten i et Skemas sammentrængte Form, som maaske nok er lidt tør, men som ubetinget giver et bedre, samlet Overblik, altsaa:

Skema

for *Fru* **Mørup**

paa ***Ryssensten Badehotel.***

8—9	*Thedrikning.*
9—10	*Morgenpromenade paa Havnemolen.*
10—11	*Konversation i Hotelhaven.*
11—12	*Badning.*
12—1	*Omklædning (Middagstoilette.)*
1—2	*Table d'hôte.*
2—3	*Kaffepassiar.*
3—4	*Kroquetspil.*
4—5	*Indbyrdes Historieundervisning.* (*Chronique scandaleuse*).
5—6	*Omklædning (Aftentoilette).*
6—7	*Aftenpromenade paa Havnemolen.*
7—8	*Aftenspisning.*
8—10	*Aftenunderholdning paa Salen.*

Det forstaar sig, at dette Skema kun giver en Karakteristik af en Normalarbejdsdag ved Badestedet. Som paa ethvert andet Skema er der naturligvis ogsaa paa dette en Del Anmærkninger at gjøre, saasom f. Ex. at „Thedrikning“ ikke er noget ganske korrekt Udtryk, da Fru Mørup om Morgenen nød Café au lait, ikke fordi hun paa nogen Maade syntes om det Mælkepjaskeri, men fordi hun syntes, der var noget badestedsagtigt derved, og at „Kroquetspil“ hyppig gik ud af Programmet, da der i Tilfælde af ugunstigt Vejr ingen Forestilling gaves paa Plænen.

Som man vil kunne forstaa, tilbragtes flere af Dagens Timer i Hotellets Have, saa at Tilværelsen derovre mere betegnende kunde benævnes Haveliv end Landliv. Haven imponerede egentlig ikke ved sin Størrelse, al den Stund den ikke var synderlig større end Hotellets table d'hôte-Bord, og ligesom dettes Flade paa en skjøn og heldig Maade brødes ved tre Opsatser med en Urtepotte i hver, saaledes gav tre runde Græsplæner med et lille Blomsterbed i hver Haven et livligt og afvexlende Udseende. Terrænet var — som Værten udtrykte sig — noget okkuperet, da Haven laa midt paa en Skrænt; det saae nærmest ud, som om den havde været i Begreb med at rutsche ned ad Skrænten, men var bleven stoppet i Farten ved at støde mod et Bolværk af Planker, mod hvilket Jorden pressede saa stærkt, at det havde faaet et oppustet tykmavet Ydre. Haven var garneret med Lysthuse, hvoraf nogle tog sig meget landlige ud med deres Tremmeværk og de opad dette sig snoende Pralbønner, medens andre vare opførte af Træ og mindede

om dobbelte Klædeskabe. Disse Lysthuse vare fordelte mellem de logerende Familier, ikke ifølge nogen retsgyldig Transaktion, men ved en Slags stiltiende Overenskomst. De Familier, der vare komne først, havde taget de bedste Lysthuse, og de betragtedes som Vedkommendes Ejendom: det kunde ligesaa lidt falde nogen af de Andre ind at sætte sig i et saadant abonneret Lysthus, som det falder Nogen ind i Theatret at sætte sig paa en Andens Nummerplads. Foruden at tjene som Opholdssted for de lykkelige Besiddere gjorde Lysthusene ogsaa Tjeneste som en Art Modtagelsessaloner; man gjorde Visit i Fru Møllers Lysthus, og man blev indbudt til at drikke sin Kaffe i Fru Søllers Lysthus.

Naturligvis avlede dette Indkvarteringsspørgsmaal nogen Bitterhed og Misundelse, og Besidderne af de mindre gode Lysthuse ansaa det ligeoverfor deres heldigere stillede Kolleger for nødvendigt ved alle optænkelige Midler at hævde, at de i alle andre Henseender vare ligestillede og ligeberettigede med dem. De gjorde meget strix Fordring paa samme Opvartning, samme Hensyn og samme Komfort — maaske endda lidt mere —, og der var endogsaa dem, der vaagede saaledes over, at Ingen fik mere end de selv, at de, naar de f. Ex. hørte, at en af de Begunstigede laa med to Hovedpuder, øjeblikkelig gjorde Fordring hos Værten paa at faa et lignende Antal, skjønt det slet ikke var dem nogen Behagelighed at ligge og strække Hals op ad slige uvante Højder, ved hvis Fod de da ogsaa hver Morgen kunde samle deres Hoveder op.

Et Moment, der i fortrinlig Grad benyttedes til at

fastslaa Lighedsprincippet. var den daglige Ankomst af Posten med de dertil hørende fælles Aviser, thi her gjaldt den gamle Sandhed, at den, som kommer først til Mølle, faar først malet. I Begyndelsen kunde man, naar Tiden nærmede sig, se yngre og ældre, mandlige og kvindelige Hotelbeboere lure bag Buske og ligesom tilfældigt kredse i Nærheden af den Dør, fra hvilken Opvarteren kom med den daglige aandelige Føde, alle lige parate til at styrte løs paa Byttet; men dette forslog ikke i Længden. Maaske skyldtes det en medfødt Opfindsomhed, eller maaske havde nogle af Avisslugerne hørt Tale om den Herredsfoged og hans Fuldmægtig, som hver for sig skaffede sig en Extraindtægt ved at aabne saa mange Pengebreve som muligt uden at være overvættes nøjeregnende med, til hvem disse vare adresserede, og som tilsidst for at komme hinanden i Forkjøbet løb Væddeløb ned ad Landevejen, saasnart de saae Landpostbudet nærme sig. Vist er det ialfald, at nogle snedige Damer af de ryssenstenske Badegjæster fandt paa den Trafik at gaa Rasmus Post imøde og velvilligt tilbyde at skille ham af med Hotellets Aviser for saa triumferende at møde i Haven og sætte sig til at læse alle Bladene igjennem fra Ende til anden.

For Fru Mørup kunde der vanskeligt tænkes mere tiltalende Forhold at leve under end disse, hun havde altid været en Mester i den Art Kappestrid, og hun fandt derfor disse Løjer over al Maade oplivende og underholdende. Hun passede med Uhret i Haanden paa, at de Damer, der benyttede Badehuset før hende, vare færdige paa Slaget; hun vaagede ved table d'hôte over Madens ligelige Fordeling; med beundringsværdigt Mod ilede hun

i snart lange og snart korte Hop hen over Havnemolens mangekantede, daarligt sammenføjede Sten for at erobre den bedste Plads ude paa Hovedet og var yderst aimabel mod dem, der kom for sent til at faa den, o. s. v., o. s. v.

Hvor gled ikke Tiden let og behageligt for Fruen. Hun var fri for den daglige Husholdnings Kvaler, hun havde ikke Spisesedlerne til idag og imorgen med Indkjøbene til samme at tænke paa, hun var glad som et Barn, da hun den første Søndagmorgen helt glemte, at det var Helligdag, fordi hun hverken skulde tælle til Vask eller tage rent frem fra Linnedskabet, og fremfor alt havde hun ikke den Malheur med de Tjenestepiger, som ellers røvede hendes Ro og Humør.

For første Gang i sit Liv var Fru Mørup nemlig geraadet i den sælsomme Situation: at befinde sig paa et Sted, hvor hun var tilfreds med Tjenestefolkene. Hotellet var for hende næsten et paradisisk Idyl i Retning af Opvartning. Her var det, som det skulde være — saaledes forklarede hun senere sin Mand det vidunderlige Forhold —, trykkede man paa en Knap, saa vips! kom der strax en Jomfru ind og spurgte, hvad Fruen ønskede, . . . naturligvis maatte man jo undertiden nok vente lidt, naar der var flere, der havde ringet samtidigt, men Gudbevares, det maatte man jo finde sig i, for man var jo ikke ene om Pigen . . ., og aldrig hørte man saadan nogle Svar som sædvanlig: „Jeg kan ikke saadan tage med det samme og løbe fra Rødspætterne eller Vinduerne i Dagligstuen“ ... Nej, Jomfruen svarede bestandigt saa mageløst høfligt „Saa gjerne!“ til alt, hvad man sagde, og saa blev det strax gjort! ... Det vil sige, en Gang imellem varede

det jo nok noget længe, men man maatte da være rimelig mod Folkene, de kunde jo ikke smide alting for Ens Skyld ... Hun havde jo nok hørt, at Pigerne og Karlene jævnligt paa Hotellets Trapper og Gange leverede ret livlige Badouiller om den indbyrdes Magtfordeling, der — formodentlig for at holde sig til Rejsejargonen — stedse endte med gjensidige Opfordringer til at rejse ad Hækkefeldt til eller benytte lignende ugeografiske Ruter. Men hvad kom alt det En ved, naar de bare vare høflige og opmærksomme, og det havde de været. — Mørup tillod sig for Kuriøsitetens Skyld at forespørge, hvad hans Kone havde anslaaet denne Høflighed og Opmærksomhed til i Kontanter, og ophørte at undre sig over de præsterede Kvantiteter, idet han gjorde Fruen opmærksom paa, at Drikkepengene for de tre Uger vare mere end to Maaneders Løn til alle deres Tjenestefolk hjemme, hvilken Oplysning imidlertid aldeles ikke konfunderede den gode Kone, som slog fast, at man var nødt til at være flottere ude end hjemme, og at man naturligvis maatte være mere generøs overfor Folk, man maaske aldrig saae mere i sit Liv, end overfor dem, man daglig skulde have om sig.

De andre Gjæsters reserverede Tagen Afstand ligeoverfor Mørupperne varede 4—5 Dage. Da de imidlertid saae, at disse ikke lod til at ville opgive deres Hensigt at tilbringe Ferien der, begyndte de at nærme sig de Nyankomne, nærmest af Nysgjerrighed for at faa at vide, hvad det var for nogle Fisk. Fra alle Sider blev Fru og Frøken Mørup hver for sig overøste med smaa Opmærksomheder, og inden de saae sig om, var der en almindelig Trækken Tov om dem mellem de forskjellige Kliker.

Som en klog General søgte Fruen saa længe som muligt at holde det gaaende med alle Partier; men de talrige, velmente Advarsler, hun modtog fra hver enkelt Klike om endelig ikke at indlade sig for nøje med nogen af de andre, gjorde hende det klart, at denne Stilling ikke var holdbar ret længe. Hun traf derfor sit Valg — hun valgte den Klike, hun ansaa for mest selskabelig, —, og det var kuriøst at se, thi i samme Øjeblik Afgjørelsen var truffen, tabte alle de andre Klikers Interesse for Mørupperne sig øjeblikkelig, og de trak sig tilbage fra disse med en halvt foragtelig Mine. Situationen mindede ikke saa lidt — sans comparaison, naturligvis — om den ikke ubekjendte Scene ved Gammelstrand, hvor Skovshovedkonerne ved højrøstede Raab søge at lokke en ny Kunde til sig med et umaadelig elskværdigt: „Hør. De gode lille Frue der! Kom herhen til mig og lad os handle!“ — Saasnart den gode lille Frue har bestemt sig for at handle med en af dem, glo alle de andre Skovshovedkoner fornærmede paa Fruen og smække Rødspætterne ned i Kurven med et vredt Dask.

Det kunde efter ovenstaaende Skema synes, at Møruppernes Tid i Grunden var temmelig optagen; men det viste sig bedst, hvor megen Fritid de i Virkeligheden havde havt, da de vel vare blevne optagne i vedkommende Klike, thi nu blev der noget at tage vare. Kliken arrangerede nemlig saa at sige udenfor Programmet Udflugter og Exkursioner efter en større Maalestok; tillands og tilvands gik det, og tilfods, tilvogns og tilbaads, men mindst hver anden Dag maatte man paa Farten. Den ene Aften gav en af Fruerne i Kliken en Kjøretur

pr. Høstvogn — aa, det var mageløst morsomt at ligge og blive skumplet saaledes sammen i Halmen — til et Skovløbersted ved en nærliggende Plantage, hvor en gammel, osende Kobbermaskine vakte Ungdomsminder hos de Ældre, og den næste Eftermiddag inviterede en anden af Fruerne til en Sejltur paa Fjorden, hvor man saa gik iland og drak Kaffe ved en gammel, nedlagt Færgegaard, og paa denne Tur suppleredes Kliken med nogle unge, enlige Herrer, da der muligvis var Tale om, at man kom til at ro hjem. Snart gjaldt Besøget en fjernere liggende Herregaard, hvor man fik alt at se, alt — endogsaa, at Herskabet sad tilbords, thi man lod højst ugenert, som om man ikke havde hørt Bemærkningen om, at Herskabet netop spiste, og lukkede uden videre Døren til Spisestuen op; og snart var man paa Tranebær-expedition. Denne Frugt var nemlig Egnens Specialitet, og Værten paa Badehotellet satte den over alle Delikatesser. Naar en Tilrejsende havde været to Dage paa Hotellet, trakterede Værten ham med Tranebær-Syltetøj og spurgte saa med en frygtelig gaadefuld Mine, hvad den ærede Rejsende troede at have spist. Nogle gjættede paa Ribs, andre paa Morbær, og de mest drevne paa Tyttebær. — „Det var Tranebær!“ docerede Værten skrækkelig alvorsfuld. — „Ih, Du gode Gud, var det Tranebær!“ udbrød den Rejsende uvis, om han skulde være glad eller ej, da han aldrig før havde hørt denne Frugt nævne og derfor ikke vidste, om han var bleven trakteret eller muligvis forgivet. Han erfarede dog snart, at han helst maatte være henrykt, ialfald hvis han vilde glæde Værten, for denne sagde skjælmsk: „Ja, De troede nok,

Højstærede: at De var kommen til en hel Udørk? Men vi har ogsaa noget for os selv, ja vi har. Tranebær, det er en af Egnens Specerier!“ Efter denne noget mystiske Indrangering tilføjede Værten for mere poetiske Gjæster Oplysning om, at Talemaaden „Græsset bløder“ kom sig af et Overtal af Tranebær, og følte med stille Glæde, at Ryssensten egentlig var et ret mærkeligt Sted.

De andre Kliker, der ikke kunde komme saa godt efter det som Fru Mørups, misbilligede i højeste Grad denne evindelige, støjende Lystighed og hele det ugenerte Leben og rystede krænkede paa Hovedet med en mere sand end overraskende ny Bemærkning om, at Kjøbenhavnere var og blev Kjøbenhavnere, hvor man saa satte dem. Og navnlig var en Ansamling yderlig decente, modeklædte Frøkner fra Begyndelsen af Fyrrerne dybt nedbøjede over, hvad Nutidens Ungdom tillod sig for Friheder, som de i deres Tid rigtignok ikke engang havde vovet at tænke paa, og de forhørte sig flere Gange daglig hos hinanden om, hvordan dette vilde ende, uden saavidt vides at komme til noget Resultat herom. De Andres Indignation var imidlertid saa langt fra at tage det gode Humør fra Mørupperne, at den endogsaa tvertimod syntes at give dem Impulsen til nye Gemytligheder paa Forlystelseskontoen.

Da man var kommen en halv Snes Dage ind i August, begyndte Badegjæsterne allerede saa smaat at tænke paa og tale om Hjemrejsen, og skjønt Alle vare enige om, at det netop var paa denne Aarstid, man skulde have godt af Badene, pakkede dog den ene Familie efter den anden sine Kufferter og vendte Ryssensten Ryggen, men for hver saadan, Værten saae kjøre bort i den lille ras-

lende Hotelomnibus, led hans stivede hvide Vest et Knæk, som den først vil rette sig efter ved næste Foraars Vask.

Fru og Frøken Mørup havde egentlig intet at haste efter, men alligevel skyndede Fruen paa Opbruddet, thi hun skulde dog — som hun selv sagde — ikke have noget af at blive siddende muttersene tilbage, og se alle de Mennesker, hun havde moret sig sammen med, rejse afsted, for det vilde være akkurat ligesaa kjedsommelig og uudholdelig en Situation, som naar man er den Sidste i et Selskab og maa sidde og vente paa sin Vogn, længe efter at alle Andre ere tagne bort.

Forleden vendte da Fruen tilbage, munter, solbrændt, styrket paa Sjæl og Legeme og parat til — om det saa skulde være strax — at tage fat paa Vintersæsonen. Hendes Slægt og Venner ere som himmelfaldne over den Forandring, der er foregaaet med hende; men hun selv triumferer og udstiller sig saa at sige til Beundring som et Bevis paa, hvad et roligt, ensformigt Badeliv kan udvirke for Undere, og hver Gang hun hører En nævne Ordet Neurastheni, udbryder hun i et overlegent, affærdigende: „Tag til Ryssensten og brug Badene!“

VI.

Mørups flytter.

Fru Mørup havde et nyt Projekt til at aabne denne Sæson med, idet hun, efter i Sommer at have gjennemstuderet flere alvorlige norske Artikler om Bekosteligheden ved vort Selskabsliv, havde indset, hvor letsindig hendes Mand havde været, og hvor meget han havde levet over Evne, og hun besluttede derfor — enten han saa blev glad eller vred derover — at indføre nogle efter norsk Mønster tilskaarne, prisbillige Soiréer, hvor der kun serveredes Aandrighed og Thevand.

Hun havde jo nok nogle Betænkeligheder ved dette Forsøg. Hun var saaledes ikke ganske overbevist om, hvorvidt det ikke var et ligesaa drøjt Arbejde at skære Smørrebrød i en 2—3 Timer som at lave et Par Retter varm Mad; hun havde en slem Mistanke om, at de gode Herrer, naar de saae, hvad der vankede, gik hen og spiste sig mætte paa en Restauration efter den norske Soirée, og hun gøs ved Tanken om et lignende Replikskifte som f. Ex.: „Det var da en voldsom Appetit, Du har iaften!“ — „Ja, jeg har ogsaa været i Selskab hos Mørups!“ — lige-

som hun ingenlunde var vis paa, at den morsomme Knudsen virkelig var morsom, før han havde faaet et Par Glas Vin tillivs. Hun var imidlertid lige ved at have faaet Bugt med disse Betænkeligheder og havde, da hun ikke holdt meget af at laane sine Ideer andet Steds fra, faaet det originale Indfald at lave Soirèerne om til Middagsselskaber, idet hun mente, at det, naar Gjæsterne alligevel skulde have Smørrebrød og The som efter et Middagsgilde, egentlig laa nok saa nær at betragte Selskabet som et Middagsselskab, hvor der blot var den lille extraordinære Omstændighed, at Gjæsterne havde spist Maden hjemme hver for sig, hvad der blandt andet medførte en vis Fordel i Mellemværendet med de Gjæster, der endnu kunde antages at ville gjøre Gjengjæld med Selskaber i gammel Stil.

Der kom imidlertid midt i den allerhedeste Sommertid en Mand med en Slæde i Vejen, idet Mørups blev sagt op.

Skjønt Familien i en længere Aarrække havde boet i samme Lejlighed, tog de sig Opsigelsen mærkværdig lidt nær; derimod gjorde de med svar Bedrøvelse den Opdagelse, at Værten, hvem de hidtil ikke havde havt andet at bebrejde end hans usigelig ringe Tilbøjelighed til Reparationer, var en haardhjertet, beregnende, egoistisk Karakter, for der var Ingen, der skulde bilde Mørupperne ind, at hans Foregivende om selv at have Brug for Lejligheden til sin Forretnings Udvidelse var andet end et rent Paaskud; nej, han gjorde det saamænd af lutter Pengegriskhed, for de var begribeligvis blevne lejede ud af Nogen, som troede, Lejligheden var saa mageløs hyggelig og bekvem, men Vedkommende vilde rigtignok blive slemt

skuffet — haha! —, for der var baade det ene og det andet at udsætte, og alle Værelserne laa forkert for hinanden, og man kunde faa tusinde for een Lejlighed, der var baade bedre og billigere.

Naa, tusinde Lejligheder havde de vel ikke at vælge imellem, men de fik dog den ene. de havde Brug for. Forberedelserne til og det definitive Valg af Bopæl springes klogelig over her, da det vilde være et uoverkommeligt Arbejde vidtløftigt at skildre, hvorledes Mørup Dagen efter Opsigelsen maatte tiltræde et fornyet Abonnement paa „Adresseavisen“, der i de mellemliggende Aar syntes ham at have faaet et Udseende som en Provinsavis fra Halvtredserne; hvorledes Fruen den ene Dag fortrøstningsfuld bemærkede, at der var Lejligheder nok at faa, og den næste grædefærdig forsikrede, at de kom paa Fattiggaarden; hvorledes den nærmeste Droschkeejer nær var bleven en holden Mand ved at inkassere de Summer, Fru Mørup under sin Seen paa Lejlighed anvendte til Timekjørsel; hvorledes den gode Kone udviklede et storartet diplomatisk Talent ved at søge at lokke Tilstaaelser om, at en Lejlighed var befængt med Røg eller „Tøj“, ud af de Fraflyttende; hvorledes Lejemaalet i yderste Øjeblik nær var gaaet overstyr, da Fruen fordrede alle Vægge malede, alle Lofter hvidtede og alle Gulve ferniserede, før hun vilde anerkjende, at Boligen var afleveret i forsvarlig Stand; hvorledes Konen fulgte saa godt med Tiden, at hun iforvejen havde forhørt sig om, hvor mange Fortepianoer der fandtes i Huset; samt endelig til syvende og sidst, hvorledes hun opfandt en splinterny Anvendelse af det gamle Ord om ny Vin paa

gamle Flasker ved at hævde, at det var aldeles ugjørligt at flytte ind i den nye Lejlighed med de gamle Gardiner og tildels de gamle Møbler med.

Det traf sig saa heldigt, at den Fru Bloch, som Mørupperne skulde flytte ind efter, var en særdeles elskværdig og imødekommende Dame, som gav Fru Mørup visse meget nyttige Vink om. hvordan Værten skulde tages, og som med største Beredvillighed aabnede sine Pauluner for de kvindelige Mørupper, naar de vare ude paa Opmaaling efter Sofapladser, Skilderipladser. etc. Tilsidst satte hun da ogsaa Kronen paa sin Velvillie ved at love sin Efterfølgerske i Lejligheden, at Mørupperne kunde komme til at flytte ind Dagen før Flyttedag. Alt gik saa godt og herligt, at Fru Mørup tilsidst besluttede sig til at være ganske glad ved en Gang at komme ud af de gamle Huller, som der ikke havde været rørt ved i Gud veed hvor mange Aar, og hun antog ligefrem, at det vilde være en aandelig Vederkvægelse for alle Mørupper at komme til at se et andet Kvarter af Kjøbenhavn og gjøre Bekjendtskab med andre Rendestensbrædter, andre Fotografiskilte og andre Manufakturhandlervinduer.

Allerede en Maaned før Flyttedag begyndte Fru Mørup at beskjæftige sig med det omfattende Spørgsmaal om, hvad de skulde tage med, og hvad de skulde kassere af disse Hundreder af Smaating, som findes i enhver Husholdning. Snart var hun nede i Kjælderen for at undersøge de der beroende Kasser og Kister. og snart var hun oppe paa Loftet, hvor hun i Pulterkammeret tilbragte halve Dage med at kigge i Skabe, staa paa Hovedet i Dragkister eller balancere paa Trappestiger for at efterse

de forskjelligartede Beholdninger paa Hylderne. Det var ganske vist et meget anstrengende Arbejde, men det var hende — som hun selv sagde — en Tilfredsstillelse en Gang at faa rigtig fejet ud blandt alt det meget Skramleri, som bare laa og fyldte op.

Undertiden var hun meget samvittighedsfuld og nøjeregnende. Saa betragtede hun og vendte og drejede enhver Ubetydelighed, før den blev kastet bort. Hun kunde f. Ex. et Kvarterstid nøje overveje, om et gammelt Kjolemønster skulde paa Affaldsdyngen eller ej, ikke i nogen Erkjendelse af, at Moderne gaa i en Ring, og der derfor maaske igjen kunde blive Brug for Mønsteret, men blot af Ulyst til at kassere; eller hun tog et ældre, skjævt og bulet Fuglebur med, fordi det jo gjerne kunde være, man igjen kom til at holde Fugl; eller fandt, det var Synd at vrage nogle Smaahefter med humoristiske Tegninger, skjønt hun undrede sig over, at Nogen nogensinde havde kunnet finde dem morsomme; eller hun opbevarede omhyggeligt et forrevet, sammenklistret Exemplar af Kuhlaus Sonatiner, da det dog maaske kunde more Børnene en Gang igjen at spille dem igjennem.

Til andre Tider var hun flot og udrangerede over en lav Sko. Saa svarede hun, naar et af Pigebørnene gjorde hende opmærksom paa, at der maaske kunde blive Brug for den eller den Gjenstand, at hun virkelig ikke gad slæbe den med, den havde bare ligget og fyldt op i en halv Snes Aar til ingen Verdens Nytte, og skulde man atter faa Brug for den, naa, saa havde man da Gudskelov Raad til at kjøbe en ny. Ved en saadan Lejlighed var det, at Mørup maatte lægge hele sin Autoritet i Vægt-

skaalen for at frelse en Pastel af en Oldehalvonkel fra at vandre til en Marskandiser. Kunstværket havde i sin Tid været meget anset af Mørupperne. Medens det hang i Dagligstuen, havde de ved Præsentation af det stedse tilføjet et „Jens Juel (?)“, saadan som det staar i Malerikataloger. Men efterhaanden som Oldehalvonklen var bleven gammel og var begyndt at drysse Kridtet fra sin Paryk ned over sit Ansigt, saa at han i en betænkelig Grad kom til at ligne en Melmand, tabte Mørupperne Interessen for ham, og den gamle Mand havde nu tilbragt en længere Aarrække paa Pulterkammeret med Næsen altfor nær paa Væggen til at kunne have nogen videre interessant Udsigt. Alligevel paastod Mørup, at Pietetshensyn bød dem tage den gamle Mand med, og Fruen bøjede sig og var senere glad herfor, da hun fik en udmærket Anvendelse for Oldehalvonklen paa det nye Pulterkammer, hvor han passede brillant til at dække for en Utæthed, hvoraf det undertiden regner ind.

Skjønt det turde være temmelig overflødigt, skal det dog bemærkes, at det naturligvis gik som sædvanlig: de Ting, man havde kasseret, blev netop dem, man allerførst havde Brug for. Men skjønt Fru Mørup hver Gang sagde, at hun nok havde tænkt sig dette, havde hun mærkværdigt nok aldrig taget disse Ting med.

En Person var der, som profiterede ikke saa lidt under denne Oprydningsperiode, og det var Rengjøringskonen, Madam Sørensen. Fru Mørup var nemlig i denne Maaned usædvanlig godgjørende mod hende og forærede hende den ene Dag en Krukke med gjæret Syltetøj og den anden en endnu større med mugne Agurker, hvilke

Delikatesser Fruen mente, hun nok kunde bruge, naar hun bare skrabede det øverste af. At Madammens Familie i denne Tid led af stærkere og svagere Kolerineanfald, maa naturligvis ene tilskrives de sørensen'ske Mavers Uvanthed med at taale slige fine Spiser, og ingensomhelst anden Aarsag.

Smag og Behag ere saa vist vidt forskjellige her i Verden, men endnu har jeg dog aldrig truffet noget Menneske, hvem det tiltalte at pakke ind. Der er ogsaa noget irriterende ved dette Arbejde. Man synes aldrig, man har Plads nok; man kan aldrig faa Sagerne til at ligge rigtigt; bestandig forekommer det En, at man har glemt det vigtigste; og endelig er der noget nedtrykkende ved den Tanke, at om lidt skal man pakke det hele ud igjen. Folk ere derfor i Reglen heller ikke overstrømmende elskværdige eller fremkommelige, saalænge Operationen staar paa; de Fleste udsætte den til det yderste Øjeblik, kun ganske Enkelte finde et ejendommeligt Behag i at gjøre Pinen saa lang som muligt ved at begynde paa Indpakningen, før det lader sig gjøre, og herved faa den ene Indpakning forvandlet til en Suite Indpakninger med tilhørende Udpakninger.

Mørupperne, der jo ere, som Folk er flest, opsatte og opsatte den besværlige Akt med Undtagelse af Fruen, der ikke hører til disse foragtelige Dusinmennesker og derfor tog fat paa Indpakningen en rum Tid før Flyttedag. Da den gode Kone imidlertid ikke har nogen Erfaring i Pakningsfaget, indforskrev hun en forfaren Veninde, der efter Fruens Forsikring var ligesaa god som — om ikke bedre end — en professionel Flyttemand, hvilket havde en vis

Rimelighed for sig, da den kjære Venindes Bestræbelser i en længere Aarrække syntes at være gaaede ud paa saa vidt muligt at skifte Bopæl hver Flyttedag.

Rundt omkring fra blev der laant Kasser, Kurve, Baller, Kufferter, Æsker, Daaser, kort sagt Gjemmesteder af alle Dimensioner, og Fruen og hendes Veninde pakkede, proppede og stoppede dem fulde med de mest forskjelligartede Gjenstande. og saa blev de stablede ovenpaa hinanden, saa Stuerne efterhaanden fik en skjøn Lighed med den Del af St. Annæplads, hvor det med Returbillet forsynede Gods opbevares. Da Flytningsterminen nærmede sig, og de andre Mørupper ogsaa begyndte at pakke ind, opstod der ikke sjeldent Stridigheder om Benyttelse af Godset. En Dag kunde man høre den ene Frøken spørge den anden: „Hør, har Du ikke set den store, brune Kurv?“ — „Jo, den har jeg lige pakket alle Nipssagerne fra Etagèren ned i.“ — „Det er dog ogsaa rædsomt! Hvor skal jeg nu gjøre af alt det fine Strygetøj, jeg staar her med? Hvor kunde det ogsaa falde Dig ind netop at tage den Kurv?“ — „Ja, hvor skulde jeg vide det fra...“ — „Jo, det kunde Du netop meget godt . . .“ — Og saa fortsattes Mundhuggeriet ind i næste Stue. — En anden Dag kunde man se Fruen fare frem og tilbage gjennem Stuerne under det fortvivlede Udbrud: „Men hvor i Alverden lander dog den dejlige Kuffert, vi laante af Christensens?“ — Med meget beskeden Stemme tillod Mørup, som laa paa Knæ skjult bag en Dør, sig at oplyse, at han just var ifærd med at stuve den dejlige Kuffert fuld af Bøger fra Bogskabet. — „Men, kjære, bedste Mand, hvor kan det dog falde Dig ind? . . . Bøger . . . Der

skulde jeg jo have havt alt mit Syltetøj . . . der er taget Maal. Krukkerne passer netop ned i den . . . Det maa gjøres om igjen!“ — Og saa hørtes der en Lyd, som naar Kartofler hældes ud i et Kar. Det var Bøgerne, som Fruen trillede ud af Christensens dejlige Kuffert, hvorpaa hun førte denne bort i Triumf, slæbende den efter sig over Gulvet og ladende Manden sørge for et andet Opbevaringssted for de æsthetiske Sager.

Man vil forstaa, at der ikke var overvættes hyggeligt i Hjemmet under saadanne Omstændigheder, og hertil kom, at Fruen havde faaet den Ide, at alle Møblerne skulde rykkes en halv Alen ud fra Væggene. Hvad dette egentlig skulde gjøre godt for, anede Ingen; en af Sønnerne formodede, at Moderen gjorde det for at overbevise sig om, at Møblerne ikke vare groede fast til Stedet. At hverken Mørup eller hans Sønner fandt noget videre tillokkende i at opholde sig i saadanne Omgivelser, kan intet Menneske fortænke dem i, og de blev ærlig talt ikke i mindste Maade fortvivlede, da Fruen en Gang var i sit irritable Hjørne og bad dem gaa deres Vej og blive borte med det samme, for Mandfolk var bare til Ulejlighed under saadanne Forhold og gjorde aldrig andet end Ulykker, saa det var meget bedre at være fri for dem. Baade Fader og Sønner syntes at have benyttet deres Frihed paa samme Maade, idetmindste hændte det sig, at de en Gang traf hinanden i „National“ og en anden i „Cirkus Variété“. De vare naturligvis velopdragne nok til at lade, som de ikke saae hinanden, men deres Blikke udtrykte med en vidunderlig Overensstemmelse det

samme indignerede „Naa. Du kommer ogsaa saadan Steder!“

Midt i Indpakningshurlumhejen, ikke mere end tre Dage før den store Dag, indtraf der en Ulykke, som fik Fru Mørup til at gaa ud af sit gode Skind. Hun modtog nemlig med Posten en Billet fra Fru Bloch, hvori denne nok saa ugenert meddelte, at det var hende umuligt at rykke ud før selve Flyttedagen, da Brocks, efter hvem Blochs skulde flytte ind, var bleven narret af Kochs, efter hvem Brocks skulde flytte ind.

Fru Mørup var af Rædsel nær gaaet bag over i det kjøbenhavnske Stel, men heldigvis opdagede den hjælpsomme Veninde i Tide denne Tilbøjelighed og stivede Fruen af med en Rullegardinstok, som hun just havde i Haanden. Fruen opgav Besvimelsen og gav istedetfor sin Harme Luft i en Jeremiade af følgende Indhold:

Hvad skulde hun dog gribe til? Alt var jo parat til Flytningen og pakket hen, de havde jo næsten hverken til at sidde eller ligge paa. Og Flytteomnibussen, som var bestilt, og som de naturligvis ikke kunde faa selve Flyttedagen. Og Schmocks, som hun havde lovet maatte komme ind i Lejligheden om Eftermiddagen før, hvad maatte de Mennesker tro om hende? Men hun vilde sige lige ud, som det var, nemlig at Grunden til, at hun narrede Schmocks, var, at Blochs narrede hende, og Brocks Blochs, og Kochs Brocks, og det havde hun heldigvis skriftligt! . . . Hende selv generede det Gud være lovet aldeles ikke, for hun havde sine Sager i en saadan Orden, at hun nok skulde blive færdig. Men det ærgrede hende, at Folk kunde være saa falske. Ikke for det, men det

havde nok hele Tiden anet hende, at Fru Bloch i Grunden var en uvederhæftig Personage, for Folk, der var saa søde og saa rare mod Nogen, de slet ikke kjendte, de var aldrig til at stole paa. Og det var højst rimeligt, at dette her var gjort af den pure Chikane: Fru Bloch var naturligvis frygtelig kjed af at skulle ud af sin Lejlighed, skjønt hun sagde nej . . . Men hun skulde nok hævne sig, for hvis Fru Bloch ikke paa Slaget tolv var ude af Lejligheden, saa vilde hun smide hende paa Gaden med samt hendes Stads, saa kunde hun have det saa godt, den lumske Madamme.

Der er maaske dem, der ville finde Fru Mørups Fordømmelsesdom over Fru Bloch haard og uretfærdig. De have desværre ikke Ret. Efter Indflytningen opdagede Fru Mørup endnu flere graverende Indicier mod den Bloch'ske Familie. Det viste sig strax, at de havde været nogle gyselige Svinemikler; Kakkelovnene havde vist ikke været fejede i et helt halvt Aar; Familien lod til at have fundet en aparte Fornøjelse i at slaa Søm ind i Vægge og Vindueskarme paa Steder, hvor ingen fornuftige Mennesker nogensinde kunde tænke paa at hænge noget op; og saa manglede der saa mange Nøgler, at man næsten kunde fristes til at tro, Blochs havde isinde en Gang ved Lejlighed at gjøre Indbrud og ransage de mørupske Gjemmer. Og hvis det ikke var Beviser nok, saa vilde Fru Mørup spørge, hvad det lignede, og om det ikke var rent ud sagt lumpent at luske sig bort fra en Rude med en Revne i, som Mørups Stuepige først opdagede otte Dage efter Indflytningen, ligesom det heller ikke talte til Gunst for Fru Blochs Troværdighed, at hun lumskelig havde

undladt at fortælle, at der to Huse derfra laa et Dampbageri, hvorfra Røgen med Vestenvind slog ned og gjorde alt kullende sort, saavelsom en hel Del andre Ting, som den gode Fru Bloch gjerne kunde have sagt, før Mørups flyttede ind.

De Forsøg, der blev gjorte for at faa dette Forhold forandret, strandede, og Mørupperne maatte finde sig i at vente til den Tirsdag, der officielt i Almanaken førte Titel af Flyttedag. Efter Ordre purrede paa denne Dag Privatvægterne Pigerne ud allerede Klokken fem, og da to Vækkeuhre samtidigt gav sig til at kime løs i Pigekammeret med en Ivrighed, som om de løb Væddeløb, lykkedes det at gjøre Pigerne helt fortumlede i Hovedet fra den aarle Morgenstund. Ligesom for at hævne sig begav Pigerne sig strax efter ud paa en Ronde og dundrede Knoerne røde og blaa paa forskjellige Sovekammerdøre, saa de indenfor sovende Mørupper i en Fart fik Øjnene op, og en halv Timestid efter kunde man se en Del spørgende Familieansigter titte ud ved Siden af de nedrullede Persienner for at erkyndige sig om, hvorledes Vejret var. Den Besked, Mørupperne fik, var dog ikke videre tydelig, da Himlen endnu ikke syntes at have taget nogen Bestemmelse for Dagen om, hvilken Farve den vilde iføre sig.

Præcis Klokken sex ankom en af de kjendte, lysegule, vældige Flytteomnibusser, som, for at Folk ikke fejlagtig skulle antage dem for Herskabsvogne, ere forsynede med en Bekjendtgjørelse om, at de udlejes fra det eller det Sted, og den blev snart efterfulgt af en aaben Møbelvogn, ligeledes af overnaturlige Dimensioner. Om det

saa var Hestene, syntes de ogsaa saa at sige at være sete i Forstørrelsesglas; de vare ualmindelig højbenede, kluntede og kantede og lignede en vis Race prisbillige, plumpt udskaarne Træheste, der ere bedst kjendte under Navn af Hypheste.

Fire bredskuldrede Karle stillede et Øjeblik efter barhovedede og i Skjorteærmer i den mørupske Lejlighed og gav sig strax i Lag med Arbejdet, da de havde faaet den oplysende Besked, at alt skulde med. De begyndte med de sværeste Møbler, stønnede og svedte, gav sig og gik i Knæ under Vægten af de tunge Byrder, og overalt fulgte Fru Mørup dem og mente at lette dem Arbejdet ikke saa lidt ved at støtte en Haand mod Møblerne — hun kunde for den Sags Skyld ligesaa gjerne have forsøgt at stive Rundetaarn af paa denne Maade —; helt ud paa Trappen ledsagede den aktive Kone dem, fremhævede opmuntrende, naar Karlene sad fast med deres Byrde ved første Omdrejning, at naar Møblerne vare komne op ad Trappen, saa maatte de vel ogsaa kunne komme ned, og begav sig saa, naar Karlene endelig slap løs, ind i Stuen igjen, hvor hun sank om paa en Stol for at puste ud af Anstrengelse.

Mørup dryssede om i Værelserne og indskrænkede sin Virksomhed til at være i Vejen overalt og faa Knubs saa af den Ene og saa af den Anden. Da han havde tilbragt en Timestid hermed, forbavsede han sin Kone og sine Døtre ved at spørge: „Hør, Kone, er der mere, jeg kan gjøre her? For ellers vil jeg gaa.“ — Efter at have faaet den begjærede Udgangstilladelse begav Mørup sig nedad Trappen, skubbede sig igjennem Porten, der var

forvandlet til et velassorteret Møbelmagasin, og skyndte sig forbi de Møbler, der allerede vare stillede ud paa Gaden. Han syntes nemlig, de saae saa slidte og falmede ud, at han generede sig for at kjendes ved dem, og havde i det hele en Følelse som den, han kjender fra om Foraaret, naar han præsenterer sin gamle Vinterfrakke i det ubarmhjertige Sollys. Hans Kone skulde blot have havt Anelse om hans Tanker i dette Øjeblik, men det havde hun nu ikke, ellers havde hun ikke gaaet saa roligt deroppe og værnet om Bohavet og paalagt Flyttemændene at tage lidt varsomt paa visse leddeløse Spilleborde og podagristiske Stole.

Fru Mørup var saaledes bleven den største af Fredsforstyrrerne kvit, men hun havde endnu et Par tilbage i Skolebørnene, der som sædvanlig paa denne Dag vare fri fra Skole. For første Gang grublede Fruen over, hvad Flyttedag dog egentlig var for en gaadefuld Feriedag. Den kunde ikke være given af Hensyn til de Elever, som ikke skulde flytte, da de jo intet havde med den Dag at skaffe, og den kunde ikke være given af Hensyn til de Elever, som skulde flytte, da deres Forældre absolut hellere saae dem alle andre Steder end i Hjemmet. Efterat Fruen ligeledes havde forkastet en Formodning om, at alle Lærerne skiftede Bopæl hver Flyttedag, slog hun sig skjønt modstræbende tiltaals med den Forklaring, at Skolebestyrerne af kjærlig Omsorg for Eleverne ikke vilde udsætte disse for paa Turen til og fra Skolen at blive befængte med visse Smaadyr, som netop paa disse to Dage af Aaret have deres Frispil paa Kjøbenhavns Gader.

I den mørupske Slægt plejede man ellers aldrig at være raadvild med, hvor man skulde gjøre af Børn, der vare til Ulejlighed, idet det var en nedarvet Praxis at sende dem hen til Bedstemoder. Det forekom dog Fru Mørup at være upassende tidligt at lade dem gjøre Visit der; men da Klokken var bleven ni, greb hun dog denne Udvej og sendte dem — med Paalæg om at gjøre en Omvej ad Langelinie, hvor der var saa dejligt at spasere om Morgenen — hen til deres Bedstemoder med Anmodning, om de maatte være der.

Under alt dette havde de fire bredskuldrede Karle støt og sindigt travet op og ned ad Trapper, og henimod ti havde de faaet bragt alt det mørupske Bohave ned i Porten. Som Belønning for dette Stykke Arbejde indbød Fru Mørup dem derefter til en lille let Frokost i Kjøkkenet, hvor de, siddende paa Bordet, i Skorstenen, og hvor de ellers kunde finde Plads, beværtedes med skaaret Smørrebrød af Murstenstykkelse og Brændevin og Øl, som serveredes paa Flasker, da alle Glas vare pakkede ind. Og det skal siges, at Dejeuner'en gik udmærket. Det var gode Gjæster at have, de havde en velsignet Appetit og nedbragte hver en 5—6 Mursten, og baade Fru og Frøknerne Mørup vare opmærksomme Værtinder, der mødte hver femte Minut for at spørge, om Gjæsterne vilde have mere, aldeles ikke for at skynde paa disse, nej kun for at gjøre det saa behageligt som muligt for Folkene.

Flyttemændene tog da ogsaa snart fat igjen, og takket være deres mangeaarige Rutine var Læsningen færdig saa betids, at Vognene fem Minutter i tolv —

akkurat, som Schmocks første Læs arriverede — kunde sætte sig i Bevægelse i Retning af Møruppernes nye Hjem.

Damerne betragtede Bortkjørselen fra Vinduerne og fandt, at Omnibussen tog sig helt imponerende ud med de to Mænd paa Bukken, den ene med Flora fra Dagligstuekakkelovnen i Favnen og den anden med Neros Buste fra Kabinettet lænet ømt mod sin Kind, og med en Rigdom af blomstrende Potteplanter i diverse Vaskeballer paa Taget. hvor de foruden at minde om de bekjendte hængende Haver gjorde Nytte ved at skjule alle de bagved liggende Stole, som i et Virvar flettede deres Ben ind i hinanden og mindede en hel Del om et godt sammenrystet Skrabnæsespil.

Fru Mørup fandt endogsaa, at dette — ikke Skrabnæsespillet, men det andet — præsenterede sig saa godt, at det ærgrede den gode Kone, at der var saa kort Afstand mellem deres forhenværende og tilkommende Bolig, hvilket var saa meget naturligere, som man jo havde ganske den samme Ulejlighed med at pakke ind og ud, og Omnibussen jo kostede akkurat det selvsamme.

Det Hus, hvori Mørupperne fremtidig skulde have deres Ophold, var beliggende i det nye Nørreboulevard Kvarter og lignede Størstedelen af sine Naboer og Gjenboer, saavel i Ydre som i Indre. Bygget paa Spekulation, som det var, havde Bygmesteren benyttet hver Tomme Jord, som det efter Loven lod sig gjøre at bruge, og Følgen var, at den hele Ejendom snarere kunde siges at danne en hel lille Gade for sig end kaldes et Hus, da den omfattede 5—6 Etagers For-, Side-, Mellem- og Bagbygning med 2—3 Lejligheder i hver Etage.

Man vil forstaa, at der stedse var en meget stærk Konflux gjennem Stedets Porte og Gaarde, og navnlig var der til alle Tider paa Dagen en saadan Samling af Børn, at den, der første Gang kom ind i Ejendommen, øjeblikkelig fik den Forestilling, at der var en større Skole sammesteds, og at han tilfældigvis var kommen i et Frikvarter. Ingensinde var der dog mere Hurlumhej end paa Flyttedagene, da der var et saare livligt Ryk ud af og Ryk ind i forskjellige Lejligheder af et tilsvarende Antal Familier, og Tummelen her gav et højst korrekt Billede af en rigtig kjøbenhavnsk Flyttedag, hvortil det bidrog ikke saa lidt, at saavel de bortdragende som de tilbageblivende Familier vare enige om i Dagens Anledning at bestrø Gadestrækningen foran Stedet med Halm, Papirsstumper, Aske, gamle Sko og andre forskjønnende Dekorationsgjenstande, til Fryd for Kvarterets Drenge, der med Hatteskygger uden Pul til Hovedbedækning eller opflossede Maatter til Brystskjold holdt Fest i Halmdyngen eller legede at slaa Kegler hen ad Gaden med en behageligt raslende Blikkjedel, men til Skræk for de Forbigaaende, der skyndte sig forbi trykkende sig op ad Muren og uvilkaarligt følte en generende Kløe op ad Benene. Scenen var akkurat den samme som sædvanlig paa denne Flyttedag, da de to mørupske Ekvipager ankom til deres Bestemmelsessted. Pladsen foran Gadedøren var allerede optagen af flere ind- og udladende Omnibusser og Vogne, og der opstod strax et højrøstet Skjændsmaal mellem de forskjellige Hold Flyttefolk, som begyndte med at tilbyde at sla' hinanden skjævbenede og pukkelryggede, men som efter et Kvarters Forløb endte med at drikke Forlig i den

nærmeste Beværtningskjælder; paa Trappegangen var der den gemytligste Forvirring af Karle og Piger, som løb paa hinanden eller spærrede Passagen for hinanden; og saavel Porten som Gadedøren og et godt Stykke op ad Trapperne vare garnerede med en forvirret Blanding af Flyttegods.

Efter Ordre fra Fru Mørup begyndte Flyttefolkene med Assistance af Familiens Karl og to Piger paa Aflæsningen af Mobilierne, saasnart det lod sig gjøre, og saavel Trappegang som den nye Lejlighed paa anden Sal blev efterhaanden befolkede med diverse mørupske Inventariegjenstande. Fruen selv og hendes Døtre gjorde sig det imidlertid mageligt hos Mørups Søster, som havde anset sig for forpligtet til, da de kvindelige Mørupper netop skulde passere forbi hendes Bolig paa Vejen fra det gamle til det nye Hjem, at invitere dem til en solid dejeuner dinatoire. Fru Mørup begyndte med at erklære, at hun kun havde fem Minutter til at indtage dette Maaltid i; men da hendes Svigerinde først havde faaet hende skilt af med Hat og Kaabe og placeret ved Spisebordet, glemte den gode Kone helt Flytningen. mærkværdig nok ved at berette om utallige større og mindre Malheurer ved denne, som f. Ex., at Stuepigen — den Kluntemalene — var gaaet paa Næsen ned ad de fire Trin i Forstuen med den dejlige store Viftepalme og næsten havde knust den . . . det vil sige, Næsen, for Palmen holdt Gudskelov, eller at Fruen selv rystede og bævede for at skulle pakke Klædekurven med det fine Stel ud, for hun var vis paa, hun havde hørt det klirre og rasle i Kurven, da Karlene gik med den, saa hun troede nok, det hele var gaaet i Kvas.

Der var gaaet godt og vel en Time, da Fruen og Frøknerne indfandt sig i den nye Lejlighed, men det anede ingen af dem, og de tildelte derfor Flyttefolkene en særdeles hæderlig Omtale for alt det, disse havde faaet bestilt i det Øjeblik, de havde været oppe hos Svigerinden og faa sig en Bid Mad.

Fruen stod just i Dagligstuen og lamenterede for den ene Datter over, hvor rædsomt det var, at hun rent i Tanker havde siddet og spist hos Svigerinden med Hattekappe paa, da den anden Datter kom løbende ind fra de andre Værelser og udbrød: „Moder! Vi har faaet nye Møbler i Spisestuen."

„Hvad har vi?" spurgte Fruen forbavset.

„Faaet helt nyt Møblement i Spisestuen."

„Aarr . . . hvad er det for noget Snak?"

„Jo kom, skal I bare se! . . . Det er nydeligt!"

De fulgtes alle Tre ind i Spisestuen, og det viste sig, at den unge Dame havde Ret: et nyt, moderne Egetræs Møblement med højryggede Stole og en mægtig Buffet med Spejlglas prangede i det skjønneste Arrangement i Værelset.

„Men, hvad er det?" udbrød Fruen og saae fra den ene Datter til den anden, som turde hun ikke ret tro sine egne Øjne.

„Det er yndigt," svarede det ældste Pigebarn — men det var ikke det Svar, Fruen havde ventet paa sit Spørgsmaal.

„Det er aldeles ligesom det, vi saae paa hos Jensens i Hôtel du Nord, og som Du havde saadan en Lyst til, Moder," bemærkede den Anden.

„Gud . . . Hvad siger Du, mit Barn? Du mener da ikke . . . Skulde det være en Overraskelse til mig? . . . Maaske paa Grund af alt det Slid og Slæb, jeg har havt i den sidste Tid . . .“

„Nej, Moder, — Du kan tro, det er fra Fader!“ raabte den ældste, begavede Datter, som havde en vis Færdighed i at faa gode Ideer, naar hun bare blev hjulpen lidt paa Gled.

I det samme kom Kokkepigen ind i Stuen asende paa en Kurv med Dækketøj.

„Kristine!“ sagde Fruen ikke uden en vis højtidelig Pathos. „Jeg forlanger, at De skal sige mig det: hvordan hænger det sammen med de Møbler, hvor kommer de fra?“

„Det er nogle, som Flyttekarlene har bragt herop.“

„Som Flyttekarlene har bragt herop?“

„Ja, de sagde, at det var nok til Spisestuen.“

Fruen sendte et langt Blik efter Pigen, der, tørrende Sveden af sin Pande med Forklædet, forsvandt efter den anden Dækketøjskurv, og vendte sig derpaa til sine Døtre: „Børn! Hørte I, hun sagde, at de Møbler nok var til Spisestuen?“

„Ja, det er da ikke saa vanskeligt at gjætte, naar der er en Buffet med,“ bemærkede Datteren med de gode Ideer.

„Aa, forstaar Du ikke, hvad jeg mener! . . . Ved alle anonyme Presenter faar man bare den Besked: det skulde nok være til Dem . . . Der kan ingen Tvivl være om, hvem det kommer fra.“

Fruen kom ikke videre i sin Forklaring, da der hørtes

en velbekjendt Røst, som sagde: „Maa jeg byde Fruen velkommen i den nye Lejlighed!“

Det var Mørup, som traadte ind glad og oprømt efter i sin Ensomhed at have trøstet sig med en Frokostboeuf paa en finere Kafé.

„Frederik, er det Dig!“ udbrød Fruen og drejede sig med en ukjendt Livlighed om paa Hælen.

„Ja, jeg vilde blot se herop for at høre, hvordan Du er tilfreds . . .“

„Om jeg er tilfreds . . . naar jeg har saadan en Mand . . .“

Mørup var sandt at sige lidt uvant med slige Udtalelser; han rømmede sig, plirrede med Øjnene og stod, som han ikke forstod meget af det hele, hvad han da heller ikke gjorde. Men hans Forbløffelse steg betydeligt, da hans Ægtemage uden at sige mere kastede sig om hans Hals med en Kraft, saa det gav et Knæk i hans Knæer.

„Hvad . . . hvad betyder dette?“ stammede han forlegen.

„Aa, Frederik, det er for meget . . . alt for meget!“

Manden var ganske af hendes Mening og frigjorde sig for den kjære, men svære Byrde.

„De er kommen,“ hviskede hans Kone med et taknemligt Nik.

„Hvem er kommen?“

„Men Gud, se Dig om, kjære Mand! . . . Ser Du ingen Forandring i Stuen eller rettere noget helt nyt?“

Mørup fulgte Opfordringen, og da han havde ladet

Øjnene løbe rundt, udbrød han: „Hvad Fanden er det for Møbler?“

„Ja, det maa Du nok sige: hvad Fan . . . hm! . . . hvad er det for Møbler?“

„Kone, Du har da ikke været saa taabelig at gaa hen og kjøbe . . .“

„Nej, Skjælmsmester! Ikke jeg, men der er en Anden, der har kjøbt dem for at glæde og overraske sin Kone dermed.“

„Tror Du, jeg er gaaet fra Forstanden?!“

Dette var nu ikke noget videre smukt Udbrud fra Mørup, men det maa undskylde Manden en Del, at det var hans Hjertens Mening. Fru Mørups Ansigtsudtryk changerede i et Øjeblik fra det blidt taknemlige til det harmfuldt indignerede, og hun skulde lige til at udbede sig en nærmere Forklaring, da der optraadte en ny Person paa Scenen.

En lille beskeden Mand stod paa Tærskelen til Entréen, tog meget pænt Hatten af og begyndte efter at have rømmet sig et Par Gange: „Undskyld, hvis jeg kommer til Ulejlighed . . . Mit Navn er Hansen . . .“

„Hvad vil De?“ spurgte Mørup høfligt, medens hans Kone mønstrede den lille Hansen, som frygtede hun for, det var en Tyveknægt, der vilde benytte sig af Flyttevirvaret.

„Jeg er den nye Lejer paa tredie Sal,“ forklarede Hansen, „og jeg vilde blot tillade mig at spørge, om De ikke af Fejltagelse skulde have faaet vores Spisestuemøbler.“

„Deres Møbler?“ skreg Fru Mørup, for hvem en

frygtelig Tanke begyndte at gaa op. „Er dette her Deres Møbler?"

„Nej, det er det ikke, det ser jeg nu . . . Mine er af Nøddetræ!"

„Men er det da virkelig ikke en Gave fra Dig, Frederik, dette Møblement?"

„Aa, hvor kan du tro det?" svarede Mørup, idet han med Foragt afviste en saadan Mistanke.

„Men Du himmelske Skaber, hvis er det da?"

Fru Mørups Spørgsmaal var slet ikke henvendt direkte til Hansen, men den lille generte Mand blev saa forvirret over den Bestemthed, hvormed det blev gjort, at han skyndte sig undskyldende at svare: „Ja, det skal jeg virkelig ikke kunne sige . . . men der flytter ogsaa en Familie ind paa første Sal . . . De skulde dog høre ad, om det ikke var deres."

Med disse Ord trak den lille Mand sig tilbage og forsvandt ligesaa hurtigt, som han var kommen.

Det viste sig, at Hansen havde Ret, og Forklaringen er ligesaa simpel som kort: De forskjellige Familiers Flyttefolk havde forvexlet de tre Spisestuemøblementer, der alle havde været opstillede dels paa Gaden og dels paa Trapperne.

Fru Mørup var sønderknust og svor paa aldrig oftere at tage Flyttemænd fra den Vognmand, naar sligt kunde passere. Og hendes Vrede aftog ikke saa snart, thi endnu flere Dage efter Flyttedagen maatte de tre Familier udvexle forskjellige Gjenstande med hinanden, da det viste sig, at første Sal havde faaet anden Sals Strygeovn og tredie Sal første Sals Hakkebrædt, o. s. v.

Da Indflytningen og Udpakningen har saa særdeles meget tilfælles med Udflytningen og Indpakningen efter den gamle Formel, „at det er akkurat det selvsamme, det vil sige bare lige det modsatte“, kræver denne Del af Installationen ingen nærmere Omtale. Fru Mørup var glad over at have faaet sit Flyttegods tørt i Hus, og der var en lille Tilsætning af skadefro Fryd i hendes Beklagelse af de Stakler, der fik deres Tøj gjennemblødt, da der senere paa Eftermiddagen faldt en Byge; de unge Frøkener følte sig særlig tiltalte af at gaa omkring og arrangere og se, hvordan det tog sig ud med Etagèren paa den eller den Væg, eller om det klædte bedst med Nodeskabet paa højre eller venstre Side af Klaveret; og Mørup og Sønner flakkede hjemløse om hele Dagen og havde Møje med i den sene Aftenstund at finde Nøglehullet paa Gadedøren og faa Entréenøglen til at passe — naturligvis kun, fordi det var noget nyt at have at gjøre med disse Laase.

Den første Ugestid havde samtlige Mørupper en generende Følelse af, at alle Værelserne i den nye Lejlighed vare betydelig mindre i Omfang end de tilsvarende i den Bolig, de kom fra, og at alle Møblerne stod forkert, og af og til hændte det jo ogsaa en af Herrerne, naar han havde lukket sig ind i Entréen, at føle et Sæt fare igjennem sig, idet han fik en pludselig Skræk for at være gaaet forkert. Men alle disse Fornemmelser have allerede tabt sig, og Mørupperne har fundet sig tilrette i deres nye Bolig, skjønt de endnu en Gang imellem gribe sig i i Tanker at være paa Vejen til det gamle Hjem.

VII.

Magisk-spiritistisk Séance.

En Aftenstund i November, da Mørups sad og nød deres tarvelige „Smørrebrød med Gaasefedt og salt Kjød", hvilket i den nærmeste Tid før og efter Mortensdag er alle Moruppers Sværmeri, meddelte en af Husets unge Herrer, at han var traadt ind i „Hypnotisk Forening".

Fru Mørup tyggede lidt paa det fremmede Ord og paa den Mundfuld Fedtebrød, hun just havde under Behandling, og saa spurgte hun, om det havde noget med Konverseringen at gjøre, idet hun dristig gik ud fra, at Ingen paa den Tid interesserede sig for andre Spørgsmaal end, om man fik fire eller tre en halv Procent af sine Penge. Den lille Fejl i Ordets Udtale vil let tilgives Fruen.

Hendes Søn greb med Glæde Lejligheden til at holde et længere videnskabeligt Foredrag om, hvad Hypnotismen var, og sluttede med at fortælle, at bemeldte Forening var stiftet af en Del yngre Mennesker, som forlystede sig med at magnetisere hinanden indbyrdes, og hvem de ellers kunde faa fat i.

„Maa vi bare være fri for de Narrestreger her!" ud-

brød Fruen og strittede ud med Kniven, som om hun stak efter Sønnen.

„Det er ikke Narrestreger, Moder! Den dyriske Magnetisme er nu optagen i det videnskabelige System . . .“

„Det er mig det samme, hvor den er optagen. Jeg veed godt, hvad det er; det er dette her med Medier og Bankeaander, og hvad det ellers hedder. Det er noget, man ikke skal mingelere sig med, og det siger jeg, jeg vil ikke have noget af den Slags indenfor mine Døre.“

„Men synes Du dog ikke, det er interessant, at det ene Menneske kan faa saaledes Magt over det andet? Naar jeg blot fæster mit Blik skarpt paa Dig . . .“

„Vil Du strax tage Øjnene til Dig, Viktor! Jeg forbyder Dig at stirre saadan paa mig!“

„Aa, det er jo ikke saadan at forstaa . . . der skal jo mere til . . .“

„Ja, det er mig det samme, jeg interesserer mig aldeles ikke for nogetsomhelst overnaturligt! . . . Lad være at se saadan paa mig, jeg kan ikke taale det, jeg bliver ganske nervøs. Du kan jo ligesaa gjerne se paa en af de Andre.“

„Ja jeg er til Tjeneste,“ tilbød Mørup. „Værs'god, glo væk og gjør alle de andre Dikkedarer; jeg skal nok holde mig stiv.“

Den unge vordende Magnetisør vilde ikke prøve Kræfter med Faderen, hvis Nerver han ansaa for altfor staalsatte, hvilket han mærkværdig nok lod til at betragte som noget meget foragteligt, og Samtalen om dette Æmne døde hen for denne Aften.

Viktor havde imidlertid kastet en Brand ind i Fami-

lien, og den ulmede i al Stilhed. Saavel de kvindelige som de mandlige unge Mørupper begyndte at lægge sig efter alskens overnaturlig Sport, de øvede sig i Begyndelsesgrundene i Tankelæsning, lærte snart at gjætte sig til Indholdet af hinandens Lommer, der viste sig at bestaa af slige sjeldne Sager som Portemonnaier, Nøgler, Lommetørklæder, etc., og drev det efterhaanden til med hinanden i Haanden og tilbundne Øjne at løbe om i Værelserne for at finde Naale, der vare stukne i Vægge, eller andre Ting, der vare gjemte paa lignende aparte Steder. Da de vare komne saa vidt, tog de fat paa Spiritismen, og i forbavsende kort Tid blev det mørupske Hus befolket med en stor Hob overnaturlige Væsener af den mest nærgaaende og indiskrete Karakter.

I Begyndelsen var Fru Mørup meget ilde berørt af disse Experimenter, og hun opfordrede en Gang, da hun og Mørup nød deres ægteskabelige Middagssøvn, henholdsvis i Lænestolen og paa Sofaen i hans Værelse, sin Mand til at forbyde disse Aandeskarer at tage fast Ophold i deres nye Lejlighed. Mørup mente imidlertid, at de unge Mennesker burde have Lov til at more sig, og mindede sin Kone om, hvorledes de selv i deres yngre Dage havde været med til den ligesaa overnaturlige Borddans.

Dette havde Fruen helt glemt. Hun spurgte, om Mørup ikke troede, dette her var andet, for saa var det jo bare morsomt, og saa gav hun en lille Historie tilbedste om, hvorledes de en Gang hos hendes Bedstemoder havde faaet et ellers meget støt og adstadigt Spisebord til 18 til at hvirvle sig rundt i en lystig Hamborger-

Skotsk, uden at Nogen den Gang havde ladet sig genere af dette Trolle-rolle-ri.

„Ja, Folk vare gale i de Tider," svarede Mørup. „Jeg husker saadan, jeg var i et Selskab, hvor vi ogsaa skulde have Borddans. Vi havde sat os rundt om Bordet med Fingrene udspilede paa Kanten, men det varede noget, inden Bordet havde Lyst til at tage mod vores Engagement. Jeg havde netop en morderlig Snue, og saa vilde jeg ganske naturlig tage Hænderne bort for at pudse min Næse. Men aldrig saa snart havde jeg løftet dem fra Bordet, før en unaadelig ivrig Herre raabte til mig: „Er De gal! Vil De bare beholde Hænderne paa Bordet, ellers ødelægger De jo det hele." — „Jamen," svarede jeg, „jeg har saadan en skrækkelig Snue!" — „Der er Ingen, der tænker paa Snue i et Øjeblik som dette!" — „Jo, det gjør sgu jeg! Jeg maa pudse min Næse!" — Men tror Du, jeg fik Lov til det? Nej, skam om jeg gjorde! Og da Bordet saa ikke vilde danse, fik jeg Skyld for det og var nær bleven smidt ud."

Fruen lo velvilligst af Historien og sagde saa: „Jamen, veed Du, hvad der falder mig ind? Saa kunde vi jo udmærket gjøre et lille Selskab paa Børnenes spiritistiske Tankelæsninger."

Mørup bandede sin egen Dumhed; men da han vidste, det alligevel ikke vilde nytte at opponere, afholdt han sig klogelig derfra og bemærkede kun af Hensyn til Tiderne, at det da maatte være et meget lille Selskab.

Alle unge Mørupper blev henrykte over Moderens Ide, da det i Længden viste sig lidt kjedeligt med den Hypnotiseren, naar der ingen Tilskuere overværede den.

De forlangte imidlertid en fjorten Dages Tid til nærmere at befæste det intime Forhold, hvori de stod til Aandeverdenen, og da dette blev indrømmet dem, begyndte de ufortøvet paa at trænere sig og øve sig paa mindreaarige Fættere og ældre Tanter, hvem de gjorde helt tummelumske i Hovedet ved at binde dem de mest fantastiske Historier paa Ærmet, saa der intet utroligt var i det, naar disse Slægtninge senere erklærede, at de ikke kunde huske et Ord af det hele. Da Fristen var ved at udløbe, svigtede imidlertid Modet og Selvtilliden de unge Mørupper, og de ansaa det for sikrest at kalde Forstærkning til sig, hvorfor de erklærede til deres Moder, at de nødvendigvis maatte have en Mand af Faget med. Det blev overdraget Viktor at skaffe en saadan Kapacitet tilveje, idet det udtrykkelig blev bemærket af Fruen, at det selvfølgelig skulde være et Menneske, der kun gjorde det con amore for sin Fornøjelse, og ikke En, som gik ud til Familier med sine Aander for saa og saa mange Kroner om Aftenen, for hun havde ingen Fidus til den Slags overnaturlige Væsener, der havde Taxt ligesom Bybudde og Droschkekuske. Det var naturligvis en smal Sag for Viktor i sin aandefulde Omgangskreds at finde en Amator, som han ønskede, og allerede et Par Dage efter blev denne præsenteret i den mørupske Familie.

Det var en bleg, mager Yngling, i høj Grad urolig og febrilsk, der til Stadighed tyggede paa sin Overlæbe, som om det var ham meget om at gjøre at faa den bidt igjennem, og som slog nervøse Trommehvirvler med Fingrene paa Borde, Sofa- eller Stolerygge og i Mangel af saadanne passende Mobilier tyede til sin egen Isse med

disse løbske Lemmer. Han havde sin egen Specialitet, idet han i en tidlig Alder var begyndt at grunde sin egen Berømmelse ved at optræde som Taskenspiller i Privatcirkler, og da nu i de senere Aar Tankelæsningen og Hypnotismen vare komne paa Moden, havde han ganske naturlig uddannet sig i disse Fag. Som Følge af denne Beskjæftigelse var det for Tiden hans højeste Ønske at se dæmonisk ud, hvilket han efter egen Formening fuldstændig opnaaede ved af og til uden mindste Grund at trække Læben op og vise Tænder med et uhyggeligt Grin og samtidig spille Roulette med sine egne Øjne, altsammen à la Pluto i „Orpheus i Underverdenen“, hvad der var saare forklarligt, da dette var den eneste Dæmon, den unge Mand i sit Liv havde set. Forøvrigt bar denne selskabelige Aandemaner det i og for sig ikke overnaturlige Navn Albert Christensen.

Ganske har han dog ikke lagt Taskenspillerkunsten paa Hylden. Som andre store Virtuosstjerner har han et fast Program, der lyder paa Forestilling i Magi før Bordet og Tankelæsning og Hypnotiseren efter samme. Som Følge heraf bærer han stedse i Selskaber sin paa Behændighed beregnede sorte Dragt med Benklæderne med de to Sæt Lommer — det ene til at forstikke Kort, Tørklæder etc. i, det andet til at vise frem som tomme —, med Vesten, i hvis nederste Kant der dølger sig forborgne Gjemmesteder for Pengestykker, og med Kjolen, hvis Ærmer kunne sammenlignes med en Slags elastiske Snorelofter. Ogsaa hans Snakketøj har noget vist taskenspilleragtigt ved sig, idet han snakker løs med en foreviseragtig, branderspækket Mundraphed, der ikke er ham mere

medfødt. end at han ikke saa sjeldent stopper og bliver ligesaa flov, som Tilhørerne hele Tiden have været.

I de mørupske Selskaber arrivere Gjæsterne i Reglen højst upræcis, idet de komme drattende i Løbet af Tiden fra otte til ni — nogle yngre Herrer have endogsaa drevet det til at vente til halvti, da de vide, at man aldrig gaar tilbords før det Klokkeslet. Helt anderledes var det paa den Dag, til hvilken Indbydelserne vare udgaaede med den Tilføjelse, at „Christensen (Tankelæseren) kommer". Klokken halvni var hele Selskabet samlet og sad forventningsfuldt spændt og ventede.

Der fandtes en vis Dæmpethed udbredt over Samtalen, ikke ulig den, som Børn bruge, naar de tale om Spøgelser. En Gruppe talte om Tankelæsning, en anden diskuterede Hypnotismens Videnskabelighed; her kunde en ung Dame berette, at hun fra ganske paalidelig Kilde vidste, at Christensen havde øvet sig paa sig selv og en Gang bragt sig saaledes under Indflydelse, at han nær aldrig var vaagnet mere i dette Liv, og der tvivlede et vittigt Hoved paa, at Christensen kunde læse sine egne Tanker. Mørup søgte at oplive Selskabet ved at fortælle, hvorledes han en Gang havde set en Taskenspiller blive aalet. Det var ude i gamle Vesterbros Theater; Taskenspilleren havde gjort nogle Kunster med en Del Specier og endte med at kaste Pengestykkerne ud gjennem Luften og ned i forskjellige Herrers og Damers Lommer. Til almindelig Forbavselse viste det sig virkelig ogsaa, at de Personer, han pegede paa, vare blevne berigede med en saadan Kapital. Da Taskenspilleren udpegede den sidste, en Mand paa Galleriet, rejste denne sig og sagde tørt:

„Nej, det var ikke mig, det var min Sidemand, men han mærkede godt, der blev puttet noget i hans Lomme, og da han saae, det var en Specie, gik han ned for at drikke sig en Toddy!“

Mørups Historie gjorde vel nogen Lykke, men formaaede dog ikke at bringe Selskabet i Humør.

Endelig ankom Hr. Christensen og fik strax en behagelig Følelse af, at man havde ventet paa ham. Skjønt Alle tilkastede ham de mest talende Blikke med Opfordringer til at begynde, lod han som ingenting, gik rolig om og konverserede og var irriterende længe om at drikke sin Kop The. Havde han været rigtig durkdreven, havde han ikke afslaaet Tilbudet om den anden.

Da Fru Mørup endelig efter at have modtaget diverse Knubs af sine Veninder for at faa ham til at aabne Forestillingen bekvemmede sig til at rette en Opfordring i saa Henseende til ham, svarede Christensen forekommende i en Tone, som anede han ikke, han var bedt for det samme: „Ja, hvis De tror, det kan more Selskabet, skal jeg saa gjerne gjøre et Par Kunststykker.“

Og saa gav han sig til at trække sine Handsker af.

Det har til alle Tider været anset for en ikke uvigtig Sag, at en Taskenspiller forstod at trække sine Handsker elegant og korrekt af. Og Christensen gjorde da heller ikke sin Metier tilskamme. Langsomt og idet han ligesom kjælede for sine Fingerspidser, tog han dem af, og vips! forsvandt den højre op i Loftet, og vups! forsvandt den venstre hen i Kakkelovnskrogen. Hvorpaa han tilbragte et Par Minutter med at gnide sine Hænder og

knække sine Fingre som for at gjøre dem rigtig smidige og bøjelige.

Forsamlingen henflød i stille Beundring over Introduktionen.

Det vilde føre for vidt at gjennemgaa alle Numrene i Programmet, og det vilde ogsaa blive temmelig trivielt, da det var de saa mange Gange sete Præstationer. Det er derfor nok at sige, at Christensen begyndte med adskillige Penge- og Kortkunster, som vakte meget Bifald, skjønt de ganske vist ikke blev udførte med den Sikkerhed og Aplomb, som gjør den Slags Kunster til den mest underholdende Del paa et Taskenspillerprogram.

Christensen gjorde Mine til at ønske at hvile et Øjeblik, og som galant Vært tilbød Mørup at udfylde Pausen. Gemytlig sagde han, at han ogsaa kunde gjøre en Kunst, naar han bare havde tre Tinbægere og tre Hyldemarvskugler.

Mærkværdig nok fandtes ingen af disse dog ellers temmelig almindelige Brugsgjenstande i den mørupske Familieѕ Eje, og Overhovedet maatte derfor nøjes med tre Strikkeballer og tre Stykker Sukker. Han lagde et af disse sidste under hver omvendt Strikkeballe, og saa begyndte han gebrokkent og geläufigt: „Vær saa artig, det æred Publikum, her De ser tre Styk Sukker under tre Strikballe, en under den, en under den og en under den. Saa jeg tager min Tryllestav . . .“ (det var nu for Resten hans Kones Filerepind) „. . . banke paa hos først Strikbal og sige til Styk Sukker derunder: „Dukdukduk! Allez marche, un!“ Saa spasire Styk Sukker gjennem Lufte og hier hen til Strikbal Nummer tre. Saa jeg banke

paa hos andre Strikbal og sige til Styk Sukker derunder: „Dukdukduk! Allez marche, deux!“ Saa spasire ogsaa den hier Styk gjennem Lufte til Strikbal Nummer tre. Og saa nu alle Styk Sukker under ene Balle. Saa jeg igjen fatte min Tryllestav og kommandire tilbage: „Dukdukduk! Allez marche tilbage, un! Allez marche tilbage, deux!“ Und saa wieder hver Styk Sukker paa sin Plads under hver sin Strikbal!“

Her løftede Mørup Strikkeballerne og viste, at det forholdt sig rigtigt, hvad der i og for sig ikke var saa vanskeligt. Det vilde have knebet adskilligt mere for ham, hvis Nogen havde bedt ham løfte den tredie Strikkeballe, da alle Sukkerstykkerne skulde være samlede derunder, — men det glemte han!

Kunststykket kunde saaledes ikke siges at være svært at udføre, naar man kun havde set det en Gang, og det kan ogsaa gjerne indrømmes, at det maaske var lidt flovt. Men, Herregud, Manden troede, at den hele Forestilling var arrangeret for Løjer, og at det helst skulde gaa saa gemytligt til som muligt.

Aldrig saasnart opdagede han imidlertid det forlegne indignerede Smil, der fortrak Christensens Aasyn, før han indsaa, at han havde taget grundigt fejl. Det hele var den dybeste Alvor.

Fru Mørup tilkastede sin Mand et Blik, hvis Mening øjeblikkelig var ham overordentlig klar, hvorpaa hun med indsmigrende Røst bad Christensen give nogle flere Prøver paa sit mageløse Talent. Den krænkede Yngling frembrummede nogen Tvivl om, at det var værd, da han vist kjedede; men samtlige Tilstedeværende opfordrede

ham til endelig at blive ved i et lydeligt Kor, der havde en slaaende Lighed med Børnenes bekjendte „Mer Kage, Fru Bittermandel!“

Efterat Kunstneren nu ude i Entréen havde havt et Øjebliks Konference med sin Overfrakke, vendte han tilbage med saa mange Trylleapparater, at den Opstilling af disse, han hurtigt fik iværksat, var en nogenlunde acceptabel Kopi af det bekjendte Trollerivindue i Gothersgade, og saa begyndte anden Afdeling af Forestillingen i den højere Magi med disse Ting. Der var Æsker med dobbelte Laag, Kasser med dobbelte Vægge og Daaser med dobbelte botten, og heri blev efterhaanden gjemt Ringe, Handsker, Uhre, Tørklæder, og hvad der ellers tilbød sig af Publikums lettere Garderobesager, hvilke — i Parenthes bemærket — stedse ved Tilbageleveringen blev undersøgte paa det nøjeste af Ejermanden. Saa blev der udført disse forfærdelig kjedelige Kunster, som kunne gaa ind under en lignende Remse som f. Ex.: „Her er den Ring, som laa i det Papir, som laa i den Æske, som laa i den Kasse, som laa i den Hat, som laa paa det Bord“ o. s. v. ad libitum. Naturligvis viste det sig som sædvanlig, at aldrig noget fandtes der, hvor det var blevet lagt, noget, Mørup erklærede tidligere var indtruffet der i Huset, og det med langt større Gjenstande.

Forestillingen havde da hovedsagelig heller ikke sin Interesse i selve Præstationerne, men deri, at Christensen var snedig nok til at give disse forøget Tiltrækning ved at vælge Mørup til Offer.

Professionelle Taskenspillere benytte som bekjendt i Regelen en meget ungdommelig Medborger til at gjøre

de nødvendige Dumheder paa Tribunen, men for at hævne sig paa Mørups Parodinummer undsaa Christensen sig ikke ved at gjøre sin temmelig alderstegne Vært til Skive for Forsamlingens Latter. Og her viste sig en lille Svaghed hos den ellers saa fornuftige Mørup, idet han blev fornærmet, naar han ikke kunde opdage Fiffet ved de forskjellige Kunststykker. Selvfølgelig gjorde det ham kun mere komisk, at han var vred; og hans Erklæring om, at han ikke brød sig en Døjt om det hele, hjalp ham ikke.

„Ja, værs'god, De maa gjerne le af mig,“ sagde han, „men jeg kan ikke lade være at ærgre mig over at blive holdt saadan for Nar! . . . Ja, det kalder jeg det for! . . . Jeg skal bare give Dem et Exempel. Kan De huske, at her for ikke mange Aar siden var en Taskenspiller, som paastod, at han paa otte Dage havde lært Vejviseren udenad? . . . Ved De, hvordan det gik til med det Kunststykke? . . . Der fandtes ikke andet paa Scenen end et simpelt Beværtningsbord, eller hvad man nu vil kalde saadant et lille malet Bord paa fire Ben; der var selvfølgelig ikke noget Tæppe paa Bordet. og ellers ikke andet end to almindelige Enkeltlysestager, absolut intet andet. Men det var ogsaa nok! For veed De, hvad den ene Lysestage var? . . . Et Talerør! . . . Bag ved Drapperierne i Baggrunden sad en Mand og udførte den ikke saa vanskelige Kunst at slaa op i Vejviseren og saa tilhviske Taskenspilleren den forønskede Adresse gjennem Talerøret, der gik gjennem Lysestagen, derfra gjennem det ene Bordben og saa under Gulvet . . . Uh. jeg er aldrig i mine livskabte Dage bleven saa flov, som da jeg fik at vide, hvorledes det hængte sammen med den kolossale Hukommelse!“

Selv ikke denne Afsløring nyttede Mørup. Den unge Taskenspiller gik fuldstændig af med Sejren og forskaffede sig endogsaa en glimrende Sortie ved i Slutningsnummeret at affyre en diminutiv Pistol, der dog var stor nok til at faa en større Del af de tilstedeværende Damer til at dukke sig ned i Naboerskens Skjød og erklære sig halvdød af Skræk før først atter at dukke op, da det frygtelige Knald havde lydt.

Kort efter gik Selskabet tilbords, og under Spisningen indtraf der ikke andet af Interesse i denne Sammenhæng end, at Mørup og Christensen atter blev gode Venner, og det endogsaa meget gode, at dømme efter deres intime Underholdning.

Styrket af Mad og Drikke optog Magikeren den afbrudte Aftenunderholdning og begyndte paa sine Experimenter i Tankelæsning. Det var i Sandhed overnaturligt, hvorledes den unge Mand forstod at gjætte sine Samtidiges Tanker. Han nøjedes ikke med at kunne gjætte Nøgler, Portemonnaier etc., han præciserede sine Svar meget mere, gjættede f. Ex., at den ældre gifte Herre med et Suk havde tænkt paa Gadedørsnøglen, og tilbød den unge Mand, hvis Portemonnaie det gjaldt, at læse Numrene paa de deri beroende Tikronesedler, hvad der satte samme unge Mand i en generende Forlegenhed, eftersom han vidste, at Portemonnaien kun indeholdt 28 Øre og et Stykke engelsk Hefteplaster. Han paastod, at en ældre Husmoder endnu sad og tænkte paa, at Fru Mørup havde knebet voldsomt paa Smørret i vol-au-vent Saucen, der var det rene Melpap, at en yngre Ægtemand var særdeles betænkelig, da han kunde se, at Konen kjedede sig,

hvorfor han gruede for Hjemkomsten. at en ung Grossersøn med Misundelse tænkte paa sine Venner, der i dette Øjeblik konsumerede diverse Drikkevarer hos à Porta. o. s. v.

Gjæsterne begyndte at blive urolige over den unge Kunstners Alvidenhed. og da han tilsidst røbede, at den næstældste Frøken Mørup hele Aftenen havde tænkt paa den unge rige Grosserer Thrane. der nylig var bleven Enkemand, stoppede Fru Mørup ham meget resolut. for at han ikke skulde begaa yderligere Indiskretioner. Mørup kom sin Kone til Hjælp og glattede over den lille Misstemning. der syntes ifærd med at indtræde. ved ogsaa at agere Tankelæser, idet han tilbød at bande paa, at alle Herrerne sad og tænkte paa. om de dog ikke snart kunde faa den Cigar. Han havde saa meget mere Grund hertil, som det var ham. der ved Bordet havde givet Christensen forskjellige Oplysninger om de Nærværendes Forhold, hvilke han med Villie havde gjort saa nærgaaende som muligt.

Efterat Christensen derpaa med stort Bifald havde givet den bekjendte Mordscene. under hvilken den ene af de unge Herrer Mørup overordentlig hensynsløst slagtede sin gamle Onkel, ligesom det kunde have været en almindelig Pengegris, tog han fat paa den for Tankelæsere ikke ukjendte Beskjæftigelse at lede efter Naale.

Bundet for Øjnene styrtede han afsted gjennem alle til Disposition værende fire Værelser med snart en Dame, snart en Herre ved Haanden, stødte til Borde, væltede Stole, snublede over Skamler og satte adskillige af de mørupske Skilderier i livlig gyngende Bevægelse ved med

Hænderne at famle op og ned ad Vægge. Hele Selskabet fulgte efter ham, løbende, naar han løb, og staaende stille, naar han stod stille. Og arriverede det, at han pludselig gjorde omkring, lød der et Rædselsraab gjennem Forsamlingen: „Der er han!“, og saa flygtede de afsted til alle Sider og tumlede forvirrede og forfjamskede om mellem hinanden, væltende alt paa deres Vej. — „Man skulde tro, Fanden var i Hælene paa dem!“ sagde Mørup; men man maa tilgive Manden dette lidt uærbødige Udtryk, for han fik en hel Del af sit Bohave temmelig meget ramponeret.

Ogsaa med disse muntre Præstationer var det Fru Mørup, som sagde Stop. Da Christensen nemlig paa et af sine vilde Togter gjorde Mine til at ville ud gjennem Korridoren i Kjøkkenet, tiltordnede hun ham: „Holdt! Er De fra'et, Menneske? Tror De, mit Kjøkken er præsentabelt, naar jeg har Fremmede? De kan jo nok begribe, at der er et forfærdeligt Roderi . . . jeg mener naturligvis kun, fordi at alt Porcellæn og Glas er slæbt ned og staar hulter til bulter derude . . . for ellers, Gudbevares, maa Enhver gjerne se mit Kjøkken, til hvad Tid paa Dagen det skal være!“

Efter Afslutningen af disse Experimenter kom Turen til Hypnotiseringen.

Enhver saadan Præsentation bør som bekjendt indledes med et Foredrag, hvori det fortælles, at der ingen Aander er til, at Hypnotisøren ikke er i Besiddelse af overnaturlige Gaver, og en hel Del næsten ligesaa utrolige Oplysninger. Christensen havde selvfølgelig ogsaa udarbejdet sig saadan en lille Fortale, hvori han navnlig poin-

terede, at han virkelig ikke kunde forklare Hypnotismen. De fleste af de Tilstedeværende troede naturligvis Manden paa hans Ord; men der var dog et Par ældre Damer, som hviskende udtalte som deres Overbevisning, at han magelig kunde klare det hele, naar han bare vilde.

Da Christensen anmodede Lysthavende om at tage Plads paa de reserverede Stole, gik der saa at sige en tilbagegaaende Bevægelse gjennem Forsamlingen, og navnlig ønskede Alle, som sad eller stod i første Række, at de vare saa langt tilbage i Stuen som muligt. Der opstod en forlegen Pause, thi der meldte sig ikke en eneste Liebhaver. Folk indskrænkede sig til at opfordre deres Naboer eller For- eller Bagmænd til endelig ikke at være bange, men bare gaa paa, idet de til Overflod forsikrede, at det hele jo bare var Løjer, og at det jo Herregud ikke gjorde noget, for de kjendte jo Allesammen hinanden.

Endelig langt om længe meldte der sig et Par unge uforknytte Mennesker, som tilkastede hinanden opmuntrende Blikke, medens de gik frem. Følgen heraf var ligefrem overvældende; thi aldrig saasnart havde disse meldt sig, før Damer og Herrer strømmede til i store Skarer og næsten stredes om at komme i Besiddelse af de andre Stole.

Paa Christensens Opfordring indtraadte der nu en Generalpause i Konversationen, hvorpaa han uddelte Glasprismer til Forsøgsindividerne, og en sagte Musik begyndte, — den ældste Frøken Mørup havde indøvet et til Øjemedet passende Stykke.

Tilskuerkredsen sad i aandeløs Spænding, Hypnotisøren listede sig omkring mellem Stolene paa Theaterskurkevis,

gjorde af og til strygende Bevægelser ned ad et af sine Ofres Sider eller sendte et andet en Ladning Fingre i Øjnene paa en Maade, der mindede de ungdommeligste i Selskabet om Spørgsmaalet: „Kan Du holde din Faders Hest?"

Imidlertid begyndte det sløvende i Situationen at virke. Nogle af Forsøgsindividerne blev døsige, andre gjorde Mine til at synke sammen; af og til saae man Hypnotisøren lade sine Fingre glide hen over en formodet Sovendes Ansigt, over Øjnene langs Næsen og ned ad Tindingerne, som bandt han Øjenlaagene til, og saa hørte man det bekjendte „Nu sover De!"

Forestillingens Alvor var her nær bleven afbrudt, da man hørte Mørup betro sin Sidekammerat, at baade Glasprismer og Strygninger vare overflødige, for han kjendte af personlig Erfaring den hypnotiserende Indflydelse af Datterens Klaverspil, især efter at man havde spist.

Det skal imidlertid indrømmes, at Christensen havde Held med sig. Efterat der endnu var hengaaet en kort Tid, kom Flere og Flere under Indflydelse, uden at det skal geraade ham til Forklejnelse, at den Skjælmsmester af en Hypnotisør kjendeligt foretrak at stirre de smukke unge Piger ind i Øjnene. Christensen begyndte nu paa selve Fremvisningen af Medierne, hvilke Fru Mørup ved senere Referater af Forestillingen haardnakket kaldte for Intermedierne, og dette foregik paa en lignende aandfuld Maade, hvorpaa alle optrædende Hypnotisører hidtil have vidst at arrangere deres Forestillinger.

Christensen tog halvvejs Livet af den mørupske Tante Stine ved at ende med at sige, at han paa ethvertsom-

helst senere Tidspunkt atter kunde faa hende under Indflydelse og befale hende at begaa den mest gruopvækkende Forbrydelse, og den gode gamle Dame har siden flere Gange tænkt paa at melde sig til Politiet. naar hun har læst i Aviserne om en rigtig Udaad. Han tilbød ogsaa som en behagelig Spøg, at han. hvis en af de unge Herrer vilde lægge sig med Nakken paa en og Hælene paa en anden Stol, vilde spasere en Tur paa ham fra Næsetippen til Taaspidserne.

Mere underholdende var det. da han lod to politiske Modstandere skifte Standpunkt. thi det var aldeles forbavsende, med hvilken Hastighed de fik Øjnene op for deres eget Partis usle og lave Bevæggrunde og Modpartiets ædle og højhjertede Anskuelser. Ligesom da han fik en ung Dame til at smage paa et Glas Vand og derpaa spurgte hende, hvad det var for en Slags Vin; thi hun svarede øjeblikkelig med glad Gjenkjendelse. at det var Fru Mørups Mælkepunsch.

Stor Begejstring vakte ligeledes to nye Numre. der havde hele Aktualitetens Interesse, idet han bildte en af Herrerne ind, at han var Uhrskytten. Mørup frabad sig dog alle praktiske Beviser herfor i sin Lejlighed og henviste Vedkommende til Uhrmageren ved Siden af eller Kuglen paa Nikolaj Taarn. Og senere fik han to andre Herrer til at tro, at de vare to af Byens største komiske Skuespillere. hvorpaa de nok saa kordialt drak flere Glas med hinanden og forsikrede, at de ikke vare det mindste jaloux paa hinanden, men tvertimod saa gjerne vilde være ved Theater sammen.

En ret morsom Episode indtraf ogsaa. da Christensen

fejlagtig troede at have en Mand under Indflydelse. Christensen havde i lang Tid baxet med Manden og troede endelig at have bragt ham i Søvn.

„Nu veed De ikke, hvad De hedder!“ tilraabte han Manden i en truende Tone.

„Jo, Pe . . . Pe . . . Pe . . ..“ svarede denne med øjensynlig Anstrengelse for at faa Navnet frem.

„Nej, der kan De se! De veed det ikke!“ gjentog Hypnotisøren og stirrede vildt paa sit Offer.

„Jo, Pe . . . Pe . . . Pe . . ..“ vedblev denne med endnu større Ansterngelse og en stadig fortsat Række P. P'er.

Christensen gjorde nogle flere Strygninger over Mandens Ansigt og raabte saa bestemt og vredt:

„Nu kan De ikke sige, hvad De hedder!“

„Jo, Pe . . . Pe . . . Pe . . ..“ lød det stadig fra den mishandlede Mand.

Hvor længe Kunstneren vilde være bleven ved, lader sig ikke sige; men han blev stoppet af Morup, som rejste sig og sagde: „Maa jeg gjøre Dem opmærksom paa, at Hr. Petersen stammer lidt!“

„ . . . tersen!“ røg det triumferende ud af Manden, som derved bekræftede baade, at han var vaagen, og at han stammede.

Der var — som Fru Morup senere undskyldte sig med — rimeligvis endnu nogle Rester af Neurastheni tilbage hos hende, for ellers vilde en saa sund og fornuftig Kone aldrig have ladet det influere paa sig at høre paa det Klaverklimpreri eller se paa den Stump Glas fra en eller anden Lysekrone. Vist er det imidlertid, at hun

efter nogen Stritten imod pludselig dejsede bag over i Stolen og laa saa stiv som et Strygebrædt, — hvis man kan bruge denne Sammenligning om en Dame med hendes fyldige Former. I og for sig var der ikke noget videre interessant ved de Experimenter, Christensen forsøgte med hende. Han bildte nemlig Fruen ind, at hun pludselig var bleven udnævnt til Chef for det kongelige Theater, og det skyldes hende at sige, at hun modtog denne Udmærkelse uden mindste Overraskelse. Det lod næsten til, at hun i længere Tid havde gaaet og ventet paa Udnævnelsen. Hun havde idetmindste strax en Masse Nyheder rede, som skulde opføres i Resten af Saisonen, og hun erklærede rent ud, at hun brød sig fejl om, om Censor saa sagde Ja eller Nej til deres Antagelse. Ligeledes havde hun en halv Vejviser parat med Navne paa Debutanter og Debutantinder, og alt dette kunde jo være baade klogt og praktisk. Men da hun begyndte paa Rollebesætningerne og lod Skuespillere optræde i Balletten, Operister i Skuespillet og Balletdansere i Operaen, da mærkede man rigtignok, at det var galt fat med hende, skjønt hun søgte at rede sig ud af Vanskelighederne ved at erklære, naar hun ikke kunde faa en Rolle besat, at saa vilde hun indforskrive en eller anden Berømthed fra Udlandet. Og da hun tilsidst bestemte, at alle Nyheder skulde opføres om Fredagen, fik man en Mistanke om, at der laa en lav personlig Bevæggrund bag dette mærkelige Magtsprog.

Før Christensen vækkede Fru Mørup, spurgte han de Tilstedeværende, hvad han skulde befale hende at gjøre f. Ex. fem Minutter efter, at hun var bleven vækket. Der

fremkom en Urimelighed af forvirrende Forslag, lige fra, at hun skulde vaske Gulv i Spisestuen, til, at hun skulde give Champagne til Selskabet. Christensen fandt dem alle for overdrevne, og da Gjæsterne derfor maatte til paany at overveje Sagen, var en af Damerne saa nederdrægtig at finde paa, at Fru Mørup fem Minutter efter, at hun var vaagnet, skulde gaa hen og give sin Mand et ordentligt Smækkys.

Mørup kunde have myrdet hende for det Indfald.

„Vil De øjeblikkelig vække min Kone, øjeblikkelig!“ tilraabte han Christensen saa kategorisk, at denne strax lystrede Ordre. Og saa vaagnede Værtinden op med de Ord: „Jeg var nok nær gaaet fra det!“

Da Hypnotisøren erklærede sig træt, ophørte Forestillingen, og det var vist ret heldigt, for Herrerne vare allerede begyndte at gabe med Munden og Damerne med Næseborene. Christensen sluttede med et lille Efterord om, at det havde været en ualmindelig heldig Aften, og Gjæsterne erklærede sig enige med ham heri, Herrerne ved at klappe, og Damerne ved at vifte med Lommetørklæder, hvilket som bekjendt er en ganske ny Form for Bifald for det svage Kjøn.

Klokken var imidlertid ikke mere end halv tolv, og Fru Mørup syntes, det var altfor tidligt at skilles ad, og de fleste af Gjæsterne lod til at dele Mening med hende.

Man delibererede en kort Stund om, hvad man skulde bestille, det vil sige Damerne. For Herrerne vidste nok, hvor de længtes efter den længe savnede Cigar, og Mørup gik da ogsaa omkring og hviskede til dem om at komme over til ham og faa noget at ryge paa.

Saa paa een Gang fik Fru Mørup en Ide.

Hun nærmede sig under aandeløs Tavshed fra Selskabet sin Mand, lagde sin Arm om hans Hals og sagde: „Hør, naar Du var rigtig rar, Mørup, saa lod Du de Unge faa en Svingom i Spisestuen!"

Og før Mørup saae sig for, havde han et rigtigt Smækkys lige paa Munden.

Gjæsterne raabte formelig Hurra af Glæde, og Hurraet afløstes af en jublende Latter.

Fru Mørup saae sig betuttet om og forlangte en Forklaring, og i faa Ord blev det meddelt hende, at det var befalet hende at kysse sin Mand.

„Det maa jeg tro," udbrød hun naivt, „for ellers var det aldrig i Verden faldet mig ind . . . hm, jeg mener naturligvis i saa stort Selskab!"

Og hermed slutter Beretningen om den magisk-spiritistiske Séance, thi Svingom'en var der ikke det mindste overnaturlige ved.

VIII.

Indkvartering.

Det er sjeldent at høre en Familie være saa fornøjet med en ny Lejlighed, som Mørupperne have været med deres, ligefra de sidste Oktober Flyttedag drog ind i den. Den viste sig at være rummelig, hyggelig, bekvem og tilstrækkelig elegant; der var ingen Mus, Røg, Kakkerlakker eller generende Gjenboer; der var roligt nok paa Hovedtrappen for Herskabet, og der var Sladder nok paa Kjøkkentrappen for Tjenestefolkene; der var ingen Lirekassekunstnere, Tæppebankninger, Violinvirtuoser eller mierzwinski-agtige Skjærslibersangere i Gaarden — kortsagt, den nye Lejlighed syntes at være komplet.

I een Henseende viste det sig endogsaa kort efter Indflytningen, at den var overkomplet. Efter Udnævnelsen af de forskjellige Rum til Dagligstue, Spisestue, o. s. v. opdagede man nemlig helt nede ved Enden af den lange Korridor et lille graat Værelse, som det ikke var muligt at finde nogen Anvendelse for. Man kunde vel nok have givet det til Pigen, hvis Kammer kun var saa omtrent paa Størrelse med en middelstor Pakkasse; men det var meget rigtigt, som Fru Mørup bemærkede, man skal ikke forvænne den Slags Mennesker, de taaler det ikke.

Familiens Medlemmer spekulerede og spekulerede. En af Sønnerne foreslog at kjøbe nogle Skabe og sætte derind, for det var saa moderne med et Skabeværelse, men han frafaldt Ordet, da Fruen bad ham være saa god at sige, hvad hun skulde komme i de Skabe. En af Døtrene røbede en overdreven Uvidenhed ved at proponere at indrette det til Rullestue, thi hendes Moder satte hende øjeblikkelig tilvægs ved at spørge om, hvad de saa havde Rullekonen til.

„Det er ogsaa kjedeligt, det ligger saa forkert," sagde Fru Mørup. „Naar det bare havde ligget oppe ved Dagligstuen, saa kunde vi have faaet et Kabinet til. Det vilde have været ganske flot med to Kabinetter!"

„Gud veed, hvad det skulde gjøre godt for?" spurgte Mørup. „Jeg synes aldrig, vi bruger det, vi har."

„Det forstaar Du Dig ikke paa!" erklærede hans Kone.

Hermed sluttede Diskussionen, og det lille graa Værelse fik Lov til at ligge stille hen i trist Ubeboethed, skjønt det efterhaanden blev forsynet med et oplivende, ihvorvel noget uensartet Møblement, bestaaende af nogle tomme Syltekrukker og Konservesdaaser, en gammel Kuffert, en Rørstol med stærkt opflosset Sæde, et lille Bord, der serverede sit ene Ben paa sin egen Plade, og en langhalset, udgaaet Palme, om hvilken Fru Mørup fortrøstningsfuldt udtalte, at den nok kom sig, naar den kom derind.

Saa var det en Gang i Begyndelsen af December Maaned, at den ene af Frøknerne Mørup fik en lys Ide, —

der er, som det maaske vil erindres, en af dem, der udmærker sig i denne Henseende.

„Hør, Moder,“ sagde hun, „der faldt mig noget ind imorges. Det kunde være saa rasende morsomt, om Du vilde give os Lov til at invitere Kusine Marie herind til Julen. Vi har saa mange Gange været nede hos dem, og nu synes jeg, det kunde være saa rart, om vi kunde gjøre lidt Gjengjæld.“

„Men Gud, Barn, hvad tænker Du paa?“ spurgte Fru Mørup. „Hvor skal vi legge hende?“ . . . (Som en forsigtig Kone udtaler Fruen, naar hun er i Tvivl, om det hedder „ligge“ eller „lægge“, altid Ordet med „e“).

„Vi har jo det lille graa Værelse, det staar jo alligevel til ingen Nytte.“

„Du siger noget! . . . At det ikke er faldet mig ind før! . . . Det er jo som skabt til et Gjæsteværelse. Det har naturligvis ogsaa været Arkitektens Mening med det, hvad skulde den ellers være?“

„Saa maa jeg altsaa skrive til hende?“

„Ja, vist saa! . . . Det er jo mageløst! Det har tidt og mange Gange kreperet mig, at Ens egen Familie, naar de kom her til Byen, har maattet ligge paa Hoteller og Garnier, eller hvad det hedder. Nu behøver man da Gudskelov ikke at genere sig for at tage mod deres Gjæstfrihed. Jeg har saamænd ofte lagt Mærke til, at de troede, det var for at slippe for dem, at vi sagde, vi ikke havde Plads til dem. Men det er, fordi de ikke kjender noget til de kjøbenhavnske Lejligheder, for det er da ogsaa første Gang i min Levetid, at det er arriveret mig at

komme til at bo et Sted, hvor vi havde et Værelse tilovers.“

Under samme Dato erholdt det lille graa Værelse Titel og Rang som Gjæsteværelse.

En sex-syv Dage før Jul ankom saa den omtalte Kusine Marie. Den unge Dame var henved en Snes Aar gammel og et Pragtexemplar af de ikke længere ukjendte, gode, gammeldags Kusiner fra en Præstegaard paa Landet. Man følte sig ligesom hensat til Anno 1867, naar man saae hende og talte med hende, og det var i Grunden slet ingen ubehagelig Følelse den, især i disse triste Tider.

Hun var langtfra kjøn, dertil var hendes Ansigt altfor fladt; det saae ud, som det i en længere Aarrække var blevet brugt som Signet til at trykke Oblater med. Men hun havde et stort Gode, hun var — som det med en populær Betegnelse hedder — altid ens, altid lige støt og naiv, altid lige godlidende og munter. Hun var derfor alle Møruppers erklærede Yndling; store og smaa, gamle og unge satte lige stor Pris paa hendes Selskab og vare derfor lige glade over hendes Ankomst.

„Hvor er Marie?“ var det almindelige Spørgsmaal, der lød, naar hun tilfældigvis ikke befandt sig i Dagligstuen. Men aldrig savnedes hun saa meget, som naar hun var alene ude en Aften; thi hun forstod at brede en ejendommelig Hygge over Familieaftenerne i Hjemmet, som ikke var synderlig kjendt i den mørupske Familie. Det er ikke muligt at sige, hvorved — maaske kun ved, at hun ikke følte det som en Nødvendighed at være ude hver Aften og at kjede sig over at være hjemme.

Og saa var det morsomt at have Kusine Marie boende hos sig paa Grund af alle de smaa Bommerter, hun formedelst sit Ukjendskab til kjøbenhavnske Forhold begik. Vel var det nemlig ikke første Gang, hun var i Kjøbenhavn: hun havde været her en tre-fire Gange paa et Par Dages Tid. Men hun hørte til den Slags Landboere, som aldrig, hvor ofte de saa besøge Hovedstaden, lære at finde sig tilrette i den.

Dette viste sig strax den første Morgen, idet hun stod op Klokken syv og traadte ind i Spisestuen just i samme Øjeblik, da Pigen efter en Række kjærligt manende Trommehvirvler paa Døren af Karlens Knoer slog Øjnene op og bandede, at hun skulde op at sjove paa en Tid, hvor alle ordentlige Mennesker laa og sov.

Kusine Marie blev vel en hel Del overrasket, da hun fandt Spisestuen uoplyst, ubefolket og uudluftet: men ulige mere forbavset blev dog Pigen, da hun et Kvarterstid efter kom ind i et mildest talt ikke fuldfærdigt Toilette og traf den fremmede unge Frøken spaserende nok saa gemytlig omkring, som var det midt paa Dagen.

Folk kunde nær være komne til at læse om en exploderet Petroleumslampe til, for Pigen gjorde i sin første Befippelse Mine til at kyle den Kjøkkenlampe, hun bar, i Gulvet. Hun betænkte sig imidlertid heldigvis og gav sig akkurat Tid til at sætte den fra sig, saa gjorde hun kort omkring, skøjtede paa sine Slæber ned ad Korridoren til Fru Mørups Soveværelse og fik Fruen allarmeret paa Benene ved en Meddelelse om, at den fremmede Frøken vist var syg, for hun gik og jamrede sig i Spisestuen. — Pigen havde nemlig antaget Kusine Maries

Smaanynnen for undertrykt Tandpineklage, for hun havde endnu aldrig hørt nogen af den mørupske Familie synge paa den Tid af Døgnet.

Som en Følge af denne Efterretning kom Fru Mørup meget hurtigt i Klæderne og blev selvfølgelig meget glad ved at erfare, at det hele beroede paa en Misforstaaelse fra Maries Side af det kjøbenhavnske Morgenbegreb. Da Fruen imidlertid nu en Gang var kommen op, blev hun oppe — hun tænkte virkelig et Øjeblik paa at gaa iseng igjen — og drak The sammen med Niecen.

Da dette var besørget, og Klokken vel omtrent kunde være halvni, erklærede Marie, at nu vilde hun gaa ud i Butikker.

„Nu?“ udbrød Fru Mørup højt og blev med eet helt lysvaagen. „Jeg kan aldrig tro, der er aabent nogen Steder nu.“

„Aa jo, vist saa, lille Tante,“ svarede Marie. „Og jeg har saa mange Kommissioner, ellers kan jeg ikke blive færdig.“

„Men vil Du da idetmindste ikke vente, til Du kan faa et af Pigebørnene med Dig?“

„Tys! Jeg skal jo ogsaa have noget til dem!“

Saa kyssede Marie sin Tante og gik.

Hun kjendte vel ikke fuldstændigt Vej her i Byen, men hun styrede dog ganske rigtig til Gammeltorv. Her begik hun derimod en Fejl: hun satte sig op i en just forbikjørende Sporvogn.

Hun nærede nemlig en vis romantisk Overtro ligeoverfor Sporvogne, idet hun antog, at en saadan ligesom en flyvende Kuffert eller lignende æventyrlige Befordrings-

midler strax førte En, hvorhen man ønskede. Havde hun havt saa megen Erfaring som det mindste kjøbenhavnske Barn, vilde hun have vidst, at intet er sikrere end, at Sporvognene her altid kjøre i den modsatte Retning af den, hvori man ønsker at komme.

Naturligvis gjorde ogsaa den, Marie var stegen ind i, det. I blind Tillid til Vognens overnaturlige Evne forhørte hun sig ikke hos Konduktøren, men tog tillidsfuldt Plads og fordybede sig strax i en medbragt Huskeseddel.

Da man havde kjørt en god Stund, kom Konduktøren for at faa sin Betaling.

„Hvor langt skal De?“ spurgte han og famlede med de valne Fingre, der stak frem af nogle selvfabrikerede Halv-Vanter, ved Kontrolmærkerne.

„Jeg skal ud i Bredgade!“ svarede Marie.

„Det er tyve Ører,“ sagde Konduktøren, der selvfølgelig, da de allerede vare i Nærheden af Tivoli, antog, at hun mente Frederiksberg Bredgade.

Marie studerede ubekymret videre paa sin Huskeseddel: en Kappe fra Fader til Moder, et Cigarfutteral fra Moder til Fader, „Juleroser“ fra Doktoren til Clara, „Oldfux“ fra Clara til Doktoren, o. s. v., o. s. v. Hun tænkte slet ikke paa, hvor lang Tid der var gaaet, men blev først vækket ved Konduktørens: „Her skal Frøkenen af!“

Hun steg ud og befandt sig til sin store Forundring i en ubekjendt Kjøbstad.

„Ja, men Bredgade . . .“ udbrød hun forstyrret.

„Ja, det er derhenne,“ svarede Konduktøren, pegede nedad Alleegade og kjørte videre.

Skjønt hun nok indsaa, det var forkert, gik hun uvilkaarligt et Stykke i den angivne Retning. Hun grublede over, hvad der egentlig var at gjøre, da der atter kom en af disse kjære Vogne, ovenikjøbet med en Kusk i Haabets lyseblaa Farve, imod hende.

Trøstig satte hun sig ind i den, lo af sit lille Uheld og sagde akkurat som i et Æventyr: „Gud veed, hvor jeg nu kommer hen?"

Da det begribeligvis var en af Falkoneralleens Sporvogne, laa Svaret meget nær: hun kom til Nørrebros Runddel. Ved Anvisning fra Konduktøren oppebiede hun her en Nørrebros Sporvogn, og en halv Times Tid efter stod hun paa Kongens Nytorv, øjensynlig forfrisket og oplivet af denne lille Morgenkjørsel.

Da hun efter at have udrettet sit Ærinde i Bredgade atter stod paa Kongens Nytorv, saae hun nok, at Klokken stærkt nærmede sig det Tidspunkt, paa hvilket det var blevet hende indprentet at møde til den mørupske Frokost. Hun tænkte imidlertid nok, naar hun skyndte sig lidt, at hun kunde faa Tid til at besørge et Par Smaaærinder i „Magasin du Nord", og ilede derhen.

De tre Gjenstande, hun skulde kjøbe, sorterede under forskjellige Afdelinger, og hun blev meget høfligt af den, hun havde handlet med, ledsaget hen til det Sted, hvor hun kunde faa sit næste Ønske opfyldt. Da hun imidlertid paa det sidste Sted erklærede, at for Øjeblikket begjærede hendes Hjerte ikke mere, tabte Expedienterne Interessen for hende, og det blev overladt til hende selv at finde ud.

Hun saae sig et Øjeblik tvivlraadig om, men bestemte sig saa for at gaa lige ud, idet hun sluttede som saa, at

vel var det et storartet Etablissement, men engang maatte det dog holde op. Saa stavrede hun lige ud i en langsommelig Tid, til hun saa at sige løb Næsen mod en Mur, der med al ønskelig Tydelighed sagde hende, at i denne Retning kunde hun ikke komme videre. Hun vendte derfor om og gik tilbage ad samme Vej, hvorfra hun var kommen, vandrede forbi den Afdeling, i hvilken hun havde handlet, bøjede om et Hjørne og stod endelig ved en Trappe.

„Der er da Nedgangen,“ sagde hun til sig selv og steg ned ad Trappen.

Istedetfor at komme ud paa Gaden kom hun imidlertid ned i en stor Sal, hvor mere eller mindre opredte Senge stod ganske tæt Side om Side.

„Dette her ser ud, som om det var et Hospital eller en Lemmestue i en eller anden Stiftelse. Det maa være forkert!“ mumlede hun, gjorde omkring og gik atter op ad Trappen.

Hun begyndte mod Sædvane at blive nervøs, fordi Tiden løb fra hende, og som for at indhente denne satte hun stærkere Fart paa og gav sig til at gjennemstrejfe Lokalet paa kryds og tvers. Med stedse voxende Hastighed styrede hun fra den ene Afdeling til den anden, var snart oppe, snart nede, befandt sig den ene Minut i Vingaardsstræde og den næste paa Kongens Nytorv, saae sig stundom omgiven af lutter Hvidevarer og stundom af spraglede Gulvtæpper, følte sig snart hensat til Isbjørnens og de andre Skindtæppeleverandørers Regioner og snart til det himmelske Riges lakerede Egne.

Forundrede Blikke fulgte denne unge evige Jødinde,

som syntes at være fordømt til stadigt at vandre om uden at kunne finde blivende Sted. Kunderne i de forskjellige Afdelinger blev staaende maalløse og stirrede efter hende, naar hun stormede forbi, og Expedienterne gjorde lokkende Tilbud om Lommetørklæder, Vifter, Lagner, Parfumer og alle rimelige og urimelige Ting, men da hun haardnakket afslog at indlade sig med nogen af dem, stak de tilsidst Hovederne sammen med deres kvindelige Kolleger. Og Resultatet af disse Overvejelser var, at Kusine Marie blev antaget for en gemen Butikstyv, — hun, den ærligste af alle ærlige Ungmøer.

En halvgammel Expedient, der i sin Tid havde havt selvstændig Forretning, men var bleven slugt af Etablissementet, tildelte sig selv det betroede Hverv at standse den Frække næste Gang, hun passerede ham. Det gjorde han ogsaa.

„Nej, nu skal De minsæl sige, hvad De vil her!“ tiltordnede han Marie, da hun kort efter paa sit Krydstogt atter vilde stryge forbi ham.

„Aa Gud!“ klynkede den Ulykkelige, „jeg vil bare ud!“

Denne Replik mindede altfor meget om den audienssøgende Bondes Ord til Frederik den Sjette, til at de Tilstedeværende kunde lade være at briste i Latter. Og medens den halvgamle Forhenværende med mange Undskyldninger fulgte Marie til Udgangen, forplantede Latteren sig ved Gjengivelse af Optrinet fra den ene til den anden Afdeling, fjernende sig mere og mere og mindende en hel Del om den saakaldte djævelske Latter paa Scenen, hvor Hs. Majestæt Satans Latter forplanter sig fra Kulissen og helt op i Foyer'en.

Men Marie ænsede intet. Hun var blot glad ved at slippe ud og hjem.

Saa hurtigt Benene kunde bære hende, ilede hun hjem og overraskede paa en glædelig Maade Familien Morup, der i dens ængstelige Gisninger om Grunden til hendes Udeblivelse var kommen til den triste Overbevisning, at Marie havde skraaet over Isen paa Peblingesøen og var bleven opsnappet af Politiet og bragt paa Stationen.

Siden denne Formiddag fik Marie ikke oftere Lov til at gaa ud paa egen Haand.

Det vilde føre for vidt at meddele alle den unge Dames Genialiteter, skjønt det kunde være tillokkende nok at beskrive nærmere den komiske Figur, hun gjorde, naar hun i sin korte Kaabe fra 1880, med den lille sølle Hat og nogle løjerlige fladbundede Snorestøvler puffedes og trængtes i Julestimlen og altid kom fra de Andre, idet hun snurrede rundt som en Top med Pakker dinglende fra alle Fingrene, puttende sine Ben ned i Kjældere, hvor de ingenting havde at gjøre, eller dansende smaa Soloer i de af Gadepløret sammenfejede Bunker, men altid glad og leende, naar hun endelig fandt de Andre.

Frøknerne Morup vare sandt at sige ikke saadan rigtig glade ved at gaa med hende, især paa den rigtige Rutetid, for hvilken Kusine Marie justement havde faaet en sær Forkjærlighed. De holdt for meget af hende til at generes for at kjendes ved hende; men de betroede dog hinanden med en vis Fortrydelse, at hun rigtignok tog sig ganske anderledes ud paa Landet.

Kusine Marie var imidlertid saa elskværdig og hyggelig hjemme, at de tolv Dage, hun havde at være her i,

gik, uden at nogen af Mørupperne kunde sige, hvor de egentlig vare blevne af. Der hjalp ingen Bønner og Overtalelser om bare at blive en eneste Dag til, for Familien hjemme i Præstegaarden havde til Nød fundet sig i, at Marie var hjemmefra Juleaften, men den vilde ikke ogsaa undvære hende Nytaarsaften.

Med virkelig Sorg saae Familien Mørup Marie rejse, og det første Par Dage syntes de, der var saa underlig tomt hos dem selv, uden at de gjorde sig det klart, hvad det egentlig var, de savnede.

Det hjalp noget, at der hurtigt kom Afløsning, idet en af de yngre Mørupper havde erholdt allernaadigst Tilladelse til for Resten af Ferien at indbyde et Par jævnaldrende Kammerater fra en Provinsby, hos hvis Forældre han flere Gange havde nydt Gjæstfrihed.

Selvfølgelig kunde der ikke være Tale om, at de to fjorten-femtenaars Medborgere i ringeste Maade skulde kunne erstatte Kusine Marie; men de bragte dog altid lidt Liv ind i Huset, eller om just ikke det, saa allenfals en god Portion Uro og Støj lige fra om Morgenen, naar de trampende og stampende foer igjennem Korridoren og fik hele Familien Mørup til at springe forfærdede op af deres søde Søvn, til om Aftenen, naar Gjæsteværelset gjenlød af det hæftigste Bombardement med Hovedpuder og Tæpper, ved hvilken Idræt de gjæve Ynglinge forberedte sig til at falde i Søvn.

Fru Mørup havde forøvrigt havt nogen Vanskelighed ved at skaffe Natteleje til begge Gjæsterne. Ikke saa meget hvad Sengene angik; hun havde nemlig i Reserve oppe paa Loftet en gammel, brunmalet Fyrretræs Seng,

som hun nu var meget glad over at have taget med ved sidste Flytning. Den var vel bleven kasseret for mange Aar siden: men da den nu blev taget ned til Eftersyn. kunde Ingen længere erindre Kassationsgrunden, og saa erklærede Fru Mørup. at det ved Gud var en meget ordentlig Seng. som der ingen Grund var til at kaste Vrag paa. Værre var det med at skaffe Sengklæder. Men dette Spørgsmaal løste Fruen paa en ligesaa praktisk som prisbillig Maade ved at dele Indmaden af den forhenværende Seng i to lige store Dele og anbringe en Del i hver Seng, for — sagde den gode Kone — naar saadanne unge Mennesker bare have en Seng at ligge i, saa tænke de saamænd ikke paa, hvordan de ligge. Hun havde ogsaa Ret, forsaavidt den unge Mand, der kom til at ligge i Reservesengen. ingen Bemærkninger gjorde; men derfor kan det jo godt være, at han har fundet de kjøbenhavnske Senge noget ubekvemme.

Det følger af sig selv, at de ældre Medlemmer af det mørup'ske Afkom ikke brød sig synderligt om. hvad „Drengene" foretog sig, eller havde nogen Ulejlighed med at vise dem Hovedstadens Herligheder; kun naar Hr. Mørup vilde traktere de unge Herrer med en Aften i et eller andet af Theatrene. følte samtlige Mørupper en brændende Iver for at følges med Familiens Gjæster, til hvilken højtklingende Titel „Drengene" ved slige Lejligheder avancerede. Under almindelige Omstændigheder var naturligvis deres jævnaldrende Kammerat deres Fører, og det gik kun ud over Mørups Portemonnaie og Cigarkasse, da der fordredes temmelig betydelige Tilskud fra begge disse til Repræsentationsudgifter, for at den unge

Mørup kunde optræde paa en værdig Maade ligeoverfor sine Gjæster.

Det meste af Tiden færdedes de ude; om Dagen drev de om paa de smukkeste Spasereveje, og om Aftenen afsøgte de de forskjellige Varieté-Etablissementer og andre paa Ungdommens Belæring beregnede Anstalter. Det Indtryk, de modtog af Hovedstaden, syntes dog at have været noget ensartet; thi hvad enten de havde været oppe paa Rundetaarn for at faa et Overblik over Byen, eller de havde været ude paa Kastelsgraven for at se paa Skøjteløbningen, hvad enten de havde været i ethnografisk Museum, eller de havde aflagt Besøg paa Kvægtorvet, altid erklærede de paa Forespørgsel om, hvad de syntes om det, at „det var Sjov“.

Dagene gik hurtigt for de unge Mennesker, de kom godt ud af det med hinanden, kun paa eet Punkt herskede der Uoverensstemmelse mellem den unge Mørup og hans Kammeraters Anskuelser, og det var med Hensyn til det passende. Dette viste sig f. Ex. strax en af de første Morgener, da de havde faaet fat i en Slæde nede i Gaarden. De muntrede sig ret af Hjertens Lyst med at trække hinanden og aldeles uforvarende komme til at vælte hinanden i Snebunkerne, men efter kort Tids Forløb blev Pladsen for indskrænket for de to Provinsynglinge, der vare vante til adskilligt større Gaarde og havde en trykkende Fornemmelse af, at de legede paa Bunden af en Brønd. De foreslog derfor ganske naturligt at forlægge Scenen til Gaden. Den unge Mørup saae betuttet paa dem for at se, om det var deres Alvor: men da de ikke blinkede, gjorde han dem opmærksom paa, at det ikke

gik an. Den ene af hans Kammerater svarede med en højst uparlamentarisk Vending, at der ingen Mening var deri, og spurgte, hvorfor det ikke gik an. Den anden Kammerat ønskede akkurat samme Oplysning. Kjøbenhavneren fik en svag rød Farve i Kinderne, da han forlegen fremstammede, at der kunde komme nogen af hans Bekjendte paa Gaden, eller at Kammerraad Jeppesens lige overfor kunde sidde ved Vinduet og se det. De to Gjæster stirrede lidt paa deres Vært uden rigtig at forstaa ham, saa udbrød de begge samtidig i et højst oprigtigt „Skidt med det!" og satte i Galop gjennem Porten og ud paa Gaden med Slæden slingrende vildt til Siderne efter sig. Men den ærekjære Kjøbenhavner blev staaende i Porten og saae længselsfuldt efter dem med et stille Ønske om, at han kunde være med, — men det gik ikke an.

Var Trekløveret end meget ude om Dagen, maa det dog siges om det, at det stedse mødte i rette Tid til Maaltiderne. Det kunde dog ikke tilskrives en stærkt udviklet Sans for Præcision, men var en umiddelbar Følge af Hungerens Kvaler. Fru Mørup vidste vel nok, at unge Mennesker i den omtalte Alder til en hvilkensomhelst Tid paa Døgnet ere parate til at sætte sig tilbords og nedbringe store Kvantiteter af Spisevarer, men aldrig havde hun havt Anelse om, at der kunde findes en saadan Appetit som den, hendes unge Gjæster vare i Besiddelse af, — hun kaldte den da ogsaa med et højst foragteligt Udtryk for en rigtig Provinsappetit.

En Følge af denne var det, at Fruen efter et Par Dages Forløb maatte anmode om en extra Bevilling af

Husholdningspenge, da hun var lige ved at blive spist ud af Huset.

Mørup ømmede sig, han havde forøgede Udgifter nok iforvejen paa Grund af disse Besøg.

Hans Kone mente, at man dog ved Gud maatte gjøre noget for sine Gjæster, ellers maatte man hellere lade dem blive hjemme.

Dette sidste Forslag kunde Mørup ganske slutte sig til, men ialfald mente han, at hun ikke behøvede at kræse op for saadan et Par unge Fyre saaledes, som hun hver Dag gjorde.

Fruen brast i Latter over sin Mands elskværdige Naivetet og spurgte, om han troede, det var for Drengenes Skyld, hun gjorde det. Aldrig i Livet! Men han kunde da nok begribe, at de, naar de kom hjem, skulde give Rapport om, hvorledes de havde levet, og hvad de havde faaet, og saa videre, og han vilde da vel ikke have, at Drengenes Forældre skulde have at vide, hvordan Mørupperne levede til daglig.

Mørup havde intet andet Svar at give end at tælle de extraordinære Husholdningspenge op.

I Begyndelsen havde de to Gjæster været meget artige — om det maa være tilladt at bruge et for Herrer i den Alder saa nedsættende Udtryk —, men efterhaanden som Tiden gik, og som de følte sig mere hjemme, blev de kaade og vilde. De begyndte at divertere sig med diverse underholdende Spilopper som at gjemme Fru Mørups Nøglekurv eller fylde Mørups Paraply med Papirsstumper, etc., og de gav sig til næsten at betragte Frøkenerne som Søstre, ialfald var der noget vist

broderligt over den Maade, de lagde sig efter at drille dem paa; det arriverede af og til, at de kom hjem med Rifter og Flænger i deres Klæder, og en Aften var det endogsaa tydeligt at mærke paa dem, at de ikke havde været til Møde i noget Good Templar Lokale, hvad de da forresten heller ikke paastod.

En Middag hændte imidlertid det utrolige, at de ikke mødte i rette Tid. Morupperne satte sig selvfølgelig tilbords og spiste med vanlig Appetit, idet de slog sig tiltaals med, at de kom nok. Men da der først gik en halv Time, og saa tre Kvarter, og saa en hel Time, uden at de viste sig, blev Fru Mørup urolig, udmalede med livlige Farver, hvilket frygteligt Ansvar det var at skulle svare til andre Folks Børn, og endte med at opfordre sin Mand til at gaa ud og lede efter de Udeblevne, noget, han strax erklærede sig villig til, naar hun vilde være saa god at sige ham, hvor han skulde begynde.

Dette saae den gode Kone sig dog ikke istand til. Hun vilde heller aldrig i Livet have gjættet det, al den Stund Fyrene paa dette Tidspunkt kukkelurede i et gammelt Skur ude i Nærheden af Kalkbrænderiet.

Paa deres Spaseretur vare nemlig de tre Kammerater henad Middagsstunden komne ud til det nye Havneanlæg ved dette Sted.

Naar man ikke særlig er Geolog eller paa anden Vis har Interesse for de enkelte Jordarter, ere slige Jordopfyldningsarbejder ikke absolut tiltalende at skue. Som Ikke-Kjøbenhavnere kunde den unge Mørups Venner ikke forstaa eller dele hans Indignation over den smukke Promenades Ødelæggelse, og Stemningen var derfor rent

ud sagt noget mat. De vare da ogsaa lige ved at begive sig hjem til Middag, da en af de unge Gjæster uheldigvis fik Øje paa en Tavle med Indskriften: Adgang forbydes Uvedkommende.

Af alt tillokkende her i Hovedstaden var efter de to Provinsialisters Begreber det uimodsigeligt det bedste, at Adgangen saa mange Steder var forbudt, hvad der ikke saa lidt forhøjede Nydelsen ved at færdes paa disse Steder.

Tilbudet her var for fristende til ikke at blive modtaget, og efterat alle Tre havde forvisset sig om, at der Ingen var i Nærheden, begav de sig nok saa raske paa det ind paa de forbudne Veje. De vandrede frem over den vidtstrakte, ensformige Flade af skidengult Lerælte med Striber Sne i Fordybningerne og Smaapytter med tynd Is, der samvittighedsfuldt blev traadt itu; men der var ikke morsommere at færdes, end at de saa vist vare vendte om de hundrede Gange, hvis der ikke just havde været dette pikante at være Uvedkommende.

De vare komne helt ud til Vandet og stod og betragtede en Barkasse med Artillerister, som kom roende mod Land, da en Stemme bagved dem raabte: „Hvad er det for nogle Tulipaner, der staar?“

Forbavsede over, at der skulde findes slige Sirplanter i denne vegetationsløse Egn, gav de tre Ynglinge sig til at spejde om til alle Sider for at opdage dette Fænomen. De blev imidlertid hurtigt revne ud af deres Vildfarelse og gjorte bekjendte med Betydningen af dette Blomstersprogsudtryk, da Stemmen fortsatte: „Det er s'gu Jer Tre, jeg mener! Hvad har I her at gjøre?“

De vendte sig om og saae et Stykke fra sig en

Arbejdsmand, der ad en Række i Midten meget hulslidte Planker kom kjørende med en Trillebør med Fyld. I Parenthes være det bemærket, at han dog ikke var ene om Arbejdet, men at der for at fremme det med størst mulig Hurtighed var en hel Arbejdskolonne paa sex Mand, hver med sin lille Trillebør.

„Hvad kommer det Dig ved, gamle Muldvarp?“ raabte den dristigste Provinsherre tilbage og lykønskede sig selv til den vellykkede Hentydning til Arbejdsmandens Beskjæftigelse.

„Er Du vittig, Du Konfirmanttamp?“ sagde Arbejdsmanden og slap sin Bør med et Bump, hvorpaa hans efterfølgende fem Kolleger ligeledes slap deres med et Bump og gav sig til at glo paa de Formastelige.

At beskylde Ynglingene for Fejghed vilde være uberettiget, men vist er det dog, at ingen af dem i Øjeblikket vilde have havt noget imod at befinde sig i Frederiksberg Have eller i Italien eller Afrika, kort sagt paa ethvert andet Sted end Kalkbrænderiet.

De blev staaende raadvilde og saae afvexlende paa hinanden og paa Arbejdsmændene. Den første af disse nærmede sig langsomt paa en uheldvarslende, sejg Maade, der uvilkaarligt mindede den unge Mørup om Maaden, hvorpaa en stor Slagterhund nærmer sig en Fjende, før den ryger i denne.

„Lad os stikke af!“ hviskede han derfor til sine Kammerater, og disse, som ogsaa begyndte at fatte Situationens Alvor, fandt Opfordringen højst antagelig.

De vendte Ryggen og flygtede, og Arbejdsmanden satte efter dem. Det lod imidlertid ikke til at være Alvor

fra hans Side, for han opgav snart Forfølgelsen. Hermed vilde denne lille Strid være endt, hvis ikke et af de unge Mennesker havde faaet den uheldige Ide, da han troede sig sikker, at sende en Sneboldt efter Arbejdsmanden.

Han var saa uheldig at ramme Manden i Nakken. I samme Nu vendte denne sig om, og nu blev det Alvor med Jagten.

Han var ikke mere ene om det, hans Kammerater kastede ogsaa ligesom han Træskoene og løb efter de unge Fyre. Gjennem Lerælte og Snesjap gik det, over Grøfter og Stenbunker, svippende rundt om affældige Skure og kæmpende sig op over bløde Sanddynger, væltende Stenslagernes Halmskjærme og dukkende under gamle Baade, der havde lagt sig om paa Siden for bedre at sove deres Vintersøvn.

Mørup og hans Venner kunde paa deres unge Ben sagtens være undslupne deres Forfølgere, hvis de havde været kjendte med Terrænet. Men da de ikke vare det, lykkedes det et Par af Arbejdsmændene ved en omgaaende Bevægelse at indfange alle tre Ynglinge, inden de endnu havde naaet neutral Grund.

Medens de to Provinsialister belavede sig paa en antagelig Livfuld Hug, mandede deres kjøbenhavnske Ven sig op til at sige, at han kaldte paa Politiet, hvis Arbejdsmændene ikke lod dem gaa. Dette tiltalte de Sidste i høj Grad, og de forsikrede med en irriterende Grinen, at her vare de selv baade Politi og Gendarmer og Livjægere, hvilken Erklæring de ledsagede med diverse Forsøg paa at ruske Fangerne ud af deres Vinterfrakker.

Hele Sagen var nu ikke saa alvorligt ment fra Arbejds-

mændenes Side, for de havde jo strax indset, at der ikke lod sig arrangere noget regulært Slagsmaal med de tre Spirrevipper. Hensigten var kun at jage disse en ordentlig Skræk i Livet, og det mente Arbejdsmændene at gjøre bedst ved at lukke dem inde i et Skur, medens der efter Foregivende gik Bud efter Politiet.

Modet var sandt at sige ikke rigtig oppe hos de Indespærrede, da de befandt sig ene i det mørke Rum mellem Skovle, Hakker og Trillebøre, og den yngste havde nær faaet Bank af sine ældre Kammerater, da han kom med et upassende, romantisk Forslag om at grave en underjordisk Gang og slippe bort ad den, saaledes som han en Gang havde læst hos Cooper om tre engelske Matroser, der vare blevne fangne og indespærrede af Indianerne.

Efter en halv Times Forløb gik Døren op, og den fornærmede Arbejdsmand traadte ind og sagde, at saasom det varede saa længe, inden Politiet kom, saa var han og de Andre blevne enige om, at „Delekventerne“ skulde faa Lov til at slippe mod en Omgang Brændevin og Øl.

Forslaget forekom unge Mørup meget acceptabelt, og han spurgte, hvor meget det kunde koste.

En Krone, lød Svaret paa, hvorefter de Alle gav sig til at ransage deres Pengebeholdning. Desværre havde Mørup været saa flot at traktere i Esplanadepavillonen, saa han havde kun 50 Øre tilbage. Den ældste af de Andre havde en 25 Øre tilbage, men den yngste ejede kun 14 Øre, et Balblyant og to engelske Frimærker, og det var saaledes ikke muligt at opdrive mere end 89 Øre.

Arbejdsmanden gik stolt sin Vej med den Erklæring,

at han ikke nedlod sig til at akkordere. For ikke at spænde Læseren paa Pinebænken er det bedst saa kort som muligt at fortælle, at han en Snes Minutter efter vendte tilbage og højst godmodigt erklærede sig villig til at nøjes med de 89. Og saaledes slap de tre Venner fri.

De ilede naturligvis lige hjem, men kom dog først et Par Timers Tid efter Spisetiden. Hele Familien Mørup væltede sig naturligvis strax over dem med Spørgsmaal om, hvor i al Verden de dog havde været henne; men dette var naturligvis forudset, og undervejs havde de tre begavede Ynglinge fabrikeret en ret tilsyneladende Historie om, hvorlunde de havde været i Skoven, men vare komne for sent til Toget, og saa maatte de gaa hjem.

Der var ingen Sorg eller Tænders Gnidsel, da de to Provinsherrer noget ind i Januar tog Afsked for at drage hjem til deres fædrene Arner, og Hr. Mørup udtalte ligefrem sin Glæde over, at de nu kunde faa Lov til at leve i Ro og blive sig selv igjen.

Og Gjæsteværelset laa atter hen i stille, trist Ubefolkethed.

Fru Mørup havde imidlertid begaaet en Letsindighed, som hun ikke strax turde betro sin Mand. Hun havde paa egen Haand skrevet til sin Veninde, Fru Thorsen, hvem hun jo gjæstede ovre i Jylland sidste Sommer, om at tilbringe en Ugestid hos dem, og Veninden havde strax med hjertelig Tak taget mod Tilbudet.

Fruen lod gaa et Par Dage, inden hun meget spagfærdig og under mange Paamindelser om, at det var nødvendigt at gjøre Gjengjæld, satte Mørup ind i Sagen.

„Herregud, skal vi nu igjen have Fremmede!“ stønnede Manden med et Hjertesuk.

„Aa, Du kjender hende slet ikke! Julie er ikke af dem, der generer. Jeg er vis paa, Du vil synes udmærket om hende,“ svarede Fruen yderst livlig og henkastede saa aldeles en passant: „Hvornaar skal jeg skrive, hun maa komme?“

„Ligesaa gjerne først som sidst,“ brummede Mørup højst ugalant.

Fire Dage efter, da Familien sad ved Frokostbordet, modtog Fruen et Brev fra Veninden, hvilket hun strax gav sig til at læse, medens hun leverede følgende Résumé til de Andre: „Hun er henrykt over vor Venlighed . . . kan næsten ikke sove, saadan glæder hun sig . . . er allerede begyndt paa Forberedelserne . . . tror nok, hun tør betro Clausen det hele (Clausen, det er Husjomfruen), . . . kommer paa Onsdag med Eftermiddagstoget . . .“ Her standsede hun pludselig sin Beretning, stak sin Næse lige ned i Brevet og læste sagte videre med et spændt Udtryk i Ansigtet, hvorpaa hun udbrød: „Hvad skal det sige? Du gode Gud, det manglede blot! Men det kan jeg da ikke gjøre for. Hvem kunde ane, at Julie kunde falde paa saadant noget?“

„Hvad er det?“ spurgte Husets Medlemmer unisont.

„Hun skriver, at hendes Mand pludselig har faaet saadan en rasende Lyst til at tage med, og at vi vel ikke har noget imod, at han kommer med.“

„Det var Ret! Jo Flere jo bedre!“ skreg Mørup gemytlig, kylede sin Serviet lige ned i Sildesalaten og forlod Bordet.

Der var jo imidlertid intet herved at gjøre. Selv om der kunde have været Tale om at skrive, at Hr. Thorsen helst maatte blive borte, vilde et Brev ikke kunne have naaet over til Gaarden i rette Tid, og Fru Mørup traf sine Foranstaltninger med en stadig Indprenten til den fraværende Hr. Thorsen af, at han virkelig blev nødt til at tage det, som det kunde falde, det var ikke noget Slot, de boede i.

Onsdag Eftermiddag stillede Fru Mørup med et Par af sine Døtre paa Banegaardens Ankomststation, og hun fik da hurtigt Øje paa sin Venindes smilende og nikkende Ansigt i et Kupévindue.

Hvad beskriver imidlertid den gode Kones Forbløffelse og Rædsel, da Thorsens stiger ud. og hun opdager, at de har to Smaapiger paa en syv og ni Aar med. Et Øjeblik følte hun en stærk Tilbøjelighed til at gaa hen og kaste sig foran det første det bedste Lokomotiv.

Veninden, som saae hendes Alteration, sagde i sin blideste Tone: „Ja, Kjære. Du har vel ikke noget imod, at vi har taget Anna og Sofie med? De plagede os saa frygteligt, og vi har altid før sagt Nej til dem. for naar man ligger paa Hoteller. saa er det saa dyrt med Børn, de koster næsten ligesaa meget som Voxne.“

„Aa Gud nej. de er saa inderlig velkomne!“ svarede Fru Mørup med et Smil, der havde det tilfælles med Kraasesuppe, at det var baade surt og sødt. „Jeg tænker bare paa, hvor jeg skal skaffe Senge fra til dem.“

„Bryd Dem bare aldrig om det!“ bemærkede Thorsen jovialt. „Tøsebørnene kan ligge paa Gulvet. Bare en Madrats til hver, det er mere end nok.“

„Bare en Madrats! Han skulde vide, hvad det er, han forlanger,“ sagde Fru Mørup opbragt til sig selv, men højt sagde hun nok saa muntert: „Ja, lad os nu se at komme ud og faa fat i en Droschke, det vil sige, I maa gaa hjem, Pigebørn, for vi kan ikke være Allesammen i een Vogn.“

Da de kom hjem, viste det sig, at Mørups tidligere Replik: „Jo Flere jo bedre“ ikke havde været alvorligt ment, for han blev mildest talt splintrende gal, da han saae Tilvæxten af Gjæsterne, men han indskrænkede sig til at sige til sin Kone, at det blev hendes Sag, hvordan hun vilde faa dem anbragte.

Det var heller ingen let Sag for den stakkels Husmoder at faa Logis'et i Orden. Med Assistance af Pigen foer hun rundt i de forskjellige Soveværelser for at faa Gjæsteværelsets Indbo kompleteret. En Madrats tog hun fra Mørups Seng, saa Manden, da han om Aftenen satte sig direkte paa Fjedermadratsen, nær var bleven vippet op mod Loftet; en anden laante hun fra Løjtnantens Leje, saa Dækket over Bunden i hans Jernseng blev saa tyndt, at han næste Dag havde en behagelig Følelse af, at hans Ryg og Sider vare blevne stribede af i Firkanter ligesom Overfladen paa en Svedsketærte. Studenten maatte af med en Hovedpude til, hvorfor han under hele Thorsens Ophold var tung i Hovedet, da han maatte ligge med dette flere Tommer under dagligt Vande. Fra Døtrenes Værelse blev der hentet en Kommode, hvisaarsag disse laa i stadig Strid om Skuffernes rette Fordeling i den tilbageblevne Kommode; og fra Sønnernes Kammer blev der taget et Vaskebord, hvorfor Studenten og Løjtnanten

benyttede Lejligheden til at ligge i Sengen til højt op paa Dagen, opfordrende hinanden med udsøgt Galanteri til at staa først op og afbenytte Vandfadet.

Imidlertid kom alt dog tilsidst i Orden, og det mindste Pigebarn fik endog noget, der lignede en Seng, at ligge i, idet Fru Mørup med stor Aandsnærværelse indrettede sin største Klædekurv til dette Brug, noget, den unge Dame dog ikke var hende synderlig taknemlig for, da hun fandt det meget under sin Værdighed at ligge i en Kurv ligesom en Skjødehund.

Thorsens hørte, skjønt de gjæstede Hovedstaden mindst en Gang om Aaret, til den Slags Besøgende, som anse det for deres Pligt hver Gang at gjennemgaa alle Seværdigheder. Som en Følge heraf kunde det jo stundom hænde, at de halvt fornærmede udbrød: „Men det er jo akkurat det samme, som vi saae sidst!“ Men i Reglen huskede de ikke ganske tydeligt fra den ene Gang til den anden; de gav sig nemlig aldrig Tid til at dvæle ret længe paa noget Sted, det gik mere ud paa at komme rundt paa saa mange Steder som muligt.

For Mørupperne medførte denne Farten om den forbavsende Opdagelse, at de ikke kjendte deres eget kjære Kjøbenhavn saadan ud og ind, som de hidtil havde troet, idet der aabenbarede sig en Række Seværdigheder, hvor de aldrig havde været, fordi de stadigt havde sagt til sig selv, at der kunde de altid komme. Nu kom de der endelig, men det kunde de ene og alene takke Thorsens for.

De nye Gjæsters Optræden mindede for saa vidt om Kusine Maries, som de den første Morgen allerede Klokken syv drog gjennem Korridoren under Anførsel af

Familiens mandlige Overhoved, der muntert intonerede sin Yndlingssang: „Og Mads det var en fortræffelig Fyr“ og bibragte de endnu halvt sovende Mørupper en dunkel Forestilling om, at Vagtparaden drog gjennem Gaden.

Ved Familiens Ankomst i Spisestuen gjorde Pigen med det mildest talt ikke fuldstændige Toilette atter Attentat paa at faa en Explosion af Kjøkkenlampen istand, saa forfærdet blev hun; men denne Følelse veg hurtigt Pladsen for en indigneret Harme, da Thorsen nok saa ugenert gav hende et lille Klaps paa Skulderen med Udbruddet: „Naa, vi er nok kommen lidt sent op idag, hvad Jomfru?“

Saasnart Morgentheen, til hvilken Thorsen nedbragte to hele fire Øres Franskbrød foruden flere Stykker Rugbrød og diverse Hvedetvebakker, var drukket, spurgte han Mørup: „Hvor er Rygekupeen?“ Og efterat Mørup med et meget talende Blik til sin Kone havde givet Anvisning paa sit Værelse, mødte Thorsen op med en Rejsepibe med et unaturligt stort Træhovede, paa hvilken han dampede løs, saa Mørup, der ikke var vant til Tobaksrøg saa tidligt paa Dagen, fik det ene Anfald af Krillehoste efter det andet.

Samtidig fik Thorsen fat i en Avis og gav sig til at studere Erindringslisten. Efter en halv Times Forløb satte han Piben fra sig, slog Hænderne sammen med et Klask, saa Mørup, der som sædvanlig indviede sin Dag med at sove over en ledende politisk Artikel, nær var rutschet ned af Lænestolen, og udbrød højt: „Saa, nu skal vi ud paa Livet! Hvad siger De om at begynde med zoologisk Have?“

„Aa ja . . . ja . . .," stammede Mørup genert. „Men De kommer til at nøjes med Damernes Selskab . . . jeg kan saa daarlig være fra Forretningen om Formiddagen."

„Snak om en Ting! De kan s'gu ikke være andet bekjendt første Dag, Deres Gjæster er her."

Alle Indvendinger prellede af paa Thorsen, og da Damerne et Kvarterstid efter vare færdige, maatte Mørup med, enten han saa peb eller sang, — han gjorde forresten ingen af Delene, men indskrænkede sig til at betro sin Kone, at hvis han gik fallit, var det hendes Skyld.

Det er ikke Hensigten at give nogen detailleret Skildring af Besøget i zoologisk Have; det maa være nok at antyde, at saavel Thorsen som hans Kone kun røbede en svagere Interesse for Elefanterne, Løverne og de andre udenvælts Dyreskikkelser, hvorimod de med overordentlig Grundighed gav sig til at studere de forskjellige Hønseracer og haanede Mørupperne, der blottede deres Mangel paa ethnografiske Kundskaber ved at forvexle Italienere, Hamborgere, Spaniere og de andre Folkeslag med hinanden paa den taabeligste Maade.

Da man havde gaaet sig tilstrækkeligt mødig ved at tridse om i Haven et Par Timers Tid, foreslog Thorsen, at de skulde tage ind paa Kunstnernes Juleudstilling paa Charlottenborg, og Mørupperne samtykkede strax, da de længtes efter at komme tilbage til Byen. En saa lang Tur kunde imidlertid umuligt gaa af uden Afstikkere; Selskabet var da ogsaa først inde i „Panoramaet", hvor Opsynsbetjenten absolut vilde have, at de skulde være en Forening, da han aldrig før havde set saa mange Mennesker samlede der paa Stedet paa een Gang, uden at det

var en Forening til halv Pris, og derpaa aflagde det et kort Besøg paa Frue Taarn, hvoraf Mørupperne senere vare gyselig vigtige, da ingen af deres Kjøbenhavner-Bekjendte nogensinde havde sat sin Fod der. Da man kom herfra, gjorde man et lille Svip op til à Porta paa Gammeltorv for at spise Frokost. Thorsen mente nemlig, at det ikke kunde betale sig at tage den lange Vej hjem for denne Sags Skyld. At Mørup, som maatte betale Frokosten, havde en anden Mening, noteres kun for Fuldstændighedens Skyld.

Da Mørupperne endelig henad Middagstid naaede hjem med deres Gjæster efter en længere Visit paa Udstillingen, følte de en Tunghed i Hovedet, en Mathed i alle Lemmer og en Snurren i Fødderne, der mindede om Fornemmelserne efter en Formiddags-Skovtur. Efter at have spist satte Damerne sig til at gabe omkap i Dagligstuen, medens Herrerne trak sig tilbage til Hr. Mørups Værelse, hvor Thorsen nok saa vaagen og lystig dampede paa sin Pibe. Mørup vilde derimod sikkert være falden isøvn, hvis han ikke af og til havde holdt sig vaagen ved at stikke den brændende Ende af sin Cigar i Munden.

Da man havde udhvilet sig en Times Tid paa denne Maade, foer Thorsen ligesaa pludselig op som om Morgenen og stillede den Forespørgsel: „Naa, hvad skal vi nu bestille i Eftermiddag?"

„I Eftermiddag?" stønnede Mørup ved Tanken om Formiddagens Strabadser. „Jeg tror virkelig ikke, der er noget at se paa denne Tid . . . Men ialfald maa De have mig undskyldt, for jeg skal ud paa en Generalfor-

samling, hvor min Nærværelse er aldeles nødvendig. Jeg havde forresten tænkt at foreslaa Dem at gaa i det kongelige Theater."

„Nej Tak, min Fa'er! Jeg har s'gu set den Kone springe ud af Vinduet for en tredive Aar siden, og jeg tror nok, jeg har set hende gjøre det Kunststykke en Snes Gange . . . Nej, ellers Tak! Nej, saa tager vi ud i Panoptikon!"

„Ja, det var en god Ide!" svarede Mørup, som pludselig sadlede om, da det var faldet ham ind, at han maaske kunde faa Tid til at tage sig en Lur før Generalforsamlingen, naar han lidt snart kunde faa de Andre afsted.

Fru Mørup var sandt at sige ikke synderlig oplagt til atter at begive sig paa Vandring, da hendes Mand foreslog hende, at hun og de to Døtre skulde ledsage Thorsens ud i Panoptikon, men han slog hende med hendes egne Ord: at noget maatte de da virkelig gjøre for deres Gjæster. Og Klokken henimod syv vandrede Selskabet da paany ud ad Vesterbro.

Man blev mærkværdigt længe i Panoptikon, uagtet Alle vare enige om, at der var noget uhyggeligt begravelsesagtigt ved disse mennesketomme Rum. Besøgende var der nemlig ingen af, og det Par melankolske, traurige Opsynsmænd, der slentrede mekanisk om, kappedes næsten med Voxfigurerne i at lade være at ligne levende Mennesker. Fru Mørup skjønnede tillige ikke synderligt om det paa dette Etablissement saa yndede Princip at tage Extrabetaling for Adgangen til de Værelser, hvor der er noget at se, og hun bekjendtgjorde derfor, da

Klokken gik stærkt til ni, at nu var det bedst at tage hjem til Aftensbordet.

„Nej, veed De hvad, bitte Frue," svarede Thorsen gemytligt. „Iaften vil vi more os! Vi er kommen ud uden Fatter, og saa skal vi ogsaa slaa os løs! . . . Jeg foreslaar, vi gaar over i Cirkus Varieté. Jeg talte sidst, da jeg var inde i Randers, med Hermansen, og han sagde, der var saa mageløst morsomt der."

„Cirkus Varieté? Der har jeg saamænd aldrig været," svarede Fru Mørup og tilføjede betænkeligt: „Der er vel ingen Sangerinder?"

„Det vil jeg s'gu da haabe!"

„Aa, De veed jo godt, hvad jeg mener . . . saadan af den Slags, uf!"

„Naa—aa, af den Slags Uf . . . nej, det tror jeg ikke! Det er ialfald Udlændinge, og saa gjør det jo ikke saa nøje."

Fruen havde stor Lyst til at aflægge et Besøg paa det nævnte Sted, og da hun saae paa sine Døtre, at de vare i samme Tilfælde, slog hun resolut til med en reserverende Bemærkning om, at man kunde jo gaa strax igjen, hvis det var for galt.

Skjønt Klokken endnu ikke var ni, da de to Familier traadte ind i Cirkus, vare dog de bedste Pladser paa Gulvet optagne af det faste Publikum. Dette bestod nærmest af militære Underbefalingsmænd, der vare komne for at nyde de forskjellige gymnastiske Præstationer (med Tilsætning af forskjellige flydende Forfriskninger, forstaar sig), Handelsrejsende, som vare ude at drikke Lidkjøb med deres Kunder, uden at nogen af Parterne dog havde

videre Fornøjelse af at tilbringe Aftenen sammen, og Smaakaarsfamilier, der gjorde sig en glad Aften, Fatter og Sønnerne med en halv Bajer, Mutter og Pigebørnene med Chokolade og nogle bedagede Butterdejgskager.

Det store Lokale gjorde et lyst og luftigt Indtryk paa Selskabet, og det var kun den unge Frk. Mørup med de gode Ideer, der gav sig til at grunde paa, hvad det var for en Familie af hendes Bekjendtskab, der havde en Osteklokke, som lignede det.

Efter nogen Søgen fandt man til en af Siderne et ledigt Bord, som efter Fru Mørups Mening virkelig var meget godt, da hun tilfældigvis havde Udsigt til Tribunen mellem to høje Hatte. Man tog altsaa Plads, og Fruen rekvirerede Smørrebrød med tilhørende The og Øl, hvilket altsammen forsvandt saa hurtigt, at det gav Fruen Anledning til flere Bemærkninger om, at der intet Forslag var i Konditorsmørrebrød, og at hun var vis paa, at en halv Bajer hjemme forslog ligesaa meget som to halve paa et offentligt Sted, noget, Konen maaske havde mere Ret i, end hun selv anede.

I nogen Tid nød man i Tavshed Orkestermusikken og Varieté-Præstationerne, hvilke sidste ifølge Programmet udelukkende udførtes af Mennesker, der havde den sørgelige Lod at staa ene her i Verden. Der var en enestaaende Herre, der ganske alene var nok til at gjøre et Besøg i den zoologiske Have overflødigt, da han efterlignede alle mulige Dyrestemmer paa en slaaende, naturtro Maade, uden at det dog skadede, at han var saa opmærksom iforvejen at opgive, hvilket Dyr han agtede at imitere; der var otte enestaaende unge Balletdamer, som

ikke anstrengte deres Ben i indviklede Pas, men derimod ivrigt øvede sig i at gruppere sig malerisk; der var to enestaaende Brødre, som gjorde Attentat paa Brodermord ved at kyle en tredie, ganske ung Broder i Hovedet paa hinanden; — forresten gjorde Thorsen de Andre opmærksom paa, at i Artistsproget betød „Brødre“ ikke altid Hel- og Halvbrødre, men nok saa ofte kun Dusbrødre, — og der var endelig en enestaaende Jonglør, der i en Fart klaskede hele Bygninger op af løse Mursten og derpaa søgte at faa Balance i Tingene, akkurat ligesom saa mange smaa Murmestre bære sig ad for Tiden.

Paa een Gang blev imidlertid al Udsigt til Tribunen berøvet det mørup-thorsenske Selskab. Der var nemlig kommet Afløsning ved Bordet foran, og det var saa uheldigt, at denne bestod af et lille Kompagni Fodgardere. Hvor meget saa alle Mørupper og Thorsener rakte og strakte sig, var det dem ikke muligt at faa et Glimt af Kunstpræstationerne at se.

„Nej, dette her gaar ikke, lad os se at finde en anden Plads!“ udbrød endelig Thorsen utaalmodigt.

„Der staar flere Borde derhenne! Skal vi ikke rykke derhen?“ foreslog den iderige Frk. Mørup.

Hendes Vink blev fulgt. Selskabet brød op, flyttede hen til et Bord, der stod meget nærmere Tribunen, og Alle vare meget tilfredse med Byttet. En Opvarter med et vellykket, sammenklistret Pandehaar, der bugtede sig i tungede Festons, nærmede sig, men holdt sig dog lidt i Afstand, indskrænkende sig til en Gang imellem at hoste diskret med Servietten for Munden for at henlede Op-

mærksomheden paa, at det kunde være passende for Selskabet at kræve noget ind.

Fru Mørup blev omsider opmærksom herpaa og forespurgte sig halvt hviskende hos de Andre: „Vi bliver vist nødt til at bestille noget?“

„Det er tydeligt!“ bekræftede Thorsen. „Og jeg vil rentud sige, bitte Frue, at jeg ikke har det mindste imod, at De trakterer med en lille Puns.“

Fruen rekvirerede altsaa nogle Drikkevarer, og den haarfagre Opvarter bragte dem meget hurtigt.

Aldrig saasnart var der serveret, før en Mand med guldtresset Kaskjet indfandt sig og med stor Høflighed anmodede Selskabet om at erlægge en lille 25 Øre for hver Person.

„Hvad for noget? Men, Du gode Gud, jeg har jo betalt halvtredsindstyve Ører derude,“ indvendte Fru Mørup.

„Ja, det giver kun Adgang til Gulvet,“ svarede Kontrolløren.

„Jamen, der er jo ingen Pladser, hvor man kan se noget.“

„Ja, det veed jeg skam ikke noget om, men det koster 25 Ører extra at sidde her.“

Under nogle afmægtige Protester om, at det dog virkelig var for galt, og at hun aldrig havde kjendt Mage, betalte saa Fruen, medens Thorsen irriterede Frk. Mørup ved at sige, at det var en rigtig god Ide af hende saadan at skille Moderen af med en Krone og femoghalvfjerds.

Fru Mørup overvandt imidlertid snart sin Fortrydelse, og man slog sig til Ro paa de nye Pladser, hvilket man

havde saa meget bedre Lejlighed til, som der indtraf det i et Cirkus ikke ukjendte Forhold, at der indtraadte en 10 Minutters Pause. Denne anvendte en hel Stab af Tjenere og Opvartere til at udspænde over Tilskuerpladsen et Sikkerhedsnet, i hvilket de i næste Nummer optrædende Trapezkunstnere (ogsaa enestaaende, forstaar sig!) til Slutning lod sig falde ned, naar de ikke tidligere kom til at aflægge et ufrivilligt Besøg i det.

Udspændingen var forbunden med en Del Vanskelighed, og uheldigvis skulde Nettet føres lige over Hovederne paa vort Selskab. Paa Opfordring af Opvarterne dukkede alle Mørupper og Thorsener sig det bedste, de kunde; men det hjalp ikke, for Nettet stoppede pludselig op over deres Bord, nægtede at gaa videre og lagde sig som en kæmpemæssig Ruse over Selskabet, daskende dem om Ørerne og væltende deres Glas og Flasker. Da det endelig langt om længe lykkedes at bevæge Nettet til at glide videre, medførte det triumferende Thorsens Spaserestok og Fru Mørups Hat, som vare blevne hængende fast i Maskerne.

Publikum jublede ved Synet af den heldige Fangst. Nettet havde gjort, og Thorsen lo med. Men anderledes var det med Fru Mørup. Hun blev i allerhøjeste Grad opbragt, og skjønt hun meget hurtigt fik sin Hat igjen, erklærede hun dog bestemt ikke at ville blive et Minut længere paa dette farefulde Sted.

Det havde egentlig været Fruens Mening strax at forlade Etablissementet; men efter nogen Tids Forløb lykkedes det dog de Andre at bevæge hende til at blive og se Trapezkunstnerne, idet hun dog stillede som Be-

tingelse, at de rykkede op i en Loge og ikke blev siddende der, hvor de risikerede at faa en eller flere Akrobater i Hovedet.

De begav sig altsaa op i en Loge, og her gjentog sig Scenen med en anden pessimistisk friseret Opvarter, som stillede sig paa Post i Nærheden af dem for det Tilfælde, at de skulde ønske at betro ham et eller andet. Men denne Gang var Thorsen saa gentil at udbede sig Damernes Tilladelse til at traktere med en eller anden Forfriskning.

Aldrig saasnart var der serveret, før en Mand med guldtresset Kaskjet indfandt sig og med stor Høflighed anmodede Selskabet om at erlægge en lille 50 Øre for hver Person.

„Men, Du Alstyrende, hvad er det?“ udbrød Fru Mørup. „Kommer der nu En til og vil have Penge? Jeg maa gjøre Dem opmærksom paa, at jeg har betalt halvtredsindstyve Øre ved Billetkontoret og femogtyve dernede, hvor man faar Nettet i Hovedet.“

„Ja, det veed jeg ikke noget om, men jeg har Ordre paa at forlange halvtreds Ører for hver, der vil sidde her,“ svarede Kontrolløren.

„Hahaha!“ lo Thorsen. „Det er godt! Det har de lært af Panoptikon!“

„Jeg betaler ikke, — saa gaar jeg hellere strax!“ bekjendtgjorde Fru Mørup og sprang op.

„De vil da ikke tage Deres Iskage med i Lommen? . . . Nej, lad mig nu afgjøre det, dette her er s'gu altfor morsomt!“ sagde Thorsen og tilføjede til den Guld-

tressede: „Tør jeg spørge, er der flere Steder, hvor det koster Penge at være?"

Kontrolløren svarede ikke, men indskrænkede sig til med et lunt Smil at inkassere Extraafgiften.

Der arriverede nu heller ikke noget, der kunde foranledige Selskabet til en Gang til at skifte Plads, og de blev derfor, hvor de vare, til de henad Midnat begav sig hjem.

Dette var den første Dag, og som den var gaaet, gik ogsaa de andre med en evindelig Farten om fra Morgen til Aften. Disse Udflugter vare saa meget mere anstrengende, som Familien Thorsen ikke indskrænkede sig til at bevæge sig rundt i selve Kjøbenhavn og den nordligste Del af Bilandet Amager. Den regnede f. Ex. ogsaa som henhørende til Hovedstadens Seværdigheder baade Roskilde Domkirke og Frederiksborg Slots Musæum, hvorfor der blev foranstaltet Formiddags-Valfarter til disse og lignende Steder.

Skjønt Mørup og Thorsen meget hurtigt vare komne til at synes om hinanden, var den Sidste dog en besværlig Gjæst at have, da han stadig vilde have Værten med overalt, hvor han fik Lyst til at tage hen. Faldt det ham ind at ville i romersk Bad, blev han halvt fornærmet, naar Mørup forsikrede hverken at føle Trang eller Lyst til at gjennemgaa en slig Renselsesproces, og en Gang blev den brave Jyde ligefrem vred, da Mørup erklærede sig ude af Stand til at introducere ham i Braminerklubben, thi Thorsen vilde ikke tro, at der fandtes en Kjøbenhavner, som ikke havde været i denne meget omtalte Forening mindst een Gang i sit Liv.

Thorsens blev hos Mørups hele fjorten Dage istedetfor den Uge, som efter den oprindelige Plan var bestemt. Efter Jydernes Afrejse faldt alle Mørupperne aldeles sammen af Overanstrengelse og gav i nogen Tid Afkald paa Deltagelse i enhver Fornøjelse, idet de havde en underlig ubestemt Følelse af at have været paa Udenlandsrejse i deres egen Fødeby. Hvad Thorsens derimod angaar, da oplivede Mand og Kone den sædvanlige, ensformige Trummerum ovre paa Gaarden ved Minderne om det vellykkede Besøg i Kjøbenhavn, medens de to Børn havde forøget Børnelegenes Repertoire der paa Egnen med den hidtil ukjendte Underholdning at lege at være Plakatbærer, hvilket udføres ved Hjælp af to Ark Skrivepapir, hvoraf det ene bæres paa Brystet, det andet paa Ryggen; paa det første staar med store Bogstaver: „Se ikke paa min Ryg!", og paa det andet læses: „Søde Fader, giv mig et Uhr!" — Saavidt vides, har Thorsen dog endnu ikke følt sig foranlediget til at efterkomme Opfordringen.

Foruden de mange korporlige Anstrengelser havde Fru Mørup en personlig Grund til at ærgre sig over, at Gjæsternes Ophold trak saa længe ud, idet det derved blev gjort Konen umuligt at være med til den nyeste kvindelige Sport, Valgagitationen, en Virksomhed, som sikkert vilde have ligget udmærket for den glade Kjøbenhavnerindes Stemme.

Mørupperne ere som sagt endnu ikke ganske komne sig efter den sidste Indkvartering, og de ere alle usædvanlig enige om, at det skal vare længe, inden de igjen indbyde nogle liggende Gjæster. Det er imidlertid et

Spørgsmaal, hvor lang Tid de kunne overholde denne Resolution: thi der er allerede fra flere kvindelige Slægtninge, som have erfaret Kusine Maries Besøg, indløbet enslydende Skrivelser om, at hvis det lille graa Værelse ikke i Øjeblikket er optaget, saa vil vedkommende unge Dame være umaadelig glad, hvis Mørups ville have hende en otte Dages Tid.

IX.

Sport.

Afvigte Sommer laa Familien Mørup paa Landet i Vedbæk, hvor de havde fundet en ved Strand og Skov skjønt beliggende, herskabelig Sommerlejlighed hos en Fragtmand, som hver Tirsdag, Torsdag og Lørdag foretog Turen Kjøbenhavn-Skodsborg-Vedbæk og omvendt med sit massive, tungtrullende Skrummel af Vogn, trukken af et Par højbenede Krikker, der gik saa underlig vaklevorne paa deres Ben, omtrent som de gik paa Stylter. Her satte en ny Passion, der nogen Tid skjult og i Stilhed havde spiret i de unge Møruppers Sind og Tanke, Blomst, og denne — om man saa maa sige — Passionsblomst bragte Fart og Fut i deres Sommerliv og gjorde alle Familiens unge Medlemmer til sande Knopper.

Uden at det kan paavises, hvorfra det egentlig stammede, paakom der allerede sidste Vinter henimod Foraaret hele den mørupske Ungdom en pludselig, men rodfæstet Overbevisning om, at den Generation, de hørte til, var svækket, ussel, enerveret og elendig, og det hjalp ikke, at Mørup forsikrede sine Poder, at de idetmindste med Hensyn til Fornøjelser og Adspredelser vare absolut

mere udholdende, end unge Mennesker paa hans Tid havde været. Børnene indrømmede Muligheden heraf, men tog det netop som et Bevis paa den unge Slægts Degeneration, at den nok havde Kraft til at udholde at more sig, men ikke formaaede at taale Anstrengelsen ved at arbejde. De paastod at mangle Blod, Rygmarv og flere andre, for menneskeligt Velbefindende temmelig væsentlige Substanser og til Gjengjæld at være blevne besværede med et overflødig stort Parti Nerver af allersletteste Kvalitet, som ovenikjøbet af sig selv knippede sig sammen i generende Bundter og dirrede og vibrerede ved den mindste Anledning. Dette hang paa en eller anden mystisk Maade sammen med de to Kjendsgjerninger fra deres Skoleliv, at de havde faaet deres Hoveder overfyldte med Boglærdom, og at de saavidt gjørligt havde snydt sig fra Gymnastiktimerne, om hvilke Fakta Mørup udtalte, at ligesaa stor Tvivl han nærede om det første, ligesaa ubetinget Lid fæstede han til det sidste.

Som Følge heraf blev Livet til Efterretning for alle Parthavere af de unge Mørupper vurderet til ikke at være en rød Femøre værd, og de fortalte, hvem der gad høre derpaa — og Andre ogsaa, forresten —, at deres Tilværelse var saa formaals-forladt, tungsind-sløvet, livsledekvalmende og i det hele kun kunde betegnes ved lignende klare og enkle Biord. Gamle Mørup krænkede sine Børn dybt ved at paastaa at have hørt Tale om den Sygdom i sine tidligste Barndomsaar, hvor den gik under Navnet „Weltschmerz“; men de svarede ham kun med medlidende Skuldertræk, thi det var under deres daværende Tilstand et smukt Træk hos dem, at de saa uendelig godmodigt

bare over med de Gamles Dumheder. Da de Unge naturligvis selv vare ganske uden Skyld i disse Kalamiteter, gjorde de Forældrene ansvarlige herfor og foreholdt dem med mild, resigneret Bedrøvelse, at de nogensinde havde giftet sig med hinanden. Da saavel Hr. som Fru Mørup protesterede og udbad sig en Forklaring af, hvad i Alverden det var, der blev dem bebrejdet, svarede Børnene med at spørge deres Fader, om han nogensinde i sin Ungdom havde roet en Tagaare ved en Kaproning, og deres Moder, om hun i sine Dages Vaar maaske havde svinget sig i Trapez eller slaaet Kulbøtter i Reck. Begge de brødefulde Forældre maatte tilstaa aldrig at have taget sig nogen af de nævnte Slags Motioner af den gode Grund, at disse paa det omspurgte Tidspunkt endnu ikke vare opfundne; og saa svarede Børnene hoverende, at der kunde de selv se, det var netop Fejlen, derfor led de Unge nu, og derfor havde Forældrene hele det tyngende Ansvar for at have giftet sig. Mørup bad sine Børn saa mange Gange om Forladelse, lovede, at han aldrig skulde gjøre det mere, og bad dem bære den indtrufne Ulykke med saa megen Resignation og Værdighed, som de formaaede. Og Børnene vare godmodige nok til kun en Gang imellem at lade de Gamle høre ilde for deres Ungdoms Letsindigheder.

Havde den nyeste mørupske Generation maaske tidligere forsømt deres Legemers Udvikling temmelig meget, begyndte de nu at hale ind derpaa af alle Livsens Kræfter. I Førstningen vare de forlegne og generte, da de selv havde en saare rigtig Følelse af, at de forskjellige Evolutioner ikke klædte dem paa Grund af den endnu

tilstedeværende Kejtethed, men saa fandt de paa at holde sig skadesløse ved en særdeles ødsel Brug af mere eller mindre bekjendte Kraftudtryk, laante fra Matros- og Artistverdenen samt Stald-Etaten. Samtidig anskaffede de sig en ny Maalestok for Værdsættelsen af deres Medmennesker, idet disse for Tiden udelukkende bedømmes efter, hvorledes de ere skabte. Det hedder ikke som før: „Hun er kjøn!“ eller „Han er elskværdig!“ Nej, det hedder for begge Kjøns Vedkommende: „Brillant skabt!“ eller „Usselt, elendigt skabt!“ Studenten begyndte at sympathisere med de gamle Grækere, der satte deres vanføre Børn ud, og Løjtnanten vilde sikkert have gjort det samme, hvis han havde anet, at der nogensinde havde existeret slige brave Børnevenner.

Saalænge man endnu opholdt sig her i Byen, mærkede Mørup ikke videre til sine Børns nye Interesser. Han hørte nok en Gang imellem, at nu skulde den Søn til Gymnastik, og nu kom den hjem fra Fælleden, men han tænkte ikke videre herover. Saasnart Familien var begyndt paa sit Friluftsliv i Vedbæk, blev han imidlertid nødt til at skjænke denne Sag sin Opmærksomhed.

Det var i Slutningen af Maj, en af de første Eftermiddage efter at Sommerlejligheden var tagen i Brug. Familien var endnu ikke bleven hjemmevant, Børnene havde en underlig, trykkende Følelse af at være i Selskab hos sig selv og generede sig ligeoverfor Naboer og Gjenboer, som havde den Fordel at være flyttede ud før Mørupperne, og Hr. og Fru Mørup drev planløst rundt om de to Smaaplæner i Fragtmandens Stump Have med

en meget bestemt Fornemmelse af at savne Dagligstuekakkelovnen.

Fruen havde kjærligt grebet sin Mands Arm, støttede sig fortroligt til ham — lidt fortroligere maaske, end hendes tohundrede Pund strengt taget gjorde behageligt, — og udtømte sig i blomstrende Lovtaler over Landlivets Herlighed. Mørup undrede sig ikke over sin Kones ualmindelig kjærlighedsfulde Sindelag, thi af fleraarig Erfaring vidste han, at hans Ægtehalvdel altid i de første otte Dage af hvert Aars Landophold erklærede et kjærligt, tætsluttet Familieliv, hvor man var sig selv nok, og hvor man ikke generedes af Venner og Bekjendte og Hovedstadens tomme Adspredelser, for Livets højeste Gode, og efter hvad den gode Kone sagde, lod det til, at hun stedse havde lidt af en ulykkelig Kjærlighed til det stille, idylliske Liv paa Landet, men af onde Mennesker var bleven tvungen til at farte om i Kjøbenhavns gemytlige Selskabshvirvel.

Mørup tog imidlertid fejl, da han denne Gang tilskrev hendes blide Stemning saadanne landlige Følelser; hans Hustru havde en speciel Grund til at være kjærlig, og omsider kom det frem, hvad det var. De havde svinget saa mange Gange ind og ud om de to Plæner, at det vilde have været et særdeles vanskeligt Regnestykke at opgjøre, hvor mange tusinde Milliarder de Ottetal, de beskrev, udgjorde, da Fruen standsede sin Mand og gjorde ham opmærksom paa, at det den tredie Juni var deres Søn Studentens Fødselsdag.

Efter en Stunds Overvejelse lykkedes det den kjærlige Fader at erindre, at det var det nok ogsaa.

Det var paa Tiden at tænke paa en eller anden Present til ham.

Ved en ganske uforklarlig Tankegang kom Mørup just til at tænke paa, hvor dyr Fragtmandens Lejlighed var, og efter en omstændelig Opgjørelse heraf forespurgte han med Hensyn til Fødselsdagsgaven, om ikke noget i Retning af tolv Lommetørklæder eller sex Manchetskjorter kunde gjøre det.

Svaret var absolut afvisende: William havde været saa flittig i Vinter, at han virkelig fortjente en ordentlig Opmuntring.

Med et Suk forhørte Manden sig da, hvilken Form hun havde tænkt sig at give den Opmuntring.

Ja, det vidste hun nok, naar hun maatte raade. — men det var dyrt!

Mørup havde næsten gættet sig til det af Indledningen, men — naa! — hun kunde da idetmindste sige, hvad det var.

Naar de rigtig vilde glæde William, saa forærede de ham en Bicykle.

En Bicykle? Det var jo noget forfærdeligt dyrt Kram! Saadan et Hjul kostede jo næsten ligesaa meget som en hel Ekvipage paa Fire.

Ja, billig var den ganske vist ikke. Men det var saadan en sund Idræt, den Motion med Benene . . .

William kunde faa akkurat den samme Motion ved at træde Familiens store Symaskine et Par Timer om Dagen, og saa gjorde han dog paa samme Tid nogen Nytte med det.

Fruen frabad sig alle gamle, daarlige Vittigheder og bad Mørup tænke over Sagen.

Dette gjorde Manden med Skam at tale om aldeles ikke. men da Fruen tænkte for ham, var det i og for sig ogsaa overflødigt. Den tredie Juni kom og med den det omtalte, moderne Befordringsmiddel, der med sit store og lille Hjul mindede Mørup om Hjulforholdene ved Frederiksbergs Sporvogns, kun med den Forskjel, at det ved disse er det lille Hjul, der løber foran det store. Fødselsdagsbarnet var jublende glad over Gaven, og først en fjorten Dages Tid senere gik det op for Mørup, hvor dyr den i Grunden var, da det viste sig, at der til Bicyklen uimodstaaelig nødvendigt hørte en særegen Dragt, som Fader naturligvis ogsaa maatte betale. Fra Naturens Side er det sikkert ikke paatænkt, at William med sin ikke rigtig ranke Ryg og sine Parenthestegn lignende Hjulben nogensinde skulde vise sig i stramtsiddende Trikotdragt, men med misundelsesværdig Frejdighed gjorde han det ved enhver Lejlighed i lykkelig Uvidenhed om de forskjellige Ufuldkommenheder, som sikkert, hvis han havde forefundet dem hos en Anden, vilde have foranlediget ham til at udtale et „Usselt, elendigt skabt!“

Fra den Dag saas William tidlig og silde paa Ryggen af sin Maskine, der syntes at have noget lignende Højbenet ved sig som Fragtmandens Krikker og derfor ogsaa meget passende overnattede i en ledig Baas ved Siden af dem. Han havde i nogen Tid forud øvet sig paa flere Venners Bicykler, men alligevel kunde han ikke siges at besidde nogen imponerende Færdighed. Mest kneb det for ham med Opstigningen. Han gik først nogle Skridt

ved Siden af Bicyklen med Hænderne kjærtegnende paa dens Ryg, som var det en balstyrig Hest, han førte, saa satte han den venstre Fod paa det Pedal, hvor den hørte hjemme, og begyndte en vild, skadeagtig Hoppen paa den højre Fod, hvilken han fortsatte saa urimelig længe, at de uvidende Indfødte i Vedbæk i Førstningen troede, at det var den rigtige Bicykleridning, hvorfor de ogsaa mente nok at have set bekvemmere Befordringsmidler før. Naar dette saa blev ham for anstrengende, svingede han sig med Fortvivlelsens Mod op i Sædet og laa i Reglen i næste Ojeblik paa Næsen paa den anden Side af Bicyklen med denne sin kjære Ven enten under eller over sig.

Lykkedes det ham saa omsider at blive siddende i Sadlen, begyndte den besynderlige Kjørsel. Aldrig har nogen nok saa doddrukken Mand slingret saaledes fra den ene Side af Vejen til den anden som William Mørup paa det lumske Hjul: med Hænderne paa Styret sad han foroverbøjet i stedsevarende Spænding for, hvor han i næste Øjeblik vilde befinde sig, og utallige ere de Visitter, han uden at være forberedt derpaa aflagde i Grøfter, Skjærvebunker og andre til længere Ophold sig lidet egnende Steder. Det var ikke uden Fare at møde ham. Vel mente nemlig den kyndige Sportsmand, at alle Gaaende, Kjørende og Ridende skulde vige tilside, naar han ringede paa sin lille Bordklokke, hvis Lyd fik Tjenestepigerne i de nærmeste Huse til at forhøre hos deres Herskab om, hvad det onskede. Men det var sandelig ingen let Sag at komme af Vejen selv for de godmodige Sjæle, der vare villige til at efterkomme den advarende Kimen, al

den Stund det var aldeles umuligt at gætte sig til, hvor i Alverden Rytteren vilde hen. hvorfor slige Møder for de Gaaendes Vedkommende ofte mindede om den bekjendte Tur i visse Kvadriller: tre Skridt tilhøjre og tre Skridt tilvenstre og saa lige ud.

Man skulde tro, at disse mange Kalamiteter afholdt Studenten fra at vise sig paa befærdede Steder. men han syntes tvertimod netop at nære en vis Forkjærlighed for saadanne. Efter en fjorten Dages Forløb opnaaede han da ogsaa at blive ligesaa frygtet i Vedbæk, som Dampsporvognen er det i Skovshoved. Folk trykkede sig op ad Diger og Gjærder eller smuttede ind i vildfremmede Haver, naar han viste sig, Ammer og Tjenestepiger styrtede med ængstelige Raab ud efter de dem anbetroede Børn og halede dem ved Armene udenfor Skudvidde, og Fiskerfamilierne reddede sig ned i Marehalmen ved Stranden under Feltraabet: „Der er Studenten paa Beicirklen!“ Men William jollede ufortrøden afsted Dag efter Dag og syntes endog at glæde sig over den Opsigt, han gjorde. Og værre blev det senere, da han tog Mod til sig og om Aftenen gjorde lange Exkursioner med tændt Lygte ind i Landet, hvor han var ved at skræmme Livet af de gode Landboere, skjønt det vel ikke gik saa vidt som med den jydske Bonde, der for nogle Aar siden af Rædsel over en saadan Bicyklerytter flygtede ned i Grøften, hvor han faldt paa Knæ og bad sit Fadervor, fuldt og fast overbevist om, at det var Djævlen i egen høje Person, der foer forbi ham paa en gloende Møllesten.

At han afstedkom en hel Del Ulykker og Beskadi-

gelser, generede ikke den unge Mørup, maaske af den Grund, at det var hans Fader, som maatte betale Erstatningerne. Mærkeligere var det, at han fandt sig i saa ofte at blive til Latter, noget, han ellers var yderst sensibel ligeoverfor, og specielt var der en Lejlighed, ved hvilken han ved sin Sindsro beviste, at hans Sport stod ham over Livets højeste Interesser.

Efter Sædvane havde den fyrige Ungersvend ikke været otte Dage paa Landet, før han var dødelig forelsket i en af sine smukke Naboersker, — saaledes bar han sig nemlig ad hvert Aar. Forelskelsen varede ganske vist kun Sommersæsonen tilende, men han kunde slet ikke tænke sig et Landophold uden en saadan Sommerflamme. Hans Valg var denne Gang faldet paa en fix, elskværdig ung Pige, en Frøken Frida Hermansen, som med sin Familie nød Vedbæks Sommerluft i en noget prosaisk Fiskervilla midt i en yppig Kartoffelmark. Nu ønskede William naturligvis saa meget som muligt at udmærke sig i Frk. Fridas Øjne, men det maatte dog nok siges at være en mildest talt letsindig Tanke af ham at ville gjøre dette ved Hjælp af Bicyklen.

Han var imidlertid bleven besjælet af denne Ærgjerrighed, og et Par Dage efter sin Fødselsdag besluttede han at overraske Familien Hermansen paa Ryggen af sin vælige Ganger.

Han opnaaede i fuldeste Maal sin Hensigt.

Paa det Tidspunkt, han havde valgt til sit Besøg, sad Hermansens just om Kaffebordet i Havens eneste Lysthus, som laa for Enden af en lang, af skjønt hyppede Kartoffelbuske indhegnet Gang. Med Forundring saae de

pludselig den lille Strimmel Himmel, de havde Udsigt til for Enden af Gangen, formørkes af den unge Mand, som højt oppe i Sky kom rullende frem paa sit opløbne, skindmagre Hjul med de utallige, tynde Ribben.

„Men Gud, det er jo Student Mørup!“ udbrød Familiemoderen, og alle de andre Hermansen'er bekræftede strax i Kor denne Kjendsgjerning, hvorpaa de begyndte at udøse sig i Beundring over den statelige Rytter.

Beundringen fik dog hurtigt et Knæk, da William paa een Gang tilsyneladende meget mod sin Villie saas at styre op i en Kartoffelbusk, hvis Top han et Øjeblik bearbejdede med Hjulet ligesom med en Hakkekniv, hvorefter han fra Bedet rutschede ned i Renden ved Siden af, saa han kom til at ride overskrævs over Bedet med Bicyklens to Hjul. Ret længe var denne Stilling, hvori Maskinen bevægede sig, som var den ude i stærk Søgang, ikke holdbar. Med Anspændelsen af al sin Kraft lykkedes det dog Rytteren atter at komme op i Gangen, Hermansens beredte sig til at tilraabe ham deres „Bravo!“, men fik det i den forkerte Hals, da de saae ham stile direkte over i en Busk paa Gangens venstre Side og give sig til at hakke Kaal paa denne af alle Livsens Kræfter.

„Tag Dem iagt for Kartoflerne!“ skreg Fru Hermansen.

Der var Intet i Verden, den unge Mand hellere havde gjort; men det var ham umuligt at faa Styr paa sit rebelske Kjøretøj, som syntes at have til Hensigt at lave hele Havens Afgrøde til Kartoffelsalat. I den vildeste Zigzag bevægede han sig ned ad Gangen, og om han end gjorde mange unyttige Omveje, nærmede han sig dog

Lysthuset, og her vilde han tage Revanche ved en flot Opkjørsel for samme.

Hermansens havde samlet sig foran Lysthuset, og Fortrydelsen over de ødelagte Kartofler begyndte at tabe sig for en gemytlig Munterhed over det snurrige Ridt, men denne Følelse veg atter hurtigt Pladsen for en tilgivelig Frygt for deres egen Sikkerhed, da de saae William styre lige løs paa dem. Jo nærmere William kom Familien, desto heftigere blev Kampen mellem ham og Bicyklen. Det var klart, at den vilde tilhøjre, og at han vilde tilvenstre, men skjønt den tydeligt nok var den stærkeste af de to, var dog ingen Dødelig istand til at sige, hvordan det vilde ende. Hermansens stod befippede og trippede paa Stedet, men da Rytteren kom dem nær paa Livet, foer de skrigende til alle Sider, de mandlige Medlemmer af Familien satte over Gjærdet ind i Nabohaven, medens Damer og Børn flygtede op i Kartoflerne og trampede dem ned i deres Dødsangst. Det var, som havde William kun ventet paa, at Adgangen til Lysthuset skulde blive fri. Som en Pil fløj han derind, tørnede med Bicyklen mod den nærmeste Bænk og afleverede sig selv med en Kulbøtte paa Bordet midt imellem Kaffekopperne, medens Bicyklen faldt til Siden og begravede under sig Familiens elskede Moppe, som laa fladt paa Maven og vrælede i vilden Sky i den Tro, at Lysthuset var styrtet sammen over den.

Da den første Forskrækkelse havde sat sig, og da det viste sig, at der ikke var gaaet andet i Løbet end to Par Kaffekopper og en Flødekande, brød Hermansens ud i en for William mindre smigrende Latter, og ihvorvel den

unge Mand var noget flov, bar han det dog som sagt med stor Sindsro og erklærede, at Uheldet ene og alene skrev sig fra, at hans Bicykle var af en anden Konstruktion end de, han ellers var vant til at løbe paa, eftersom han nok turde sige i det hele at være en meget dygtig Rytter. Om Familien troede ham, vides ikke; men vist er det, at han fra den Dag havde tabt betydeligt Terræn hos Frk. Frida, som Resten af Sommeren paa en paafaldende Maade udmærkede en Student Melchior, som William under andre Omstændigheder ikke vilde have skjænket Spor af Opmærksomhed som Rival.

Det var ikke andet, end hvad man kunde vente, at den Opsigt, som William vakte i Vedbæk og Omegn, gjorde samtlige andre unge Mørupper misundelige, og de lagde derfor deres Hoveder i Blød for at opdage lignende Omraader, paa hvilke de kunde brillere. I Løbet af det første Par Uger efter Williams Fødselsdag overraskedes Mørup derfor uafladeligt ved Anmeldelser af, at nu var d e n Søn kommen paa d e t Gymnastikhold, og d e n bleven Medlem af d e n Boldklub, og d e n indtraadt i d e t Skarpskyttekorps, o. s. v., og Ungdommen begyndte nu at føre en livlig, efter flere adstadige Medborgeres Mening temmelig sprælsk Tilværelse. Tilsyneladende vare de aldrig rolige noget Øjeblik paa Dagen, men syntes at finde en Fornøjelse i at se, hvor meget de kunde byde deres Muskler. De Omboende undredes over, hvor de mørupske Børn kunde holde det ud, naar de saae dem holde Klatreøvelser med en Iver, som vilde de konkurrere til Præmierne paa Tivolis Klatrestang, eller afholde Væddeløb, som agtede de at prøve Kræfter med Opvarter-Hurtigløberen, og Naboer og Gjenboer mis-

undte Mørups det livlige Afkom, naar de hørte dette under munter Spøg og Latter gjøre deres forskjellige Evolutioner. Mørup kunde have suppleret dette Billede med et andet, naar Børnene ødelagte og overtrætte kom fra disse Kraftanstrengelser og indbyrdes leverede Smaabatailler paa Grund af den almindelige Gnavenhed og Umedgjørlighed. Selvfølgelig satte hele dette Idrætsvæsen sine Spor ogsaa i Hjemmet, og navnlig fik Fragtmandens Have ved Hjælp af de der anbragte Gymnastikapparater en umiskjendelig Lighed med de bekjendte Pladser af det underlig skaldede Udseende ved Landsbyskolerne, medens det tilstødende Vænge blev indtaget til det anstrengende, noget voldsomme Lawn-tennis og Kricket Spil, som havde afløst de tidligere Tiders idyllisk romantiske Ring- og Fjerboldspil og selv havde sat det engang saa skattede Kroquet ud af Kurs. Samtidig steg Vanskeligheden ved at følge deres Konversation, idet deres Sprog for Uindviede fik noget volapyk-agtigt uforstaaeligt over sig, og deres Fader var lav nok til at nære Tvivl om, hvorvidt de forstod hinanden, idet han henviste til en Scene i en eller anden fransk Farce — saavidt han mindedes „Rejsen til Kina“ —, hvor en meget usøkyndig Pariser ombord paa et Dampskib tiltaler Styrmanden med saadan noget som: „Hør, min kjære Styrmand, vi vilde gjerne bede Dem, Bagbord, om De ikke kunde hjælpe os med en Ting, Styrbord!“ Paa Forespørgsel af en anden, ligesaa ukyndig Pariser om, hvad dette „Bagbord“ og „Styrbord“ egentlig betyder, svarer saa den Første, at det veed han ikke, det er bare saadan noget, man en Gang imellem siger, naar man er tilsøs.

Disse korporlige Tilbøjeligheder bevirkede ogsaa, at de unge Herrer Mørups Omgangskreds skiftede Karakter og lidt efter lidt væsentligst kom til at bestaa af en Del yngre Gentlemen, paa hvem der ganske vist Intet var at sige, men som dog havde en vis besynderlig Opførsel, der ikke undlod at vække Forbavselse hos Enhver, som ikke kjendte dem. Det faldt dem f. Ex. aldrig ind at tage Plads paa en Stol som andre Mennesker, det syntes at falde dem bekvemmere at slaa Benet over Stoleryggen, før de lod sig falde ned paa Stolen. Paa deres Spasereture i Skoven anvendte de helst den noget anstrengende Gangart, som kaldes at springe Buk over hinanden, og Mørup tænkte med Gru paa, hvorledes det egentlig stod til i deres Hoveder, naar han overraskede disse sine Gjæster ifærd med at staa paa Hovedet paa Havebordene flere Minutter itræk. Ligeledes var det med ikke ringe Ængstelse, han saae de agile Herrer spille Bold med en vældig Gummiklump over Fragtmandshusets lave Rygning, da Bolden paa Grund af de kraftige Kast ofte fløj ind gjennem Nabohusenes Vinduer eller faldt ned i Hovedet paa fredelige Vejfarende, og han var ikke langt fra at anse det for Dyrplageri, naar hans Sønner og deres Fremmede lejede en af Fragtmandens Krikker i Timevis til at springe paa Hesten paa. Det var ved en saadan Lejlighed, at han en Gang lagde sig grundigt ud med alle Gymnastikerne ved at fremkomme med et humoristisk Forslag til dem om at henlægge deres artistiske Virksomhed til det store Telegrafmærke ved Stranden foran Stationen, da dette altid havde forekommet ham at ligne de hvidtede Stiger, som i Cirkus anvendes til Gymnastikbrug.

Man maa forresten ikke af Mørups Bestræbelser for at indskrænke Udgifterne saa meget som muligt slutte, at han havde noget mod Sønnernes Udvikling af deres legemlige Færdigheder: han opmuntrede tvertimod snarere denne Lyst hos dem, og en medvirkende Aarsag hertil var den noget omfangsrige Mave, han i de senere Aar havde lagt sig til, idet han ikke kunde undlade at tænke sig Muligheden af, at han vistnok paa et tidligere Stadium kunde have gymnasticeret den bort i Trapezer og andre afmagrende Opholdssteder. Betydelig mindre tiltalte det ham, da de to ældste Pigebørn en Søndag Formiddag mødte op i et aparte, øjenskærende, blaat- og hvidstribet Kostume, der mindede en Del om Sengebolster. Ved det første Syn af dem drømte Mørup sig et Øjeblik tilbage i Kjøbenhavn ved Vintertid og spurgte uden nogen ondskabsfuld Bagtanke: „Hvad er det? Skal I paa Karneval?"

„Paa Karneval?" gjentog den ene unge Dame med al den Foragt, en saa daarlig Vittighed fortjente, medens hendes mindre udviklede Søster stolt svarede: „Vi skal til den første Prøve paa Kaproningen?"

„Kaproningen?" spurgte Mørup, som var det Hebraisk for ham.

„Ja, vi har i al Stilhed i fjorten Dage træneret sammen med Fut."

„Træneret med Fut?"

„Ja, saadan hedder den Baad, som den kvindelige Roklub i Skodsborg stiller imod vor Nitouche i Privatmatchen."

„Naa, det er jeres Baad?"

„Ja, vi har nok saa hemmeligt meldt os ind i Ro-

klubben her, men naar Du er en rigtig god Fader, skal Du faa Lov til at se paa Prøven. Fut har nok en bedre stroke end vi, men saa har vi til Gjengjæld baade en bedre bow og cox, saa vi vinder nok."

Da Mørup ingen Anelse havde om, hvorvidt stroke, bow og cox var en Betegnelse for Baaden, Aarerne eller Manøvreringen, vare hine Oplysninger kun af tvivlsom Værdi for ham. Han vilde imidlertid ikke blotte sig ligeoverfor sine Børn og gav derfor Samtalen en anden Retning ved at spørge: „Vil I gaa saadan ned ad Vejen her i Vedbæk?"

„Ja, det er det, vi vil!" svarede Datteren i en klædelig Varieté-Jargon.

„Men tænk dog paa, det er Søndag! Her er jo saa mange Folk fra Byen herude."

„Ja, saa faar de noget at se paa. De kan have godt af at faa Skylighterne op!"

„Men Herregud, hvad er der i Vejen?" spurgte Fru Mørup og blandede sig i Samtalen. „De Dragter klæder jo netop Pigebørnene udmærket."

„Aa ja! De ser bare ud, som om de skulde optræde i „National" eller saadan et Sted."

Hverken Moder eller Døtre ænsede Faderens kritiske Bemærkning, og de Sidste gik sagte fløjtende til Prøven. Men Mørups Følelse af at befinde sig i en Maskeradegarderobe tiltog Dag for Dag, da der ikke alene hørte en særegen Uniform til hver Slags Sport, men ogsaa Børnenes daglige Paaklædning havde et vist Præg af Karakterdragter med de brogede Jokeyhuer, Matrostrøjer, Rideknægtsbenklæder, o. s. v.

Den opvoxende Generations nye Livsinteresser medførte stundom Ubehageligheder af forskjellig Art, som ikke alene gik ud over vedkommende Sportskyndige selv, men ramte hele Familien. Det hændte sig saaledes en Morgenstund ved Thebordet, at et af Drengebørnene standsede midt i sin vellydende Slubren og udbrød: „Moder, der er en Blykugle i min The!"

„En Kugle? Lad mig se ... Aa, det er jo ikke andet end et stort Hagl. Det maa have været i Sukkeret," svarede Fru Mørup efter en nøjagtig Undersøgelse af corpus delicti.

„Jamen, hvordan er det kommet i Sukkeret?" fortsatte den videbegjærlige Yngling.

„Hvor skal jeg vide det fra, Barn? Det er dog ogsaa nogle løjerlige Spørgsmaal. Du kan komme med. Skynd Dig bare og drik, at Du kan komme med Dampskibet ind i Skole."

Hermed sluttede denne Samtale. Drengen fik sit Tornyster paa Ryggen og halede afsted til Damperen med den mærkelige Blykugle i Lommen, som han forresten senere paa Skolen tuskede bort mod et i hans Øjne ulige interessantere Stykke Pibeler.

Da Familien senere paa Dagen sad bænket om Bordet ved det landlige Middagsmaaltid, kastede den ene unge Frøken med eet sin Spiseske fra sig i Tallerkenen, saa den søde Suppe sprøjtede ud paa Dugen, og som Forklaring paa denne ikke ganske korrekte Opførsel vrissede hun fortrydeligt med Huden lagt i mangfoldige Læg paa hendes lille Næse: „Uh, sikke noget Griseri! Der er et Hagl i min Tallerken."

„Et Hagl?“ gjentog Fru Mørup indigneret. „Og jeg har selv lavet Suppen til . . . Det maa have været i Svedskeblommerne. Det er dog virkelig for galt, nu imorges var der et i Sukkeret . . . Jeg skal dog have talt med Urtekræmmeren!“

Med en lille Brander fra Studenten om, at han vilde haabe, at vedkommende Leverandør var Medlem af en Haglskadeforening, endte dette lille Intermezzo, man spiste videre og talte om andre Ting. Ret længe havde man dog ikke Fred; den næste Ret, som bestod af Peberrodskjød, var næppe serveret, før der hørtes et højt Skrig fra en anden af de unge Frøkener, hvilket foranledigede de øvrige Familiemedlemmer til at forhøre sig om, hvad der var paafærde.

„Aa, jeg havde nær bidt en Tand ud,“ svarede den Adspurgte. „Jeg troede, det var en Korenne, som var i Saucen, og saa var det en Sten . . . Nej, det er et Hagl, ser jeg!“

„Igjen Hagl? Hvordan kan det dog gaa til? Jeg maa have fat i Stine!“ udbrød Fruen og kaldte paa Pigen, idet hun halvhøjt udtalte en Formodning om, at det maaske kunde skrive sig fra, at bemeldte Stine var forlovet med en Artillerist.

Pigen traadte ind, og der blev strax forelagt hende det Spørgsmaal, hvor alle de Hagl kom fra. Hun erklærede sig ude af Stand til at besvare denne Forespørgsel, men benyttede Lejligheden til at oplyse Fruen — hun gav altid helst Fruen den Slags Oplysninger, naar hun ikke var ene med hende, — om, at hun i Formiddags, da hun tog Svedskeblommerne, havde opdaget, at der var sprunget to af Flaskerne med Hindbærsaft.

„Sprunget? Det er jo umuligt!" svarede Husmoderen. „Jeg har aldrig hørt, at Hindbærsaft kan staa saadan ganske roligt og springe. Det er nok bedst, jeg faar undersøgt den Sag, naar vi har spist."

Efter Bordet, medens Fruen endnu var beskjæftiget i Spisestuen med at uddele Rationer til Folkene, kom Mørup farende ind med en hel Kasse Cigarer, som han lige havde brækket op.

„Hvor har de Cigarer staaet?" spurgte han hidsig.

„Men Gud, ude paa Skabet der i Skuret, hvor vi har vores Forraadskammer," lød hans Kones Svar.

„Det var rart! De er helt ødelagte. Der er gaaet en Kugle paalangs gjennem Kassen og har flosset alle Cigarerne op."

„Men der maa jo være noget galt derude, for det er ogsaa der, at baade Sukkeret og Svedskeblommerne og Hindbærsaften staar. Lad os gaa derud og se, hvordan det hænger sammen!"

Eskorteret af hele Børneflokken begav Hr. og Fru Mørup sig over Gaarden til det mistænkelige Forraadskammer, der laa i et gammelt Træskur, hvis meste Plads forøvrigt indtoges af Fragtmandens Vognport. Der var intet særligt at opdage i Kammeret, hvor der opbevaredes alt muligt mellem hinanden, lige fra de i Reserve medbragte Vinterdyner til nogle meget store, røgede Skinker, der for Fruen vare et Slags Nødankere, som hun greb til, naar Søndagsgjæsternes Skare oversteg det normale Antal altfor meget. Men da Fruen paaviste det tilsyneladende højst solide, nagelfaste Skab, i hvilket Urtekram-

varer og andre vigtige Næringsmidler opbevaredes, gjorde Mørup en Opdagelse.

„Hvad er det for smaa Kighuller der i Bagklædningen?" spurgte han, som var kravlet halvt ind i Skabet med sin Overkrop.

„Hvor?" spurgte Konen og smuttede med sit Hoved ind ved Siden af sin Ægtefælle. „Men Gud, ja dem har jeg aldrig set før! Man kan se helt ind i Vognporten."

„Aa, maa jeg se! Maa jeg se!" lød det i forvirret Kor fra det mørupske Afkom, og det vældige Skab forvandledes snart til en kæmpemæssig Stereoskopkasse, hvori Hoveder og Overkroppe begravedes, for at man kunde komme til at kigge ind af de diminutive Huller.

Paa een Gang hørtes inde fra Skabet en dyb Latter, som viste sig at hidrøre fra den unge Løjtnant, der nu havde undersøgt Sagen.

„Ja, nu forstaar jeg godt, hvordan det hænger sammen," udbrød han. „Der er ingen Bagklædning i det Skab, det er noget rart Snyderi, Bagsiden er jo ikke andet end de papirstynde Brædder, der agerer Skillerum ind til Vognporten."

„Nej, det er der ikke, men hvad følger deraf?" spurgte hans Moder.

„Jo, for igaar i det forbistrede Regnvejr morede Hermansen og de to Bentsen'er og jeg os med at skyde til Skive inde i Porten med min nye Revolver. Vi troede naturligvis, det var et ordentlig solidt Skillerum, vi gjorde Skiven fast paa. Hvem kunde ane, det ikke var tykkere end Bindet paa en Stilebog?"

Løjtnanten morede sig kosteligt over Hændelsen, men Fru Morup var forbitret over alt det dejlige Syltetøj, der var spoleret, og som nok var meget mere, naar hun fik set rigtig efter, for ikke at tale om alt det Sukker og Gryn, o. s. v., som de nu maatte have ud af Skabet og undersøgt, og da hendes hjerteløse Søn blev ved at irritere hende ved sin Latter, erklærede hun det for en ren Guds Lykke, at hverken hun eller Pigen havde havt noget at gjøre herinde i Kammeret paa den Tid, da de saa nok havde faaet skudt et Øje ud eller var gjort til Krøblinger for hele deres Liv, og at han kunde gaa ud og skyde løs med sine Mordvaaben paa Skovens Dyr og Markens Fugle, men ikke paa skikkelige Folk, som gik og ikke anede ondt i deres Madskab.

Den gode Kones Henvisning til Skovens Dyr og Markens Fugle var ikke blot en skjøn poetisk Talemaade, den var mere end som saa. Løjtnant Emil havde nemlig alt i Hovedstaden i det sidste Aarstid været en ivrig Skarpskytte, det vedbæklige Landliv havde tillige gjort ham til en ihærdig Jægersmand. Da selve Fiskerlejet ikke afgav noget særdeles gunstigt Revier, havde den unge Nimrod lejet Jagten paa en mindre Tørvemose et Stykke inde i Landet, og her kunde han i sin Fritid ses at spankulere om i en elegant Jagtdragt med sin Dublet paa Nakken, taalmodigt ventende paa to Ting, dels at der skulde vise sig noget Vildt i Dyre- eller Fugleskikkelse, og dels at Fredningstiden skulde høre op, da det maatte antages, at Ofrene just paa dette Tidspunkt vilde mylre frem i Skarevis. Det kan ligesaa godt med det samme fortælles, at han blev sørgeligt skuffet, da Fredningstidens Ophør netop

viste sig at falde sammen med Familien Mørups Indflytning, og at den unge Kriger mangen Efteraarsdag paa sin Tur op og ned ad Ruten med Ærgrelse tænkte paa, at nu gik naturligvis Mosens Ejer, beriget med hans Guld, og tog hele Fortjenesten ved at nedlægge Dynger af Agerhøns, Snepper, Harer, o. s. v., og saa skelede han til hver Vildthandlerbutik og tænkte paa, om nogle af alle disse Dyr vare fra hans Mose.

Paa Eftersommeren gjorde Emil forresten en Jagttur, som nok fortjener at omtales paa Grund af sin Originalitet. Han havde i Kjøbenhavn en Ven, en Forretningsmand, der var bleven nødt til at tage en Bugserdamper i Betaling for et større Tilgodehavende. Forretningsmanden var ogsaa et Stykke af en Jæger, og han havde en Søndag inviteret Emil tilligemed nogle andre Idrætsmænd til at tage ned under Stevns Klint for at skyde Søfugle. Selskabet mødte tidligt om Morgenen paa Toldboden og begav sig, skrækindjagende at se paa med de mange Bøsser, muntert og glad ombord Vejret var ypperligt, det var nok Vindstille, men hvad gjorde det, man havde jo Dampen oppe, — som det vittige Hoved sagde.

Man nærmede sig allerede Dragør, da Forretningsmanden med eet, pegende paa en Skonnert, udbrød: „Se der! Se der!"

De Andre anstrengte deres Øjne, men kunde ikke opdage noget mærkeligt ved Skibet og spurgte derfor, hvad det var, de skulde se paa.

„Kan I ikke se, den har Flag oppe efter Bugserbaad?" svarede Værten, og efter en kort Pause tilføjede han for-

legen: „Hør, har I noget imod, at jeg slæber den ind til Kjøbenhavn? Det er jo ikke morsomt, det veed jeg nok, men vi blive jo ikke forsinket mere end et Par Timers Tid, og jeg kan tjene et halvt Hundrede Kroner ved det."

Jagtherrerne fandt jo nok, det var et aparte Forslag, men i Betragtning af Fortjenesten syntes de ikke godt, de kunde være bekjendte at sige Nej, og saa indvilligede de i det.

Efter nogen Akkorderen fik den lille Bugserdamper saa Skonnerten paa Slæb og pustede og stønnede for at hale af med dens store Kammerat, og den frembød en ikke saa fjern Lighed med en lille Moppe, der slæber af med en fyldig Matrone uden at kunne slippe ud af det generende Ledebaand. Turen gik imidlertid hurtigere og livligere, end man havde ventet, da den glade Vært i Anledning af den uventede Indtægt trakterede med et extra Glas Vin, og da Damperen havde aflæsset sin besværende Byrde paa Kjøbenhavns Rhed, gjorde den muntert omkring og dansede lystigt afsted sønder paa, akkurat som Moppen vilde have gjort, hvis den var bleven befriet for Baandet.

Man var omtrent kommen ligesaa langt som første Gang, da Uheldet vilde, at der atter skulde vise sig et Skib med Flag oppe efter Bugserbaad. Forretningsmanden kastede lystne Blikke til Skibet, men nærede dog ganske naturligt Betænkelighed ved atter at foreslaa en Tur til Kjøbenhavn. Tilsidst blev Fristelsen ham imidlertid for stor, og han sagde mere generet end før: „Hør, kjære Venner, I maa ikke tage det ilde op, at jeg siger det, men der ligger igjen et halvt Hundrede Kroner lige

for Næsen af mig . . . . den Brig skal ogsaa til Kjøbenhavn."

„Du tænker da ikke paa ogsaa at slæbe den ind?" spurgte Emil harmfuld.

„Jo, jeg vilde jo Pokkers gjerne, hvis at I ikke . . ."

„Men Klokken gaar jo allerede til Et," oplyste en anden af Jagtherrerne.

„Ja, jeg veed det nok! Men sæt Jer i mit Sted. Vi kan altid tage paa Jagt, de Fugle flyve s'gu ikke fra os — hvis der i det hele taget er nogle —, men det er ikke hver Dag, man faar saadan et Tilbud."

Samtlige Nimroder blev yderst indignerede, men kort at fortælle, efter nogen Tids Overtalelse af Bugserdamperens Ejer blev Baaden spændt for Briggen og trak afsted med den. Det hjalp ikke, at Værten bød mere Vin: Humøret var og blev borte, og da man henad Klokken tre endelig igjen befandt sig paa Rheden, forlangte Selskabet enstemmigt at blive sat iland, og saaledes endte denne Jagttur, den første og den sidste, Emil Mørup har foretaget sig pr. Bugserbaad.

Af alle sportsdyrkende Mørupper var Løjtnanten uden Sammenligning den ihærdigste og mest alsidige, og hans yngre Brødre kopierede ham da ogsaa troligt i alt, hvad han foretog sig, vel at mærke, naar han ikke saae det, for Gud bevares, ellers havde de naturligvis hver sin Branche. Da Emil saaledes kastede sig over Jagten, ansaa f. Ex. Viktor det for rettest at hellige sig Fiskeriet — og Mørup var ondskabsfuld nok til i denne Forbindelse stedse at vedgaa, at han i sin Tid havde lagt sig efter Kvægavl. En Søn var en Svømmer paa en Hals og satte jævnlig

en ordentlig Skræk i Venner og Bekjendte ved at efterligne en vis Dykkerkonge i langvarigt Ophold under Vandet, hvorfra han først kom op, mørkeblaa i Hovedet, naar han var ved at kvæles; en anden Søn dyrkede saa ivrigt Fodboldspillet, at han mere end een Gang om Natten sparkede Endestykket af sin Seng midt ud paa Gulvet, da han drømte sig paa Slagpladsen ifærd med at sparke til en Bold; og en tredie Søn satte Moderen i den dybeste Bekymring ved at gaa til Kapsejlads i en lille Lystyacht med en ung Fartøjsejer, som nu i en Række Aar havde udsagt, at han til næste Aar vilde foretage en Jordomsejling med sin Nøddeskal, hvisaarsags han af flere Lystsømænd blev anset for en fordømt Vovehals. Og det var ikke til at undres over, at de unge Mennesker til Stadighed havde et rigt Udvalg af Buler, blaa Øjne og livligt marmorerede Ansigtstræk, hvad der passede særdeles godt til de spraglede Dragter, ligesom altid nogle af dem saas haltende og hinkende, med forstuvede Haandled og mere eller mindre masede Fingre. Det kunde selvfølgelig ikke falde Mørup ind at blande sig i noget af alt dette; men da den tiaarige Rudolf anmodede om Tilladelse til at træde ind i et nyoprettet ungdommeligt Korps, der udmærkede sig lige saa meget ved sin ædle Patriotisme som ved sin skrappe militære Aand, da gjorde Mørup rigtignok Brug af sit faderlige Veto i Form af en forsvarlig Portion Strambux.

Der var en Anden, ligeoverfor hvem Familiefaderen ogsaa nok kunde have ønsket at kunne benytte et Veto, om end ikke i den nævnte Form, thi det var nemlig ingen Ringere end hans Kone. Og dette noget ufromme Ønske

skrev sig fra følgende lille Begivenhed, som passerede ude i Fragtmandens Villa i Vedbæk.

En Søndag Morgen, da Mørup sad ene i Havestuen og havde givet sig selv det lille Stykke i Hovedregning for, om hvor Mange der kunde ventes at ville lyksaliggjøre Familien med deres Besøg den Dag, blev han pludselig opskræmmet af et rungende Bump paa den ene Dør. Slaget var saa voldsomt, at Fyldingen slog en Revne fra øverst til nederst. Vinduerne klirrede, den amerikanske Gyngestol gav sig af egen Drift til at gynge, Glas og Kuppel paa Lampen klinkede ængsteligt stærkt med hinanden, og Mørup selv fandt sig foranlediget til at forlægge sin Plads fra Lænestolens Sæde og ned paa Gulvet ved Foden af samme. Her krøb han en Stund sammen, ængsteligt spejdende omkring sig efter et Skjulested, da han var fuldt og fast overbevist om, at det var den ude i Bugten liggende Orlogsmand, som var begyndt at skyde skarpt. Da han imidlertid havde ventet en Tid lang forgjæves paa den næste Bombe, tog han Mod til sig og aabnede Døren, som førte ind til det ægteskabelige Sovekammer, for at se, hvad der var arriveret.

Han fik imidlertid Næsen til sig ligesaa hurtigt, som han stak den ind af den frembragte Aabning, da et Par robuste Arme, bevæbnede med tvende Lispunds Haandvægte svingede rundt som et Par Møllevinger i Storm og truede med at slaa alt i Gulvet, som kom indenfor deres Rækkevidde.

Til sin ubeskrivelige Forbavselse havde han imidlertid opdaget, at de omtalte Arme tilhørte hans kjære Kone,

og han spurgte derfor ind gjennem Sprækken: „Men. du gode Gud, hvad er det? Hvad gaar her for sig?“

Hans Ægteviv holdt inde med sine ekvilibristiske Produktioner. lod ham komme ind og svarede i høj Grad forpustet: „Aa. det var ikke andet end. at jeg exercerede lidt med disse.“

„Er Du ogsaa begyndt paa det?“

„Ja. jeg har øvet mig i den sidste Ugestid. og jeg befinder mig saa udmærket vel derved. Børnene har Ret. det styrker Nerverne og Blodet og udvider Rygmarven. Du skulde bare have set. hvor rask jeg havde været. hvis jeg var begyndt paa det fra min Ungdom.“

„Aa. jeg synes ikke. Du kan klage paa Helbredet! ... Maa jeg spørge. om Du maaske ogsaa gjør Kunster i det Trapez. Emil har hængende nede i Vognporten?“

„Du skulde ikke gjøre Nar. fordi jeg gjør alt for. at Du og Børnene kan beholde mig saa længe som muligt. Men naar man ser sig om, saa er Du vel helst fri for det ... Jeg tænkte ikke paa. at det var Søndag. og at Du var hjemme. ellers havde jeg slet ikke gjort mine Øvelser idag. for jeg kunde jo nok begribe. Du vilde gjøre Dig lystig over mig.“

„Nej. det kunde skam aldrig falde mig ind. jeg blev blot saa forskrækket over det Bump paa Døren.“

„Aa. det var ikke andet end den ene Haandvægt, der fløj fra mig.“

„Men saa turde jeg maaske bede Dig holde lidt bedre paa dem. naar Du for Fremtiden er i Lag med at udvide din Rygmarv. for Snedkerregninger er som bekjendt ikke billige.“

Mørup gik tilbage til Havestuen og spankulerede op og ned, grundende paa, om han ogsaa skulde forny kjære Barndomsminder ved atter at tage fat paa Gymnastiken. Han fik Lyst til at prøve, hvorledes det egentlig stod sig til med hans Kræfter, og til det Øjemed lagde han sig ned paa Gulvet for at forsøge, om han endnu kunde løfte en af Stolene op ved at tage helt nede om Benet. I denne Stilling blev han overrasket af de først ankommende kjære Slægtninge fra Kjøbenhavn, men heldigvis anede disse ikke Uraad, da han med megen Aandsnærværelse improviserede en lille Nødløgn om, at han laa og ledte efter sin Blækstift, som han havde tabt. Men Mørups øjeblikkelig vakte Interesse for Gymnastiken forsvandt med det samme.

Om den mørupske Sportsdyrkelse er ikke mere at tilføje. Som sædvanlig flyttede Familien ind fra Landet i Begyndelsen af September, og herinde i den kjøbenhavnske Lejligheds trange Lokaler sygnede ikke alene Fruens Haandvægtsøvelser, men ogsaa alle de unge Møruppers forskjelligartede Idrætter lidt efter lidt hen. Man indskrænkede sig til at møde ved Kaproningerne ved Langelinie, Gymnastikforestillingerne i Cirkus og lignende Lejligheder, hvor man misundte de Lykkelige, der fik Lov til at præsentere sig for et stort Publikum, skjønt man som Folk af Faget havde en hel Del at indvende mod de forskjellige Præstationer. Men der er ikke Tvivl om, at en stærk Sportsinteresse atter vil skyde op og sætte Blomst, naar der igjen kommer Foraar i Luften, og Familien ser sig om efter en ny Sommerbolig.

X.

De daarlige Tider.

„Jeg veed ikke, . . . om . . . om Du lagde Mærke til det?“ spurgte Fru Mørup en silde Aftenstund i Spisestuen, hvor hun og hendes Mand opholdt sig efter lige at være komne hjem fra Middagsselskab. Den gode Kone pustede og stønnede i det, men hun indtog ogsaa en noget besværlig Stilling, idet hun sad og halede i den venstre Fod for at faa den op paa det højre Knæ. Et tilfældigt Øjevidne vilde maaske have troet, at Fruen fortsatte sine gymnastiske Exercitser fra i Sommer eller gjorde afmægtige Forsøg paa at kysse sin store Taa, men hendes Anstrengelse skyldtes kun Bestræbelserne for at faa de lodne Overtræksstøvler af.

„Lagde Mærke til hvad?“ spurgte Mørup tilbage henne fra Buffetten, ogsaa med nogle Aandedrætsbesværligheder, da han som sædvanlig efter Middagsgilder havde havt en længere, intim Underholdning med Siphonen.

„At vi ikke fik kogt Lax,“ røg det ud af Konen, da den venstre Støvle i det samme gik af med en Pludselighed, der fik den korpulente Husmoder til at vakle paa Stolen, medens hun ligesom triumferende svingede Støvlen i højre Haand.

„Naa nej, det gjorde vi heller ikke . . . men hvad mærkeligt er der ved det?“

„Gud, forstaar Du ikke det? De er begyndt at indskrænke sig, Høybergs! Nu har vi hvert evige Aar paa Sofies Fødselsdag faaet kogt Lax, saa længe de har været gifte, men idag var Laxen bleven til Rødspætte, for det er saa meget, meget billigere.“

„Ja, der er da ikke noget ondt i, at de sparer i disse daarlige Tider.“

„Men Gud, hvem siger det? Men det maa dog være underligt for Folk som Høybergs, der tidligere har slaaet saa stort paa det, at begynde paa at skulle regne alting ud og vende og dreje hver Krone, før de giver den ud, og tænke paa, om de har Raad til at give den eller den Ret.“

„Du taler næsten, som Du var sulten endnu. Har Du ikke faaet nok at spise?“

„Aa, jo, det er jo slet ikke saadan, jeg mener . . . Du forstaar mig jo godt! . . . Der var for Resten heller ingen Trøfler paa Oxefilet'en, som der ellers altid plejer! . . . Man skal ikke ønske ondt over sine Venner, men de kan virkelig have godt af den Lektion, for jeg har nogle Gange ærgret mig over deres urimelige og utidige Flothed . . . Kan Du huske, der var et Par Aar, hvor man altid skulde begynde med Østers og Champagne hos dem? Aa Gud, sikke Narrestreger! Og nu viser det sig, at han ikke engang havde Raad til det. . . . ja, jeg har for Resten længe havt en Anelse om det, for et lille Stænk af Vindmageri har der altid været ved den gode Høyberg. Men naar man ikke sidder anderledes i det, skal man

lade være at lapse sig og søge at hæve sig over Andre, som kan være ligesaa gode og maaske meget bedre, fordi de ikke slaar mere om sig, end at de kan holde ud. Ja, den Gang skulde det være saa stort altsammen hos Høybergs. Der var aldrig under sex Glas ved hver Kuvert, men idag, om Forladelse, saa maatte vi nøjes med fire. Ikke for det, det er jo mere end nok, Gudbevares, der er jo Ingen, der siger andet, men naar man en Gang har vænnet sine Gjæster til det, saa . . . Veed Du hvad, jeg savnede ligefrem Château-Vinen idag, og det gjorde Du vist ogsaa, for det er den, Du sætter mest Pris paa, det veed jeg, og saa var det af den allerbilligste Champagne, vi blev opvartede med. Jeg saae det godt, skjønt Tjeneren dækkede over Etiketten saa godt, han kunde, hvad han naturligvis havde faaet Ordre til. Jeg kan ikke nægte, det morede mig, for Høyberg har netop tidt og mangen Gang irriteret mig herhjemme, naar han paa sin ækle, overlegne Maade har sagt om vores Rødvin, at det var meget god Vin, skjønt det tydeligt stod at læse paa hans Ansigt, at han mente, at det var noget forfærdeligt Slampamper."

„Jeg kan tænke, siden Du er saa veltalende, at de gode Damer have droftet dette Æmne meget ivrig efter Bordet. Det er jo Jeres Fornøjelse, naar I kan finde noget at udsætte paa Jeres Veninders Arrangementer."

„Saa, tror Du?" svarede Fru Mørup, som var færdig med Støvleaftrækningen og begyndte at berøve sig Broche, Armbaand og de andre Pretiosa. „Nej, der tager Du fejl, for det var Grosserer Knudsen, der bragte det paa Bane. Vi kunde ikke forstaa, hvorfor han ikke, som I

andre Herrer, skulde ind at have noget at ryge paa, men saa sagde han, at det hastede ikke, for Høybergs Cigarer var i den sidste Tid blevne saa daarlige, og han hørte ikke til den Slags Middagsherrer, der har Hardiesse nok til at ryge deres egne Cigarer lige op i Næsen paa Værten."

„Ja, det har Knudsen nu Ret i, for Høybergs Cigarer er virkelig ikke saa gode som dem, han i gamle Dage trakterede med," sagde Mørup og kastede med en Grimace den Cigar, han havde røget paa, fra sig paa Kakkelovnspladen.

„Der ser Du! Du er ligesaa god som jeg, naar det kommer ind paa noget, som interesserer dig! . . . For det var jo ikke alene Spise- og Drikkevarerne, der var sparet paa. Saae Du ikke Lysene? Det var af sex eller otte paa Pundet, og sikke de saae ud i de kolossale Kandelabre, de Mennesker har, de fyldte ikke mere end en Strikkepind i et Saltkar! . . . Og saa Sofies Toilette! Det var den pensé Silkekjole, hun fik for fire Aar siden til Datterens Bryllup, den var jo nok fixet lidt op med noget Godtkjøbs Guipure; men naar jeg tænker paa den Elegance, hun tidligere altid mødte op i ved enhver nok saa ubetydelig Lejlighed, saa kan jeg ikke andet end sige: „Gudskelov for, at man ikke er gift med en Børsspekulant, som gaar op og ned med Papirerne!" For var der noget, jeg vilde have væddet paa, saa var det da, at Sofies Jomfru for over Aar og Dag siden havde faaet den Silkekjole og gik og flottede sig i den i sin Omgangskreds."

„Er Du saa færdig? Nu skal jeg sige Dig min Mening! Det er ikke alene rigtigt og hæderligt, at Høybergs indskrænker sig, naar de anser det for fornødent,

det fortjener snarere Beundring . . . Ja, ialfald fortjener det ikke, at deres Gjæster gotter sig over deres Dekadence, for der hører ikke saa lidt Mod til at sige Stop med Overfloden ligeoverfor Venner og Bekjendte, som de selv har været med til at forvænne."

Med disse Ord begav Mørup sig ind i Soveværelset. Under hans Udtalelse havde Fruen nok sat et højst ironisk Ansigt op og et Par Gange trukket medlidende paa Skuldrene; men saasnart han havde lukket Døren efter sig, blev hun alvorlig og eftertænksom. Mekanisk afførte hun sig Pyntekappen, hvorved hun afslørede, at hendes Isse indenfor denne var skjærmet med ligesom en lille Saddel af mørkebrunt Tyll, som dækkede over nogle, mildest talt ikke haarfagre Pletter, og saa fulgte hun efter Manden ind i Soveværelset. Der blev ikke talt mere mellem Ægtefællerne den Aften, det var tydeligt, at Mørups Ord havde givet hans Kone noget at tænke paa.

Fra den Dag begyndte Fru Mørup at fatte en levende Interesse for det økonomiske. Hun opsøgte med Forkjærlighed sine tarveligste Dragter, aflagde til daglig den Broche, hun havde baaret hver Dag i den sidste halve Snes Aar, talte ikke om andet, end hvad det kostede at leve, indprentede Børn, Tjenestefolk og hele Husstanden Nødvendigheden af at spare og indskrænke sig, og forsøgte at se ud, som hun spægede sit Kjød, noget, der paa Grund af det medfødte Embonpoint ikke lykkedes hende synderligt bedre, end det f. Ex. vilde lykkes en Fedegris at se ud som et Gaaseskrog. Alle extraordinære Udgifter, selv de mest ubetydelige, blev vejede og prøvede, før der toges nogen Bestemmelse om dem. Det blev opsat

at faa lagt Tæpperne paa Gulvene, fordi Udgiften til Tapetsereren jo ikke var uomgængelig nødvendig netop i den og den Uge; Fruens Paraply var bristefærdig, men hun erklærede, at den godt kunde holde ud et Par Maaneder endnu, skjønt Døtrene sagde, at de skammede sig ved at følges med hende med det lasede Uhyre; Pianofortet henstod i trist Forstemthed, da det kostede Penge at faa fat i Klaverstemmeren; ja, da hendes Sparsommelighed havde varet en fjorten Dages Tid, maatte Mørup minde sin Kone om at aflægge et Besøg hos en vis smertefri Operatrice, da Fruen begyndte at gaa paa sine Fødder, som om hendes Gang her i Livet med eet var bleven over al Maade tornefuld.

Alle disse Indskrænkninger kunde jo ikke være Mørup andet end særdeles behagelige, og dog havde han maaske nok saa gjerne set, at det havde været de daglige Udgifter, der vare blevne gaaede lidt nøjere efter. Men dette faldt ikke den gode Kone ind: hun havde i sit nye økonomiske Budget en meget omfattende Konto, som Fruen selv karakteriserede som de Ting, der m a a t t e haves: man m a a t t e have Føde, man m a a t t e have Klæder, o. s. v., og i det hele kan det siges, at de Handlende, hos hvem Mørup tog paa Bog eller havde løbende Regning, ikke blev berørte af den moderne Sparsommelighedstrang. Naturligvis opdagede Børnene snart dette, og det er derfor et stort Spørgsmaal, om Mørup ikke, naar Nytaarsregningerne præsentere sig, vil erfare, at den formodede Besparelse egentlig kun er en Ompostering. Der ymtes ialfald om, at enkelte af de Klædningsstykker, som ville findes opførte paa Regningen fra de unge Herrer Mørups

Ekviperingshandler, kun ere et Slags Skinklæder, der dække over nogle kontante Laan, hvormed den tjenstvillige Handlende mod en ganske lille Provision har hjulpet de unge Mennesker til at klare nogle Udgiftsposter til forskjellige Luxusartikler, som den økonomiske Fru Mørup aldrig vilde have godkjendt.

En Udgiftskonto var der, som ganske naturligt gik tilvejrs, og det var Boghandlerregningen, idet Fruen anskaffede sig en større Hoben lærerige Fagskrifter, saa den øverste Skuffe i hendes Chiffoniere snart modtog et helt Kompagni af paalidelige Regnskabsførere, sparsommelige Husmødre og praktiske Bogholdere, saavel dobbelte italienske som enkelte af andre Nationaliteter, i Indkvartering. Som Udbytte af de Øvelser, hun daglig havde med dette lærde Kompagni, forelagde hun snart sin Mand et stort Regnskabsark, der var delt i smaa Kvadrater til de forskjellige Poster og ved sit Udseende ledede Mørups Tanke hen paa „Illustreret Familiejournal"s Kvadrat-Talgaader, og store vare sandelig alle de Summer, der efter Fruens Kalkule kunde og skulde indvindes paa de forskjellige Kontoer. Skjønt Mørup havde mange Erfaringer for, hvor umaadelig langt der var fra „kunde" til „skulde", syntes han dog meget glad over de mange Besparelser. Der var kun eet Punkt, hvor han var uenig med sin Hustru; det var, da hun stillede Forslag om at knibe Tjenestefolkene et Par Kroner af paa den maanedlige Løn. Alle hendes Paastande om de nuværende Tjenestefolks Upaalidelighed og Umedgjørlighed og om, hvor let det var at faa andre, ligesaa gode istedetfor dem, de havde, gled af paa ham; ja, han blev end ikke rokket af hendes

Spørgsmaal, om han var saa naiv at tro, at Pigerne eller Karlen vilde blive et eneste Øjeblik længere end nødvendigt, naar de vidste et Sted, hvor de kunde gaa hen og faa et Par Kroner mere i Løn, skjønt han godt følte, at der laa en trist Sandhed deri.

Første Gang efter denne Fruens nye Mani, da Ægteparret skulde i Selskab, skete der den Mærkelighed, at Fruen afslog det Tilbud om at lade hente en Droschke, som hendes galante Ægtemand stillede: det var ikke værd at sætte sig i Bekostning for den korte Strækning, den Smule Vej kunde de da sagtens gaa, mente hun. Følgelig kom Galoscherne paa, og Mand og Kone bevægede sig Arm i Arm værdigt ned ad de sølede Gader, en Vandring, der for Resten ikke var uden Fare for den kjære Mørup, da han grundede saa stærkt paa, hvad i Alverden der gik af hans elskede Mage, at han gjorde diverse Forsøg paa at løbe Panden mod Lygtepæle og faa Fødderne vredne af Led i Rendestensrister. De kom imidlertid Begge helskindede til deres Bestemmelsessted, og her arriverede det endnu mærkeligere, at Fru Mørup uden Spor af Opfordring højlydt betroede hele Selskabet, at de saamænd vare komne dertil paa Apostlenes Befordring, for man havde da Benene til at gaa paa, og var der noget, man i disse sløje Tider kunde spare paa, saa var det sandelig saadan nogle Udgifter som til Droschker og den Slags, for det var dog i Grunden gyseligt at tænke paa, hvad man tidligere havde smidt ud til slige Lapserier, som man saa udmærket godt kunde undvære, fordi man havde meget bedre af den Motion. Selskabet hørte i Stilhed paa Fruens økonomiske Foredrag og gav hende

tildels Ret; men Mørup kunde ikke lade være med at tænke paa, hvad det var for en Forandring, der var foregaaet med hende, han syntes, den hele nye Anskuelse lignede hende saa lidt.

Noget lignende hændte, da hun af egen Drift ved det første Besøg i det kongelige Theater efter den Hoybergske Middag foreslog, at Familien skulde rykke tilbage fra andet Parket til Parterret, da det var urimeligt at give de mange Penge ud for at sidde det Par Rækker længere fremme. Efter den gode Kones Udtalelser lod det til, at man pludselig var kommen til at se og høre ligesaa godt i Parterret som i Parkettet, noget, Mørup tydeligt erindrede, at hans kjære Viv tidligere paa det bestemteste havde bestridt. Det gik her akkurat som i det omtalte Selskab. Medens Fru Mørup med Døtre i et tætsluttet Geled piskede op og ned ad den smalle Foyergang i den lange Mellemakt, udbredte hun sig til alle Venner og Bekjendte, som hun stødte paa, om, at de saamænd for første Gang i deres Liv var i Parterret, hvor man ved Gud sad meget ordentligt, og hvor der sad mange pæne Folk, o. s. v., og saa endte hun med et lille Regnestykke om, hvor meget de havde sparet ved ikke at gaa i Parkettet. Det forekom hendes Mand, at hun ligefrem brovtede med det og ikke var langt fra at anse dem, der gik paa de dyrere Pladser, for letsindigt at bevæge sig paa Fallitens Rand, og jo mere han hørte efter, desto tydeligere blev det ham, at hans Kone var begyndt at kokettere med, at de paa Grund af de daarlige Tider hverken havde Raad til det ene eller det andet. Han kunde ikke lade være at trække paa Smilebaandet

ved Tanken om, hvor faa Aar det var siden, at hun vilde have anset det for den forsmædeligste Tort at maatte have tilstaaet, at der var nogetsomhelst, de ikke havde Raad til, og det slog ham, at det lod til at være en ikke uvigtig Ingrediens ved Sparsommeligheden at omtale den til Alle og Enhver.

En Gang i November skulde Mørups have et mindre Middagsselskab. Der var ingen speciel Anledning dertil, det var mere kun saadan en af de sædvanlige Kvitteringer for saa og saa megen, i fremmede Huse indtagen Middags- og Aftensmad. Fru Mørup fandt, at det kunde være interessant at glimre med en lignende Økonomi, som hun først havde set indført hos Høybergs, og hun følte sig særdeles tiltalt af det ny og uvante i den Opgave at skulle stikke en af sine Veninder i Tarvelighed, hun, som forhen stedse havde søgt at overtrumfe dem i Flothed.

Det følger af sig selv, at de paatænkte Indskrænkninger ikke skulde angaa selve den selskabelige Underholdning, der iforvejen maatte anses for tarvelig nok; det gjaldt mere Arrangementet af Festlighederne, og da navnlig Bespisningen.

Der passerede ikke noget synderlig mærkeligt i Selskabet, det gik akkurat, som alle mørupske Middage pleje at gaa; men kuriøst var det lige strax, som man havde placeret sig ved Bordet, at være Vidne til den Forbavselse og Skuffelse, der tegnede sig paa Gjæsternes Ansigt, da de saae, at der kun stod Rødvins-, Rhinskvins- og Sherryglas foran Kuverterne. Man skjævede lumskeligt hen til Buffetten for at se, om de kjendte, spidse Glas ikke stod opmarcherede der, og da de ikke fandtes der,

hensank man i Grublerier over, om det virkelig skulde være muligt, at man ikke skulde have Champagne. Og Ansigterne blev længere og længere, alt som Tiden gik — men Champagnen kom ikke! Paa dette Punkt triumferede Fru Morup absolut over Høybergs, der havde nøjedes med at slaa af paa Champagnens Kvalitet.

Allerede ved Ankomsten i Entréen havde de mere rutinerede af Gjæsterne savnet Lejetjeneren, den skrabende, diskrete Lassen, som Morups plejede at have. Der var for de rigtige Middagsherrer noget beroligende ved at se Lassen i Entréen, de vidste, hvor omhyggelig han sørgede for at ombytte de tømte Flasker foran dem med fyldte, og Ingen kunde saa taktfuldt som han hviske, naar han bød Dyrestegen om: „Stykkerne af Ryggen ligger tilhøjre!“ Med Mistillid opdagede de ved Bordet, at han var bleven afløst af en lille, buttet Stuepige, som Fru Morup havde laant af sin Svigerinde, og som efter at have budt Suppen om glødede af Anstrengelse, som om hun havde vasket sit Ansigt i Rødbedesaft. Man var heller ikke kommen længere end til Fiskefileten, før et Par erfarne Husmødre stak Hovederne sammen bag Ryggen af den mellem dem siddende Kavaler og blev enige om, at det ikke var Madame Jacobsens Sauce. Dette forholdt sig ogsaa ganske rigtig saaledes, Fru Morup havde nemlig sparet nævnte Madame, en anerkjendt Kogekone, som kun havde den Fejl at koste 20 Kroner, og istedetfor hjulpet sig med en tidligere Husholderske, der efter at have maattet opgive et Pensionat nu tog ud som Kogekone; men det kunde jo heller ikke nægtes, at hendes Mad smagte lidt af Pensionatskost.

Det var utroligt, hvor meget billigere den forhenværende Pensionatejerinde var, ikke alene for sit personlige Vedkommende, men ogsaa i Henseende til de Kvantiteter af Madvarer, hun brugte. Fru Mørup blev belært om, at det kun kommer an paa at udstykke Maden i brav smaa Skiver, da Folk stedse genere sig for at tage mere end eet, højst to Stykker, og hun gjorde den Erfaring, at det er forbavsende lidt, Ens Gjæster kunne nøjes med, naar Retterne saaledes komme ind i Smaapartier, og Værtinden saa ledsager sin Nøden med den oplysende Bemærkning: „Men tag dog, Kjæreste, tag bare! Der er mere ude!“ Der gives ingen Sætning, der som denne kan gjøre Folk beskedne; selv anerkjendte Kraftspisere synes, naar de høre den, at gaa fra Foderet. I Førstningen sad Fruen som paa Naale, for at der ikke skulde blive Mad nok; men da hun saae, at dét gik, blev hun modigere og kom til at tænke paa en Ytring, en mager, indfalden Adjunktfrue engang havde fremsat, og som gik ud paa, at man da ikke gik i Selskab for at spise sig mæt, men at man kun skulde vederkvæge sig. Bemærkningen havde slaaet Fru Mørup, fordi det var faldet hende ind, at vedkommende Kone vist ogsaa til daglig nøjedes med at vederkvæge sig. Med Glæde saae Fruen sine Gjæster afholde sig fra alt Fraadseri og indskrænke sig til en lettere Vederkvægelse, og hun sagde til sig selv, at paa den Maade var det jo ingen Sag at gjøre Middag. Strengt taget var der jo kun een af Retterne, som der var nok af, og det var Osten. De to forskjellige Slags Ost præsenteredes endogsaa i usædvanlig store Stykker, som selv havde vakt Mørups Forbavselse, indtil han efter Selskabet

af sin Kone blev oplyst om, at man hos en driftig Urtekræmmer kunde leje slige to Punds Stykker og saa sende Resten tilbage mod at betale, hvad der var blevet spist.

Hvad Gjæsterne angaar, saa optog de det indskrænkede Traktement paa højst forskjellig Maade. Kun yderst Faa lagde ikke Mærke til det eller tænkte ialfald ikke derover; nogle Damer udtalte for at lokke deres Bordkavalerer paa Glatis den Anskuelse, at saadanne Middage paa et Par Retter i Grunden vare de allerbehageligste, da det jo var En komplet umuligt at spise af en otte—ni Slags; et Par Feinschmeckere af de ugifte Herrer traf hviskende Aftale om efter Selskabet at følges ad hen til Neiiendam og søge Oprejsning ved nogle Dusin Skaldyr; de yngste Damer, som erklærede at elske Champagne, fandt, at det var noget afskyeligt Kniberi og ligefremt Snyderi, at den ikke blev serveret, og savnede svært det Moment til at gjøre sig interessante, som Champagneproppernes Knalden ellers afgav for dem; den professionelle Middagsherre betragtede det hele som en uhørt personlig Fornærmelse, betroede sin Borddame, at han havde en Mistanke om, at Fru Mørup gav Champignons til Fiskefilet'en af økonomiske Grunde, da der var saa Mange, der ikke turde spise af den Ret efter Forgiftningerne i Sommer, og ventede, at Mørups næste Gang vilde opvarte med Øllebrød og Bergfisk fra et af Kjøbenhavns billige Spisehuse; og Alle skumlede de over, at det nok var gaaet voldsomt tilbage for Mørup i de sidste Aar, ligesom de paastod længe at have havt en Anelse om, at Familien levede langt over Evne, for Gud, hvor skulde

det komme fra, man vidste jo, hvad det kostede at føre saadan et Hus, og saa endte de med at karakterisere deres Vært som en totalt ruineret Mand, som gik paa Fallitens Rand. Havde Mørup paa Stedet anmodet sine kjære Gjæster om et kontant Laan, han skulde saa vist have havt ondt ved at opdrive en hundrede Kroner.

For Bordenden tronede imidlertid Fru Mørup lykkelig, stolt og tilfreds over, at det gik saa godt, som det gjorde; — men en Værtinde skal ikke prise sig lykkelig før i sin Seng, det vil sige, naar de Fremmede ere gaaede og alt vel overstaaet. Middagen fik nemlig ganske uventet en hel anden Slutning, end den gode Kone havde tænkt sig, og dermed gik det saalunde til.

Man var næsten færdig med Stegen, da Fruen med grænseløs Forfærdelse saae de to Piger paa een Gang sætte et nyt Hold Rødvinsglas om, og uvilkaarlig foer det hende højlydt ud af Munden: „Hvad er det? Hvad skal det betyde?“

„Det er efter Herrens Ordre,“ svarede Stuepigen, der øjensynlig gottede sig ved sin Madmoders Alteration.

„Ja, det er . . . det er bare til . . . til et lille Glas Château-Vin,“ oplyste Mørup noget spagfærdig.

„Naa! . . . Saa Du trakterer?“

Den Tone, hvori det blev sagt, mindede for saa vidt om Makrondejg, som den var udpræget bittersød. Fruen havde anstrengt sig for at give sine Ord en lystig Klang, som om hun var glad ved Traktementet, men ved et lille Uheld kom det meget mere til at lyde, som om hun havde Lyst til at rive Hovedet af sin Mand. Det var hende naturligvis ikke muligt at forhindre, at Vinen blev skjænket om,

men hun led i Stilhed for hvert Glas, der blev fyldt. Hendes Harme maa slet ikke tilskrives den Bekostning, som Mørups Flothed medførte — Karrighed hørte paa ingen Maade til Fruens Egenskaber —, men denne Tilsynekomst af Château-Vin ødelagde totalt det Sparsommeligheds Præg, som hun ønskede at give Selskabet, og uden hvilket der ikke vilde blive talt mere om denne Middag end om enhver anden. Det var hende en Gaade, hvorledes Mørup saadan ganske af sig selv var faldet paa den dumme Ide, og at sligt kunde ske, ærgrede hende, der troede fuldstændig at have vænnet sin Mand af med at blande sig i den Slags Ting. Hun havde nok lagt Mærke til, at Mørup havde havt en længere, fortrolig Konference med Stuepigen; men det faldt hende ikke den Gang ind, at det drejede sig om slig en oprørsk Handling, og mindst af alt anede hun, at det hele var en nedrig, udspekuleret Hævn fra den ovenfor omtalte, professionelle Middagsherre, hvis Fornøjelse og Fordøjelse udkrævede mindst fem Retter til en Middag.

Denne Herre havde lumskeligen drukket flere private Glas med Mørup, som ingen Svig anede, men pligtskyldigst returnerede Høfligheden efter et Par Minutters Forløb, og ved Hjælp af disse venskabelige Udvexlinger var den gode Vært begyndt at klavre op ad Velværets Klippe og nærme sig Glædens Tinde. Da den hævngjerrige Gjæst saae ham være ankommen til dette Sted, førte han ligesom tilfældig Talen hen paa en Château Gruaud Larose, 1875, som han Dagen før havde smagt hos Konsul Wagner, og som han paastod, ikke ret mange Privatmænd havde

Mage til. — Mørup kneb skjælmsk det ene Øje til og mente, at det dog nok kunde være. — Hans Gjæst rømmede sig ironisk og tillod sig fremdeles at betvivle det. — Ja, da havde Mørup selv en Château Léoville Poyfferé, 1870, som han magelig turde sætte op mod Konsulens Larose. — Den Anden turde naturligvis ikke modsige dette, han kunde ikke dømme, men . . . men . . . — Mørup sendte den vantro Thomas et knusende Blik, og saa fandt kort at fortælle den nævnte, fortrolige Konference mellem ham og Pigen Sted, Vinen kom paa Bordet, og som ved et Trylleslag blev samtlige tilstedeværende Herrer ved Synet af den noble Etikette forvandlede til de mest kompetente Vinkjendere, det Ingen iforvejen skulde have mistænkt dem for at være.

Det lille improviserede Traktement udenfor Programmet oppede kjendelig Stemningen hos Alle. Herrerne begyndte pludselig at strømme over af gjensidig Velvillie og sendte hinanden smaa, kjærlighedsfulde Nik, hvoraf der hver Gang resulterede Tømningen af et kordialt Privatbæger, og selv de mere kræsne af dem, som overfor den ordinære Bordvin havde været overordentlig entholdende, tømte Glas paa Glas af Léoville'n, der vakte de slumrende Livsaander og næsten gjorde Kavallererne interessante og underholdende. Som sædvanlig blev Damerne smittede af Herrernes gode Humør. og de begyndte selv nok saa flittigt at nippe til den slotsaftappede Druesaft, skjønt de for hver Gang udtalte en Mistanke om, at det vist var noget frygtelig stærkt Tøjeri, som om lidt vilde gjøre dem komplet øre i Hovedet og faa dem til at snakke

over sig. Det lod til, at den sidste Spaadom gik i Opfyldelse, idetmindste var der kort Tid efter en saadan Summen af Menneskestemmer, en saadan Latter og Støjen, en saadan Pludren og Pladren, at man skulde tro, Selskabet havde fordoblet sig.

Mørup var glad over, at den forrige, noget trykkede Stemning forsvandt, alt eftersom den stivfrosne Konversationstone tøede op, og i sin Tilfredshed lod han Flaske paa Flaske af den ædle 70'er springe. I Begyndelsen gjorde hans Kone et lille Hop paa Stolen, hver Gang han krævede mere Vin ind, og søgte ved Panderynkning, Ojenblinken og anden livlig Mimik at stoppe Manden i hans utidige Ødselhed; men dels saae Mørup det ikke — eller lod idetmindste, som om han ikke saae den travle Signaleren, — og dels stirrede Middagsherren næsten ufravendt paa hende, saa hun ikke kunde komme til at gjøre Signalerne tydeligt nok, — hvad han i Grunden stirrede efter, kunde hun ikke begribe, men han havde nu altid været baade en løjerlig og en næsvis Herre. Da hun saae, det ikke nyttede noget, opgav hun saa Kampen og henfaldt i tungsindig Resignation, for hendes Fornøjelse var spoleret for Resten af Aftenen. Under almindelige Omstændigheder saae den brave Værtinde Intet hellere end, at hendes Gjæster morede sig saa godt som muligt og muntrede sig af Hjertens Lyst; men ved den Middag hos Høybergs, der tjente som Forbillede for hende, havde hun set, at det ikke hørte med til en tarvelig Sammenkomst i disse daarlige Tider. Og hun fandt sine Gjæsters Lystighed upassende, de burde sidde tavse og stive og kjede sig med Anstand; saaledes havde man gjort

hos Høybergs, og det ærgrede hende, at denne Familie i denne Henseende saa ubetinget skulde have Overtaget.

Om Begivenhederne efter Bordet er Intet at berette i denne Sammenhæng; de økonomiske Indskrænkninger influerede jo ikke paa denne Del af Festen. Her var der som altid splendidt med aandrig Konversation og frydefuld Pianofortemusik i Salonerne og tre adstadige Robberter i Herreværelset. Og efterat Gjæsterne atter havde vederkvæget — ikke mættet — sig med en Kop The og nogle diminutive Smørrebrødstrekanter, hvoraf en Snes Stykker akkurat var nok til at gjøre et voxent Mandfolk sultent, var det hele forbi.

Men for Mørup stod den alvorligste Del af Festen tilbage, idet han efter at være bleven ene med sin Kone blev regaleret med en Gardinprædiken af en Styrke og en Længde som ingensinde tilforn: Dette med Château-Vinen var det skjændigste og laveste Forræderi fra hans Side! Nu havde hun gjort alt for at spare, og saa gik han hen og ødelagde det hele, og det paa en Maade, saa Folk maatte tro, at hun var en Gniepind, som ikke vilde unde sine Gjæster det bedste, hun havde, medens han Gudbevares! var saadan en mageløs Vært. Og naar det var Takken, hun havde for det, saa saae hun sandelig ingen Grund til at økonomisere, selv om Tiderne var nok saa daarlige, for saa maatte hun jo tro, at de mindst var Millionærer, og næste Gang skulde de saamænd baade have Lassen og Champagne og Madam Jacobsen. Og hun havde tænkt paa at indskrænke Julegaverne iaar, men det

skulde der ikke blive noget af, for naar Ens Mand i disse Tider havde Raad til — — —

Her standsede den veltalende Frue, da hun ikke kunde undgaa at bemærke, at hendes eneste Tilhører var begyndt at snorke.

X.

Høybergs Sølvbryllup.

En Middagsstund for en fjorten Dages Tid siden stod Fru Mørup stolt og stiv bag et Strygebrædt, selvbevidst som en lille Butiksjomfru bag sin Disk, og strøg egenhændigt de hvide Gardiner. Denne Handling var forlagt til Dagligstuen af Hensyn til de forøgede Udgifter til Brændsel, som Opvarmningen af Spisestuen, hvor denne Husgjerning ellers fandt Sted, vilde have medført, og dette Scenearrangement overraskede den kjære Mørup i to Henseender. For det første fandt han, da han fra Butikken kom hjem til Middag, hele Stuen fyldt med herligt duftende Dampe og mildt varmende Em, som i første Øjeblik fik Manden til at tro, at han i Distraktion var gaaet ind i det Styrtebads Damprum, hvor han daglig gjorde en mere sund end strengt taget behagelig Visit, og for det andet viste det sig, at Middagsmaden ikke paa langt nær var færdig, saa han gánske uventet fik sig et extra Tillæg paa en Timestid til det daglige Samliv med Familien.

Medens han sad og ventede og saae sin Kone sende Strygejernet ligesom et lille dampende Lokomotiv henover

Gardinets snehvide Flade, spurgte hun ham paa een Gang uden Indledning: „Har Du tænkt paa nogen Present til Høybergs?"

Morup røg op af den Middagsdøs, han var sunken hen i, spærrede forbavset Øjnene op og sagde: „Nej . . . nej, jeg har ikke! . . . Tror Du, de har tænkt paa nogen Present til os?"

„Gud, hvor Du er vittig!" svarede hun, vædede højre Haands Langemand i Munden og bibragte saa Strygejernet et kort, rapt Dask med den, hvorpaa hun og Strygejernet hvæsede omkap ad Husherren.

„Ja, jeg forstaar s'gu ikke, hvad Du mener med dit Spørgsmaal! Du kunde ligesaa gjerne have spurgt mig, hvad jeg mener om Krigsudsigterne, eller om, hvor mange Rejsende jeg tror, her kommer til Udstillingen næste Aar."

„Men veed Du da ikke, Menneske, at det er deres Sølvbryllup paa næste Tirsdag?" svarede Konen tilbage med al den berettigede Harme, man er i Besiddelse af, naar Andre erklære sig uvidende om noget, man selv lige har faaet at vide.

„Aa Herregud, er det saa længe siden? . . . Skal de allerede have Sølvbryllup? . . . Det var da morsomt! — Hvad kommer det egentlig os ved?"

„Hvad det kommer os ved? Du kan da nok begribe, at vi skal med! For de gjør naturligvis stort Gilde, saadan en Fest kan de da ikke luske sig fra . . ."

„Hvad er det for Udtryk? Du taler, som Høybergs var uopmærksomme og uhøflige."

„Jeg? Men Gud, jeg siger jo netop, at de ikke vil luske sig fra det, men saadan er I Mandfolk. I skal altid

lade, som om I misforstaar os! . . . Nej, jeg er saamænd ganske enig med Dig i, at Høybergs netop altid har været paa Pletten, naar det gjaldt om at vise sig med den Slags Fêter; men man kunde jo dog ikke vide, hvad de kunde hitte paa, efterat denne Sparsommelighedsdjævel er faret i dem . . . Men det var den Present, vi skulde tale om!"

„Naa, det var det? . . . Ikke skulde Du tilfældigvis have tænkt paa noget bestemt?"

„Nej, jeg har saamænd ikke! Man kan jo sagtens finde paa noget, naar man gider gaa om i Butikkerne, men det sluger jo saa skrækkeligt med Tid. Havde man bare vidst det, da man gik og saae paa Julegaver, for det var saamænd tidt og ofte, at jeg sagde til mig selv eller Pigebørnene, naar jeg havde dem med: „Gud, hvor det eller det vilde passe, hvis vi kjendte Nogen, der skulde have Sølvbryllup eller Jubilæum eller saadan en anden kostbar Fest!" For Du forstaar jo nok, det var dyrere Ting, som vi aldrig i Livet havde tænkt paa at kjøbe, men naar man kommer i en Butik, saa skal man da se paa, hvad de har, — hvad skulde man der ellers? — for de Mæhæ, der strax siger, hvad de vil have, de forstaar jo slet ikke at gaa i Butikker, og jeg veed da, man har Lov til at se paa Varerne."

„Du behøver ikke at fortælle mig det, Mutter, jeg har jo selv Butik."

„Jamen, hos Dig gaar det ikke saadan til, vil jeg haabe, for egentlig maa det jo være skrækkelig kjedsommeligt for den Handlende, saadan, jeg vil for Exempel sige, at Kunderne begynder med at se paa Vinterkaaber og

saa ender med at kjøbe et Stykke Bændel, og jeg har mangen Gang skjændt paa Pigebørnene for det og sagt, de skulde lade være med det. Men veed Du hvad, paa den anden Side er det naturligt, naar man ser noget i en Butik, man synes om, at man saa spørger, hvad det koster. Og tidt kan man jo ogsaa bagefter faa Brug for det, som jeg vil for Exempel sige nu i dette Tilfælde, naar jeg bare kunde huske noget af alt det, jeg før Julen saae og spurgte paa i de forskjellige Butikker. Men saadan gaar det jo altid: naar man har Brug for det, kan man slet ikke komme paa, hvad det var!"

Fruen gav sig til at grunde; men det viste sig hurtigt, at Spekulation og Gardinstrygning ikke vel lade sig forene, thi en sveden Lugt og en brun Skjold paa det Gardin, hun havde under Behandling, gjorde det klart, at hun havde ladet Strygejerns-Lokomotivet kjøre fast, hvad der gjorde det nødvendigt for et Øjeblik helt at indstille Farten for at faa Skaden undersøgt.

Kort efter meldte Kokkepigen, at Maden var paa Bordet; man begav sig ind i Spisestuen, og herved standsedes første Behandling af Sølvbryllupsgave-Forslaget.

Skjønt Sølvbryllup som bekjendt ikke hører til de overdrevent sjeldne Fester, fejre Folk det dog med stor Pomp og Ostentation i den rigtige Erkjendelse af, at det er bedst itide at tage, hvad man kan faa, da Majoriteten har størst Chance for at blive snydt for enhver Festivitet, naar den vil vente til Guldbrylluppet. Fremdeles er der ved et Sølvbryllup noget saa at sige officielt, der gjør det til mere end en blot og bar Familiefest. Man ser det af, at det i de færreste Tilfælde er Ved-

kommende selv, der besørge hele Arrangementet. Der træder gjerne til et engere Udvalg af Familiens nærmeste Omgangskreds, som af egen Magtfuldkommenhed udnævner sig til en Slags Komite og paatager sig Besørgelsen af Festmusik, Dekorationsvæsen, Visedigtning og alt andet til Balfalderafaget henhørende.

Saaledes gik det ogsaa her. Et Par Dage efter, at ovennævnte Samtale havde fundet Sted, var Fru Mørup Medlem af en Damekomite til Fejrelsen af det Høybergske Sølvbryllup, og hver Middag hjembragte hun en Posefuld Nyheder om alle de omfattende Festarrangements. Naturligvis var alt dette endnu en Hemmelighed for Sølvbrudeparret, der dog maaske nok — hvis det da var som andre Sølvbrudepar — netop akkurat gik og ventede paa at blive overrasket med det, som Komiteen tænkte paa at overraske dem med.

Først og fremmest blev det af den velvise Komite bestemt, at Høybergs skulde vækkes Klokken otte om Morgenen med Musik. Da Ægteparret til daglig plejede først at staa op henad ti, antog man nemlig, at en lille Koncert til det anførte Klokkeslet vilde være et fortræffeligt Middel til at faa dem paa Hovedet ud af Sengen og muntre dem op for Resten af Dagen. Det traf sig saa heldigt, at man kunde disponere over en yngre Komponist, som efter Rygtet allerede i flere Aar i Hemmelighed havde komponeret paa en Opera til det kongelige Theater, og som paa denne Konto havde optaget et ikke ganske ubetydeligt Forskud paa den forventede Berømmelse, og efter nogen Gjøren sig kostbar tilsagde den unge begavede Mand huldt Komiteen, at han efter nymodens Skik selv

vilde levere baade Text og Musik til en Morgenkantate paa Motivet: „Stat op! Nu femogtyve Aar er rundne! Stat op!" —, en højst rimelig Opfordring, da Vedkommende vel kunde tænkes at have ligget længe nok.

Derefter blev det vedtaget, at Trappegangene i Huset, hvor Høybergs bo, fra den aarle Morgenstund skulde smykkes med grønne Træer og blomstrende Potteplanter, og Entréedøren prydes med en Guirlande. Og denne Del af Arrangementet overdroges en ældre Ungkarl, der formodedes i fortrinlig Grad at forstaa sig herpaa, eftersom han selv hjemme havde alle Vinduerne fulde af Planter og stod i høj Kurs hos adskillige ældre Damer, hvem han stadig forsynede med højst interessante Aflæggere af det nyeste paa Stuegartneriets Omraade.

Saa sattes Spørgsmaalet om de forskjellige Gaver under Debat, saavel de officielle som de private. Man bragte i Erfaring, at Arbejderne paa Høybergs Fabrik vilde overrække Sølvbrudeparret en kostbar Bordopsats, og dette var Komiteen saa naadig at finde ganske i sin Orden; men da man fik at vide, at en Deputation skulde udføre det ærefulde Hverv, blev man jaloux, fordi man havde glemt det. Hvorfor skulde man ikke ogsaa have en Deputation? Det vilde lyde saa flot, naar der paa Dagens Program f. Ex. kom til at staa: 12—2 Modtagelse af Deputationerne, og saa besluttede man ogsaa at anskaffe saadan en. Da en Deputation imidlertid som Regel forudsætter, at der er noget at overrække den eller de Hædrede, blev samtlige Fruer i Komiteen enige om, at deres Mænd skulde give en større Fællesgave, foruden de mindre, private Presenter forstaar sig. Man skulde tro, at det

vilde have været forbundet med adskillig Besvær at faa Ægteherrerne til at tiltræde denne Beslutning; men det gik meget nemt paa den Vis, at hver Kone for sin Mand opgav alle de øvrige Komitefruers Ægtemænd som bidragydende til en saadan Fællesgave, hvorefter Vedkommende strax indsaa, at han ikke kunde holde sig tilbage, men ogsaa lovede Bidrag. Dog kan det tilføjes, at alle de saaledes kaprede Herrer i de nærmest paafølgende Dage gik og forbandede hinanden indbyrdes, idet de gjensidig ansaa hinanden for at være den Skurk, som havde undfanget Ideen til denne Festgave.

Hvad Virksomheden med Hensyn til de private Gaver angik, da bestod den væsentligst i, at Komiteens Medlemmer fartede om til Høybergs Venner og Bekjendte og udfrittede dem, om det var deres Hensigt at give Present, og i bekræftende Fald om, hvad denne bestod i. Grunden hertil var dog ikke udelukkende simpel Nysgjerrighed, nej man vilde regulere Gavegivningen, saa al Kollision blev undgaaet, og Komiteen kunde da ogsaa lykønske sig selv til at have afværget slige frygtelige Ulykker, som at Sølvbrudeparret var lige ved at blive betænkt med fire Hængelamper til Dagligstuen eller blive beriget med et Lager af et Par Dusin Jardinièrer. Ogsaa opnaaede den at skaffe Enighed tilveje om den behørige Sølvtøjsleverance. Som bekjendt hedder det jo Sølvbryllup, fordi det antages, at det Sølvtøj, som Ægteparret modtog ved sit Bryllup, i de forløbne femogtyve Aar er slidt op eller ialfald blevet saa medtaget, at det trænger til Fornyelse, og derfor anser enhver Sølvbryllupsgjæst det for sin Pligt, hvis han da har Raad til det, at give Sølv, som det hedder i Skyde-

banesproget. Dette giver som oftest Anledning til en Del Konflikter. og der vilde i dette Tilfælde ganske sikkert være indtruffet det beklagelige Tilfælde. at Høybergs havde faaet to ganske ens Sæt Sukkerskaal og Flodekande. idet Asmussens havde set paa akkurat Mage til Stel, som Rasmussens havde tænkt paa. Denne og flere lignende Malheurer blev afværgede ved Komiteens Indgriben. og skjønt Arbejdet ikke hørte til de letteste. fik man dog alle de mange Presenter klarede, uden at man behøvede at ty til Fru Mørups Tilbud om. at hun skulde faa Sofie — ɔ: Fru Høyberg — til at skrive en Ønskeseddel. en Udvej. der bliver meget benyttet af Mørupperne ved Juletider.

Som Vederlag for Vennernes forskjellige Ydelser haabedes det for vist, at Høybergs vilde have den Aandsnærværelse at give en bedre Middag. helst naturligvis i Hôtel d'Angleterre. dog vilde man ikke være for stolt til at give Mode. selv om Høybergs skulde sænke Niveauet ned til et anden Rangs Selskabslokale. Under Forudsætning af. at de Fejrede ikke kunde være andet bekjendte end at give Festmiddag et eller andet Sted. forhandlede Komiteen derpaa om. hvilken oplivende Underholdning man som Tak for Mad skulde foranstalte ved Bordet og efter samme. Det blev naturligvis betragtet som en given Sag. at der skulde sørges for saa mange Sange som muligt. alvorlige og skjæmtefulde mellem hinanden. og en hel Eskadron af unge Lyrikere og Humorister fik desaarsag Anmodning om at trække deres Pegasus ud af Stalden og foretage et Choc mod Lejlighedspoesiens saa ofte stormede Skanse. Men Komiteen var mere ærgjerrig.

den havde mere vidtrækkende Planer. Man talte om Muligheden af et musikalsk Intermezzo, en original Kotillon eller maaske endogsaa Opførelsen af et mindre, i Dagens Anledning forfattet Festskuespil; men da fremkom der et Forslag, som øjeblikkelig tog Luven fra alle de andre.

Forslagsstilleren var vel kun en jævn Skrædderfrue, men trods sin inferiøre Samfundsstilling havde hun Sans for noget højere, det vil sige for, hvad der var højt oppe i Rangforordningen, jo højere des bedre, — maaske det kom af, at hendes Mand talte flere af sine Kunder i de første Klasser og hyppigt yderst letsindigt brovtede med snart, at han havde klappet den gamle Grev X paa Skulderen, og snart, at han havde taget den unge Baron Y om Livet, uden at melde noget om, at dette egentlig mere gjaldt de glorværdige Herrers Frakker og andre Beklædningsstykker. I et Komitemøde kom denne gode Frue i Tanker om, at hun en Gang i Foraaret havde læst en Meddelelse i en eller anden Avis om en Fête, som en af de herværende Gesandter havde givet, og som nok endogsaa var bleven beæret med flere af de kongelige Herskabers Tilstedeværelse. Ved denne Lejlighed havde nogle Tableauer, repræsenterende forskjellige, til Danmark knyttede Lande, gjort stormende Lykke, og da hun følgelig antog, at der var noget overordentlig distingveret ved Tableauer, mente hun, at en Række saadanne med Motiver fra Sølvbrudeparrets Personalhistorie vilde gjøre storartet Effekt.

„Det er en udmærket Ide!“ udbrød Fru Mørup begejstret og satte paa Minutten sin livlige Fantasi i Aktivitet. „Jeg kan se det hele for mig! . . . Men hør, der maa

da Text til? Ja, for det er jo det bedste ved Tableauer, og den vil jeg saa rædsom gjerne læse op — hvis jeg maa — for jeg har altid fundet, det maa være saa mageløs morsomt at sidde der ligesom en Foreviser og forklare, hvad Meningen er, som ikke en Mo'erssjæl ellers forstaar, og kommandere de Andre, ligesom det var Dukker ... Det skal naturligvis, falder det mig ind, være i den humoristiske Genre, for Høybergs er ikke af dem, der kan lide Bedemænd eller andre Grædefærdigheder i deres Selskaber. Nej, gemytligt vil de have, det skal gaa til, og hvis jeg blot var Forfatter, saa skulde jeg selv magelig skrive Texten, saadan noget som jeg vil f. Ex sige — ja, for vi begynder begribeligvis, den Gang Høyberg endnu gjorde Haneben til Sofie: Første Tableau: Den unge Manufakturhandlerkommis Hugo Høyberg staar i Hr. Roerup, sin tilkommende Svigerfaders Butik og maaler ti Alen Jaconet af til en Kunde; men han er aandsfraværende og snyder gevaldigt paa Maalet, for hans Øje følger ikke Alenen, men søger gjennem den lille, runde Rude paa Døren ind i Roerups Dagligstue, hvor hans elskede Sofie sidder ved Vinduet, kvindelig arbejdsom med et kulørt Broderi, en Present, som ikke blev færdig til Julen og vist næppe bliver det til næste Jul, da hun hvert Øjeblik løfter Ojet fra Broderiet og skjæver hen til den omtalte lille Rude for at faa et Glimt at se af den kjønne Hugo. — Andet Tableau: Familien Roerup er paa Skovtur og har gjor Holdt i Søllerød. I Krohaven er Aftensmaden rettet an paa det lange Bord paa Udsigtspladsen, Kobbermaskinen snurrer gemytligt, men oser nedersachsisk, og midt paa Bordet throner den mægtige

Familie-Kalvesteg som med de mange smaa Assietter rundt om sig ser ud som en Høne mellem sine Kyllinger Man skal just til at gaa tilbords, da man opdager, at Hugo og Sofie ere forsvundne. Ingen kan forstaa, hvor de ere blevne af, da faar Roerup med eet Øje paa dem nede paa Stien ved Søen, hvor de vandre kjærligt sammen, og da han ser, at Hugo har slynget sin Arm om Sofies Liv, siger han til sig selv: „Naa, saaledes at forstaa!“ og raaber saa med Hænderne for Munden ned til dem: „Gratulerer!“ Og alle de andre Skovgjæster raabe efter ham i Kor: „Gratulerer! Gratulerer!“ — Tredie Tableau: En Stol i Frue Kirke under Høybergs Bryllup. Tre halvgamle Jomfruer ere kravlede op paa Ryggen af hinanden for at faa noget at se, den nederste af dem sidder paa Bænken, den næste er staaet op paa Bænkens Sæde, og den tredie balancerer paa Stolestadets Ryg. Det er i det Øjeblik, Brudeparret passerer, og man hører Bemærkninger som: „Gud, hvor hun ser bleg ud, den Stakkel!“ . . . „Han skal nok overtage Svigerfaderens Forretning allerede til Oktober, for selv ejer han jo ikke en Øre!“ . . . „Jo, saa skam er det Silke! Tror Du, hun gaar med andet? Faderen har det jo i Butikken, og han skal staa sig myrderlig godt!“ I det samme glider hun, der staar paa Bænken, og i Faldet tager hun hende, der støttet til hende balancerer paa Ryggen, med sig, og ned trimle de begge To, den Ene knuser en høj, sort Silkehat, som en Herre har sat fra sig, og den Anden styrter ned paa en Tjenestepige med et lille Barn, der giver sig til at vræle himmelhøjt, medens Stolekonen iler til og tysser paa dem. — Fjerde Tableau: Musikken spiller dæmpet:

„Visselulle, min Lire!“ Høybergs har faaet den første Søn. Moderen spaserer op og ned ad Gulvet med det lille Noer i sine Arme og visser for det, for han har ondt for Tænder: men i Stuen ved Siden af sidder Faderen og kan ikke finde ud af sit Regnskab, han river sig i sine fagre Lokker og bander den barnlige Koncert. Ærgerlig lægger han Regnskabet til Side og griber en Avis. Hans Øje falder strax paa en Overskrift over et Avertissement: „Ingen Tandpine mere!“ Han springer op, iler ud, og et Øjeblik efter staar han atter i Stuen med et Glas Anodynum.“

Fru Mørup stoppede her op med den improviserede Tableau-Text og spekulerede lidt over et femte Tableau; men da der ikke vilde falde hende noget ind, sagde hun — akkurat som kunde hun have været en gammel, rutineret Forfatter —, at saadan kunde hun blive ved i en Evighed. Der var dog heldigvis Ingen, der tog hende paa Ordet og bad hende fortsætte, hvad enten det nu kom af Ulyst til at høre længere paa hende eller af en rodfæstet Tillid til hende. Men den brave Kones Veltalenhed havde vundet Alles Hjerter for Tableau-Arrangementet, og dette blev enstemmig vedtaget med dundrende Applaus — eller Haandklap, som det moderne Udtryk kalder det.

Saa vidt var Komiteen kommen i sine Forhandlinger, da der indtraf et uforudset Tilfælde, som sandt at sige bragte temmelig stor Forstyrrelse i alle dens Planer.

En Formiddag stod Fru Mørup i sin Entrée, lige hjemkommen fra en af disse Expeditioner, hvoraf hun i den nærmeste Tid efter Jul stedse havde en stor Hob,

idet deres Formaal var at bytte de Gaver, hun havde faaet til Højtiden. Fruen havde nemlig en Svaghed for at bytte; selv om hun var nok saa fornøjet med en Present, skulde hun dog altid have at vide, hvor den var kjøbt, for at hun kunde komme derhen og se, om der dog ikke var noget bedre. Hun befandt sig altsaa i Entréen, og for at skaffe lidt bedre Lys havde hun ladet Døren staa halvt aaben. Postbudet, som i det samme kom stavrende opad Trappen, slap derfor for at ringe paa; han stak et Brev ind med et kort: „Til Fruen!“ og luntede saa videre op ad i den sindige, resignerede Skridtgang, som en Mand faar, der veed, at han endnu den Formiddag har en halv Snes tusinde Trappetrin at gaa opad.

Fru Mørup kastede et Blik paa Konvolutten og lagde saa Brevet fra sig paa Hylden under Spejlet, idet hun gav sig gode Stunder med at krænge sig selv ud af den noget snævre Kaabe.

„Hvem er det fra?“ spurgte Datteren, som var beskjæftiget paa samme Maade. Der existerer nemlig ingen Brevhemmeligheder mellem de kvindelige Mørupper. Ankommer der et Brev til en af dem, lyder de Andres første Spørgsmaal altid: „Hvem er det fra?“ og lidt efter paafølger saa det andet: „Maa jeg læse det?“

„Det er fra Sofie Høyberg,“ svarede Fruen. „Hun vil vel konferere med mig om Sølvbrylluppet, og det kan jeg saa godt forstaa, for det er slet ikke saa rart at blive overrasket, naar man ikke iforvejen veed, hvad det er, man skal overraskes med.“

Hun var lykkelig og vel kommen ud af Overtøjet og

forføjede sig nu ind i Dagligstuen, hvor hun strax fik fat i sine Briller, uden hvilke Brevet rent ud sagt ikke var meget værd for hende. Da hun havde faaet dem overtalt til at sidde fast — om end meget skjævt — paa Næsen, begyndte hun den interessante Lekture. Hun var imidlertid ikke kommen mere end en tre-fire Linier ned i Brevet, før hun med et forbavset „Hvad?“ rettede sig saa stiv og stram, som havde hun været en ung Spirrevip af en Rekrut og ikke en adstadig, førladen Matrone. Saa sprang hun uden at sige et Ord op, ilede ud i Entréen, borede sig atter saa hastigt som muligt ind i den svære Kaabe og stormede ned ad Trappen, knappende den undervejs.

Med en Fart, som gjaldt det Livet, foer hun ned ad Gaden uden at ænse alle de Knubs, hun uddelte tilhøjre og tilvenstre eller selv fik tildelt af Mennesker og Barnevogne. Hun styrede Kursen lige hen til et andet Medlem af Sølvbryllupskomiteen, og en fem Minutter efter hendes Ankomst her kunde de to Kvinder ses jollende afsted i en Droschke til et tredie Komitemedlem, den omtalte Skrædderfrue med Tableauerne.

Grunden til denne Hurlumhej var, at Fru Høyberg i Brevet havde underrettet Fru Mørup om, at hun, da hun og hendes Mand havde bragt i Erfaring, at der paatænktes forskjellige Arrangementer i Anledning af deres Sølvbryllup, vilde sige den hjerteligste Tak for al den tiltænkte Opmærksomhed, men beklagede ikke at kunne tage imod den, da hun og hendes Mand havde bestemt at rejse bort fra Byen den Dag for at tilbringe den ene sammen i Stilhed, hvoraf naturligt fulgte, at de hverken

tog imod Gratulation eller Gaver, hvis saadanne muligvis vare paatænkte.

De tre Komitemedlemmer dømte øjeblikkelig deres Veninde til at være gaaet fra Forstanden, da ingen af dem før havde kjendt Mage til Skaberi. Fru Mørup tilbød vel uegennyttigt at gaa til Sofie og tale hende til Fornuft, men de Andre vare krænkede og erklærede, at man skulde lade Høybergs sejle sin egen Sø, for naar de helst var fri for deres Venner og Bekjendte, Gudbevares, saa kunde de saa godt blive det. Og saa spredte de tre fornærmede Fruer sig over Byen for at afbestille alle Gaver og Festligheder, lige fra Morgenkantaten til Aftentableauerne. Men ligesaa megen Skuffelse og Sorg de med den uventede Efterretning udbredte mellem Damerne, hvor de kom hen, ligesaa let lod Herrerne til at tage sig Festens Kontramandering, idet disse med en kjærtegnende Klappen paa Portemonnaien udtalte den private Anskuelse, at Høybergs bar sig særdeles fornuftigt ad.

Fru Mørup har endnu bevaret saa meget af Barnet i sig, at hun føler sig højlig forurettet, hver Gang hun bliver narret for en Fornøjelse, som hun har spidset sin Næse efter, og ved slige Lejligheder synes hun stedse at finde en yderligere Glæde i at anstille triste Betragtninger over, hvor udmærket hun paa ethvert Tidspunkt vilde have moret sig, hvis hun havde været med. Saaledes gik det ogsaa den Høybergske Sølvbryllupsdag. Fra den tidlige Morgen selvplagede hun sig med hver halve Time at give en livlig Oversigt over, hvad hun nu vilde have taget sig for, hvis Høybergs havde fejret deres Sølvbryllup som andre kristne Mennesker og ikke havde

faaet den Ide at ville være originale paa saadan en tosset Maade. Paa den Vis gik Dagen noget langsomt saavel for hende selv som for de øvrige Mørupper, som vare nødte til at høre paa denne Tidstavle. Imidlertid blev det dog Aften, og Mørup mødte som sædvanlig Klokken henad ni, hvorefter Familien gik tilbords, medens Husmoderen gjorde Undskyldning for, at de maatte nøjes med koldt Suppekjød og Ost, og tilføjede, at det ikke var hendes Skyld, at de ikke for Øjeblikket sad og nød en Række kjønne og morsomme Tableauer.

Mørup bad hende blidt om at forskaane ham for flere Foredrag over en Sølvbryllupsdags Fataliteter, medens de spiste, og lovede saa til Gjengjæld, naar de vare færdige, at fortælle en lille Historie om Høybergs, som var meget værre end alt det andet. Følgen af dette Løfte var ikke alene, at hans Kone ikke kom med en eneste Hentydning, men ogsaa, at hun formedelst sin Nysgjerrighed havde sluttet sit Maaltid længe før de Andre.

Saasnart der var taget af Bordet, begyndte han da ogsaa paa sin Fortælling.

Klokken syv-halvotte var han gaaet en Tur for at trække lidt frisk Luft og samle lidt Appetit til Aftensmaden. Paa Turen var han kommen ud til Jernbanen — som Mørup af gammel Vane kaldte Jernbanestationen —, og her havde han i det for Pladsen der ejendommelige Bælgmørke faaet Øje paa en Skikkelse, der med Frakkekraven op om Ørerne og Hatten trykket langt ned i Panden luskede om paa en Maade, som viste, at Vedkommende helst ikke vilde ses, men som tillige mest af alt egnede sig til at drage den almindelige Opmærksomhed

hen paa ham. Mørup havde ikke været længe om at opdage, at det ingen Anden var end Høyberg, og han listede sig derfor bagefter ham.

Han blev imidlertid snart kjed af at spasere op og ned paa den øde, mørke Plads og indhentede derfor Høyberg, hvem han bagfra tildelte et kraftigt Slag paa Skulderen med et gemytligt „Hvad Pokker, er det Dem?“

Høyberg sank sammen som en Tyv, der er greben paa fersk Gjerning, vendte sig om med et ængsteligt Blik og hviskede forlegen: „Aa, Godaften! Er det Dem, Mørup? Tys! For Guds Skyld tal ikke saa højt!“

Mørup fulgte Opfordringen og spurgte halvhøjt: „Men hvordan kommer De her? Deres Kone underrettede os jo om, at De og hun rejste bort idag.“

„Ja, jeg er ogsaa rejst!“

„Og allerede kommen tilbage?“

„Nej, jeg er slet ikke kommen tilbage.“

„Hvad er De ikke? . . . Naa, jeg forstaar? Kommer fra en bedre Middag, hvad?“

„Bedre Middag — pyh! Rødspætter og Boeuf! . . . Kom, lad os gaa ind i Jernbanerestaurationen og tage et Glas, — det tør jeg vel nok risikere? Saa skal jeg fortælle Dem, hvordan det hænger sammen. Jeg trænger saadan til at tale med et Menneske . . . og skulde der derinde komme en eller anden Bekjendt, saa kan jeg jo nemt sige, at jeg lige er kommen hjem fra Rejsen.“

„Javel, og det vil lyde saa meget mere troværdigt, som det er Afgangsstationen.“

„Aa, blæse med det! Jeg kan s'gu ikke holde det ud længere. Kom bare!“

De to Herrer gik ind i Restaurationen og tog Plads ved det Bord, der stod henne i den mørkeste Krog.

„Jeg gratulerer Dem i Dagens Anledning,“ sagde Mørup, idet han klinkede med Høyberg, „men maa jeg saa faa at vide, hvorledes det hænger sammen med dette Sølvbryllup og denne Rejse.“

„Det er Løgn, det Hele!“

„Hvad? Har De slet ikke Sølvbryllup?“

„Jo, vist saa; det er ikke det, jeg mener, men Rejsen! Vi har slet ikke været borte, ikke længere end paa Halmtorvet.“

„Paa Halmtorvet?“

„Ja, i et af de mindre Hoteller der. Ser De, baade min Kone og jeg, vi hader alt det Postyr og alle de Baslemaner, der i Regelen bliver gjort ved saadan en Fest, og derfor underrettede vi Venner og Bekjendte om, at vi rejste bort idag. Selv vore Tjenestefolk veed ikke bedre, for imorges tidlig kjørte vi afsted i en Droschke — til Jernbanen, som det hed; men vi kom ikke længere end til Hotellet, og vi turde ikke engang tage ind i et første Klasses for ikke at blive kjendt. Og siden har min Kone og jeg været indespærrede der ligesom et Par Slaver, tænk Dem paa et Hotelværelse, hvor der mangler ethvert Spor af Hyggelighed, hvor hverken Sofa eller Stole er beregnede paa at sidde paa mere end et Par Minutter, og hvor en mager Benrad af en Jernseng staar og spærrer for Døren ind til Værelset ved Siden af. Jeg har aldrig tilbragt saa frygtelig en Dag i mit Liv! Jeg har læst tre tykke Bind af en Roman, som jeg ikke mere kan huske, hvad hedder; jeg har røget fireogtyve Cigarer, saa jeg

har ganske ondt i Halsen; jeg har spist fire Gange Frokost og sovet tre Gange til Middag bare for at faa Tiden til at gaa. Hver Gang Opvarteren — det var et forbandet Bæst, som hele Formiddagen gik i sort Kjole og Morgensko, jeg veed ikke, hvad De siger om Kjole og Morgensko? — hver Gang han gik med Døren, maatte min Kone og jeg gjemme os for ikke at blive set af Nogen ude paa Gangen, og jeg turde ikke engang saa meget som gaa til Vinduet, for saa sagde Mutter strax: „Tag Dig iagt, Høyberg! Der kunde gaa nogen af vore Bekjendte forbi og tilfældigt se herop.“ ... Jeg holdt det ud til nu for en halv Timestid siden, saa kunde jeg ikke mere, og saa sagde jeg til min Kone: „Ja, enten det nu gaar godt eller galt, saa gaar jeg mig en Tur. Jeg maa have frisk Luft, jeg har en Følelse, som jeg var levende begravet!“ ... Hun tiggede og bad mig naturligvis om at blive, men jeg kunde ikke, kunde bogstavelig ikke! ... Aa, De aner ikke, hvad det vil sige at være indespærret med sin Kone i en ti-elleve Timer ... Det vil sige, vi lever udmærket lykkeligt sammen, det veed Enhver, som kjender os ...“

„Ja, De har da idetmindste holdt det ud i femogtyve Aar.“

„Jamen der er ingen Sammenligning mellem det og saa at være ene sammen med hende en hel Dag fra Klokken ni Morgen til syv-otte Aften.“

Mørup erklærede sig villig til at tro Høyberg paa hans Ord, men dette fortalte han dog ikke sin Kone noget om. Nej, han afsluttede sin Fortælling med de Ord: „Og saa tilbragte jeg en Timestid sammen med Høyberg, for det gjorde mig ligefrem ondt for den Stakkel,

det var jo dog en trist Sølvbryllupsdag, han havde havt. Jeg vilde havt, at han og Kone i al Hemmelighed skulde komme her hjem til os iaften, men han var ikke til at overtale dertil, han bad mig bare . . . Død og al Landsens Ulykke, det er sandt! Han bad mig jo om at holde ren Mund dermed."

„Aa, de har saamænd godt af, at det kommer ud," trøstede hans Kone ham med. „Og det skal jeg nok sørge for, for Mage til den Historie har jeg dog aldrig i mine livskabte Dage hørt, det er jo rentud sagt nogle apokryfe Rævestreger!"

Og den gode Kone holdt Ord; allerede den næste Dag rejste der sig i Høybergs og Møruppernes fælles Omgangskreds et højlydt Ramaskrig over den af Sølvbrudeparret udviste Skjændighed.

I og for sig kunde det synes, som om Høybergs Maade at fejre deres Sølvbryllup paa maatte være de brave Morupper saa temmelig ligegyldig eller maaske endogsaa ganske uvedkommende; men det er netop et Særkjende for denne Slægt, at den aldrig kan tillade sine Venner og Bekjendte at gjøre, hvad dem lyster i slige Tilfælde, og navnlig paa ingen Maade kan taale, at en Familie opfører sig anderledes end Andre. Sligt anses for en Insubordination, som groveligt bør straffes med alle rettænkende Menneskers Foragt.

XII.

Det har man for det.

Christian Petersen er velmeriteret Grosserer her i Byen og beæres, foruden med flere mere eller mindre officielle Tillidshverv, tillige med den private Hæderspost at være min Ven. I en ikke saa ganske kort Aarrække er jeg gaaet ind og ud i hans Hus, som jeg selv vilde, har aldrig været generet af noget ceremonielt Regulativ for Visittid, Visittoilette eller Visitkonversation, men har til enhver Tid følt mig velkommen. Efter strax efter Ægteskabets Indgaaelse at have holdt mig borte fra Huset, indtil den unge Kones Jalousi mod Mandens Ungdomsbekjendte havde sat sig, erhvervede jeg mig hurtigt en oprigtig Veninde i Fru Petersen, naturligvis en moderlig Veninde, skjønt jeg er en sex-otte Aar ældre end hun, — naar man er ugift, behandle nemlig Ens Venners Koner En altid paa en beskyttende, overlegen Maade, som var man en stor, naiv Dengsebasse, der trængte til at ledes gjennem Livet. Og hvad hans Børn angaar, saa har jeg set dem voxe op og for de ældstes Vedkommende blive til voxne Mennesker, som netop ved deres Alder paa en irriterende Maade minde mig arme Pebersvend om, hvor

gamle deres Fader og hans Venner ere. Skjønt jeg ikke er det mindste i Familie med hverken Petersen eller hans Kone, er jeg dog kommen i en mærkelig Slægtskabsforbindelse med dem ved allerede i Børnenes tidligste Barndom ved en eller anden besynderlig, genealogisk Akt at blive udnævnt til disses kjære Onkel.

Petersens har aabent Hus om Onsdagen, og vi ere en lille, godt sammenarbejdet Kreds, som har det fortræffeligt der.

I Onsdags mødte jeg der som sædvanlig, godt oplagt til at more mig, men jeg mærkede strax, at der var noget galt et eller andet Sted. Det var mig paafaldende, at Christian, som ellers ledsager sit Velkomst-Haandtryk med et gemytligt Slag paa Skulderen, rystede min Haand med sin højre paa en deltagende Maade, medens hans venstre til Overflod meddelte min Haand nogle kjærlige, jeg kunde næsten sige bedrøvede Smaaklap. Jeg kom til at tænke paa forskjellige Højærværdigheders Kondolence-Haandtryk og var paa Nippet til at sige til Christian, at han tog fejl, jeg havde ikke fornylig mistet nogen nær Paarørende, men det sørgmodige Udtryk i hans Ansigt og hans bedrøvede Blik fik mig til at glemme at være morsom.

Da jeg derpaa hilste Godaften paa hans Kone og spurgte til hendes Befindende, blev hun pludselig umotiveret livlig, virrede med Hovedet, saa hendes talrige, runde Krøller dinglede og svajede til Siderne som Øltønderne under en galopperende Ølvogn, og erklærede, at hun havde det udmærket, ganske udmærket endogsaa, og

var i et ligefrem glimrende Humør. hvorpaa hun gjorde kort omkring og gik hen til nogle Andre af Selskabet.

Jeg kjender Fru Petersen nok til at vide, at naar hun selv siger, at hun er i ligefrem glimrende Humør, betyder det saa meget som, at hun er lynende trekvart over et eller andet.

Aha, tænkte jeg, der har været en lille Familieballade! Ægteparrets triste Sindsstemning hidrører uden Tvivl fra en sveden Vælling, nogle brændte Frikadeller eller et lignende Ulykkestilfælde. — Og saa lykønskede jeg mig selv til at være Pebersvend og spise paa Restauration og have Lov til baade at skjælde ud og sende Maden ud igjen, hvad jeg af Princip gjør mindst een Gang om Ugen for at hævde mit Ry som en vanskelig Herre og derfor blive bedre betjent.

Da jeg veed, at slige Stemninger hos Christian og hans Kone først fortage sig noget ind i Aftenspisningen, lod jeg dem foreløbig sejle deres egen Sø. Men da jeg oprigtig talt var noget nysgjerrig efter at vide, hvad der kunde være passeret, fik jeg fat i deres femten-sextenaarige Søn og spurgte, idet jeg fortrolig lagde min Arm om hans Skulder: „Det var nok en sløj Middagsmad idag, hvad Knud?"

„Nej, den var meget god," brummede Knud muggen.

Da den unge Mand stedse taler, som han lige havde været Gjenstand for den groveste Fornærmelse, ænsede jeg ikke det lidet opmuntrende Tonefald, men fortsatte gemytligt: „Naa ja, for jeg synes, dine Forældre er ikke rigtig i Kulør iaften."

„Nej, Fa'er og Mo'er er saa vrede, saa vrede!" mum-

lede den munterhedsknappe Yngling, dukkede ned, saa han slap fri for min Arm og gik brosig ind i den anden Stue. — Aha, tænkte jeg, det er ham, der har været paa Spil! — Og atter lykønskede jeg mig selv til at være Pebersvend og ikke have Børn i den vanskelige Alder, hvor de ikke længer ere Børn og endnu ikke ere Voxne.

Jeg gik hen til den syttenaarige Henriette og spurgte: „Hvad er der ivejen med Knud?“

„Med Knud? . . . Der er vist ikke noget ivejen med ham!“ svarede hun kort, mere med Tænderne end med Læberne, og saa saae hun op og ned ad mig, som var jeg en Skoledreng, der havde formastet sig til at inklinere for hende.

„Ja, ja, godt Ord igjen, lille Frøken! . . . Det forekom mig blot, han saae saa mopsig ud.“

„Saa?“ — Hun sagde det saa kort, som om Skoledrengen havde betroet hende, at han først skulde være Student om fire Aar. Saa virrede hun med Hovedet, gjorde kort omkring og gik hen til nogle Andre af Selskabet. — Gud bevares, hvor hun ligner sin Moder, tænkte jeg. Hun var ogsaa lynende trekvart over et eller andet. Det er naturligvis hende og Knud, der har havt en Bataille sammen. Den Sødskendekjærlighed er dog en aparte Ting, den har egentlig noget tilfælles med en Svigersøns og en Svigermoders Følelser ligeoverfor hinanden.

„Hør, sig mig en Ting!“ sagde jeg til den fjortenaarige Bernhard, som passerede forbi mig. „Har Knud og Henriette været lidt oppe at toppes?“

„Nej, de har lige siddet og spillet firhændigt, og det gjør de ikke, naar de er Fjender.“

„Nej, vel . . . det skulde da være for nemmere at kunne komme til at tjatte hinanden over Fingrene . . . Men jeg synes, de Begge er saa korte for Hovedet?“

Han svarede ikke, men saae paa mig med en saa sørgmodig Mine og et saa bedrøvet Blik, at jeg glemte at holde paa ham for at faa Svar, hvorfor han slentrede videre. — Gud bevares, hvor han ligner sin Fader, tænkte jeg. Det lader til, at der har været flere agerende Personer i Familieballaden. Og saa gav jeg mig til at nynne paa det gamle bekjendte „O Enighed, hvor er Du sød i et Familieskjød.“

Jeg skraaede over Gulvet for at faa fat i den tolvaarige Ellen og udfritte hende; men da jeg nærmede mig hende, saae hun forskrækket paa mig og løb, ligefrem løb for mig.

Jeg saae op og ned ad mig selv for at se, om det var min Person, der var noget ivejen med. Men jeg kunde Intet opdage.

Da jeg lidt senere inde i Kabinettet vilde slaa en Klo i den tiaarige Georg, smuttede han behændigt fra mig ud ad Døren, og jeg syntes, at han, da han var i Salveten, gjorde en Gebærde, der havde en mistænkelig Lighed med det, man i daglig Tale kalder at vrænge Næse. Men maaske var der kun noget, der generede ham der.

Det forekom mig ganske bestemt, at Familien Petersen ikke var saa venlig mod mig som sædvanlig.

Naa, der stod jeg lige klog, og der var ingen Udsigt til at faa flere Oplysninger. — Petersens har nemlig ikke flere Børn. Men nu var min Nysgjerrighed en Gang vakt, og jeg gik derfor lige løs paa Familiens Overhoved.

„Men hvad Pokker er der dog istykker med Jer Allesammen?“ spurgte jeg. „I ser jo saa obsternasige ud som et Kompagni Underofficerer ved Synet af en Spegepølse.“

„Ja, Du kan sagtens være morsom! Det er jo din Skyld,“ svarede det Petersenske Overhovede, og i Sandhedens Interesse maa jeg bekjende, at han tilføjede: „Dit Bæst!“

„Min Skyld? . . . Hvad for noget?“

„Aa, tror Du ikke, vi har opdaget det?“

„Naa, I har opdaget det?“

„Ja, det var ikke til at undgaa.“

„Nej, ikke godt! . . . Hvad er det forresten, I har opdaget?“

„At det er os, Du har ment med Mørupperne i din sidste Artikel . . . Jo, ryst bare ikke paa Hovedet! Du veed, vi fornylig havde en lignende Historie ved Christensens Sølvbryllup.“

„Ja, det var det, der gav mig Ideen.“

„Du tilstaar altsaa, at det er os, Du har sigtet til?“

„Aa, jeg tror, Du er tumbet, Menneske!“

„At sige, at vi — det vil sige, min Kone — blander os i andre Folks private Fester og vil arrangere alting for dem!“

Jeg begyndte at blive ærgerlig, men efter et Øjebliks Overvejelse kom jeg til det Resultat, at det var ligesaa godt at tage Sagen fra den gemytlige Side, og svarede: „Ja, nu kunde jeg ikke spare Dig længer, Du er bleven for morsom!“

„Jeg havde ikke fortjent det, jeg havde ikke fortjent

det! Jeg har alle dine Bøger staaende henne i mit Bogskab . . .“

„Jamen Herregud, dem har jeg jo venskabeligst sendt Dig.“

„Ja, det er sandt, det tænkte jeg ikke paa! . . . Jamen ellers havde jeg kjøbt dem.“

„Eller laant dem.“

„Ja, eller laant . . . Aa, for Pokker, Du faar mig ogsaa altid til at sige saadant noget Visvas! . . . Maa jeg forresten bare sige Dig, at det lignede os aldeles ikke, aldeles ikke!“

„Naa Gudskelov, saa gjør det jo i Grunden Ingenting.“

„Jamen, vore Bekjendte tror, det skal være os, og det er ligesaa galt, som det virkelig var det! . . . Og hvad jeg især ikke kan lide, det er, at Du fremstiller mig som saadan en Pernittengryn ligeoverfor min Kone, det er jeg slet ikke.“

„Ja, jeg føler mig som en stor Forbryder! Mener Du ikke, at jeg gjør bedst i lumskeligen at snige mig bort herfra?“

„Aa Passiar! Det er jo slet ikke saadan ment . . .“

„Jamen, lad os saa gaa over til din Kone og bede om Absolution for mig.“

„Nej Tak, min Ven! De Ærter maa Du selv klare! Jeg skal dog ikke have noget af at komme der og bide Skeer itu.“

„Forresten tror jeg nu slet ikke, det vil blive saa vanskeligt at faa din Kone omstemt.“

„Det er en mageløs Selvtillid, Du har! . . . Jeg gad nok vide, hvorledes Du vil bære Dig ad dermed?“

„Jo, det var det, der faldt mig ind, — om jeg ikke kunde faa Fru Hansen til at rykke mig til Undsætning.“

„Ja, det er nok en god Veninde af min Kone; men saa stor Indflydelse tror jeg dog ikke, hun har.“

„Vi faar at se!“

Vor Samtale blev afbrudt ved, at vi blev kaldte tilbords, og jeg skyndte at sikre mig Fru Hansen til Borddame. Det er en meget munter og livlig lille Kone med Uro i Blodet og Kviksølv i Tungen. Hun konverserer saa livligt, at der ligefrem hører Kunst til at faa et Ord indført i en Samtale med hende, da hun øjeblikkelig forvandler en saadan til en Monolog for sig selv, — efter Bordet, naar jeg skal fordøje, holder jeg meget af en Samtale med Fru Hansen. Men selv om det lykkes En at faa et Ord indført, er der i Reglen ikke vundet stort derved, da hun som de fleste meget talende Mennesker har et Minimum af Interesse for, hvad der bliver sagt til hende. Hun pauserer et Øjeblik, ser aandsfraværende paa den Talende og sætter saa sin Tunge i Gang igjen fra samme Sted, hvor den for lidt siden gik istaa.

Længe havde jeg siddet og spekuleret paa, hvorledes jeg skulde faa Samtalen bragt derhen, hvor jeg ønskede, saa kom det paa een Gang af sig selv.

Jeg var, uden at jeg erindrer, hvorledes det faldt, kommen til at nævne Ordet Laterna magica.

Fru Hansen rynkede Panden spekulativt og spurgte saa: „En Laterna magica? Er det ikke saadan en Maskine af Blik, som man brænder Fingrene paa?“

Jeg kunde ikke dy mig, men brast i Latter over den aparte Definition.

„Lad være at le!“ udbrød hun og slog mig over Armen med Frynseservietten. „Jeg kan ikke udstaa Dem, naar De ler paa den Maade, for saa veed jeg, jeg har sagt en Dumhed, og saa kan jeg være sikker paa en Gang ved Lejlighed at se den i en af Deres Historier, og saa bliver jeg saa flov og ærgrer mig over mig selv og lover, jeg aldrig skal sige et Ord mere til Dem.“

„De ser fejlt paa Tingen, Frue! Jeg har et Par Gange tilladt mig at more mine Læsere med nogle af Deres Vittigheder.“

„Ja, det kan man ogsaa kalde det for! . . . Men nu er jeg forresten snart saa vant til det, at jeg er helt kobberforhudet ligeoverfor det.“

„Det er da ogsaa længe siden, De har havt Grund til at beklage Dem.“

„Længe siden? Ja, hehe! Lige siden Deres sidste Artikel! Tror De ikke, jeg strax opdagede, det var mig, De mente med Fru Mørup?“

„Det tror De kun, fordi det var Dem, der fortalte mig om Christensens Sølvbryllup.“

„Ja, det veed jeg nok, men alligevel er det ikke rigtigt af Dem!“

Jeg havde med Villie ført den sidste Del af Samtalen saa højt, at Fru Petersen ikke kunde undgaa at høre den. Den Maade, hvorpaa hun ikke saae paa os, røbede da ogsaa, at hun fulgte ivrigt med, og det overraskede mig derfor aldeles ikke, da hun pludselig og meget skarpt spurgte Fru Hansen: „Har De ogsaa fortalt ham om det Sølvbryllup?“

„Ja, jeg har saamænd! Jeg tænkte ikke over det . . .

men det er et skrækkeligt Menneske. man kan ikke sige et Ord til ham, — strax bruger han det."

„Ikke altsammen. Frue, det vilde være mig uoverkommeligt!"

„Hør blot! Er han ikke skrækkelig uartig?"

„Det er hørt!" peb det fra en ilter lille Herre nede ved den anden Bordende. „Han har en Gang tegnet mig af — voldsom karrikeret, forstaar sig — og sagt, jeg aldrig kunde enes med min Broder, fordi vi naturligvis som alle andre Brødre skjændes, naar vi er sammen. Hvad Pokker skulde vi ellers tale om? Jeg har aldrig endnu truffet paa en Broder, som ikke skjændes!"

„Og mig har han gjort Grin med," lød det fra en anden Herre, „fordi jeg ikke kunde holde ud at feriere en Sommer i en nederdrægtig Sandflugtsørken af et Fiskerleje. Men naturligvis er det forfærdelig overdrevent lavet til."

„Og jeg kjender en Postmester, som en Gang boede i et Pensionat under et Besøg her i Byen, det vil sige, han var jo rigtignok Toldforvalter, men det kommer jo ud paa et," oplyste en ældre, ugift Ungmø. „Men han bar sig paa ingen Maade saa dumt ad, som der den Gang blev skrevet om ham."

Uvejret var brudt løs, fra alle Kanter haglede det ned over mig med Bebrejdelser, fra alle Kanter tordnede det løs med bøse Vredesskrald. Enten mente de, at jeg havde portrætteret dem selv, eller ogsaa kjendte de nogle Andre, eller i Nødsfald kjendte nogle Andre, som igjen kjendte nogle Andre, med hvem det var Tilfældet. Skjønt der var den Mærkelighed, at de Paagjældende aldrig fandt,

at det i fjerneste Maade lignede, og forsikrede, at de ingensinde i deres Liv havde oplevet noget tilnærmelsesvis lignende, vare de dog Alle vrede, indignerede, fornærmede og talte sig heftigere og heftigere. Jeg saae mig bestyrtet om, da jeg opdagede, at det virkelig var deres Alvor. Vel kjender jeg ikke den Følelse, der greb Robinson Cruse eller Carl Lumholtz, da de første Gang befandt sig blandt Menneskeædere, men jeg tror nok, jeg følte noget lignende. Ikke En, ikke engang min Ven Petersen, kom mig til Undsætning i min Kvide. Forgjæves spekulerede jeg paa, hvorledes jeg skulde besværge Uvejret, og ønskede mig et Par brugte Lynafledere i Lommen. Da kom endelig en ærlig Sjæl mig til Hjælp, og det sikkert meget mod hendes Villie; men hun afledede da Opmærksomheden fra mit Synderegister.

Stuepigen bragte i dette Øjeblik Desserten ind, en omfangsrig Rødvinsbudding, der som et øformigt, indbydende Vinland hævede sig med sine klippeformige Buddingeformationer op af et Hav af Crême. Et „Aa-aah!“ lød gjennem Spisestuen, som var det en Buket af Guldregnsraketter og ikke en Rødvinsbudding, og Husmoderen nød sin Triumf. Hendes skarpe Øje opdagede imidlertid hurtigt, at der var spildt noget Crème paa Kanten af Fadet, og med et strengt, husmoderligt Blik hviskede hun med skjæv Mund noget til Pigen om, at det dog ogsaa var rædsomt, naar man ikke selv saae efter Alting. Pigen blev fortjamsket og vilde redressere Fejlen ved med Fligen af sit Forklæde at tørre det spildte af, medens hun holdt Fadet i den venstre Haand.

Nu har Petersens Stuepige — hendes øvrige, for-

træffelige Egenskaber ufortalte — sandt at sige for meget af en ægyptisk Flodhest ved sig til egentlig at kunne kaldes behændig, ialfald viste hun efter faa Sekunders Forløb, at hun ikke var oplært i Balanceproduktioner for venstre Haand. Fadet begyndte en gemytlig Vippetur, smaa Vover begyndte at kruse Crèmens Overflade, og Buddingen skjælvede og vaklede, som var den ved at blive søsyg. Og pladask! der laa hele Herligheden paa Gulvet. Fadet var splintret i Snese af Stykker. Crèmen sprøjtede op paa de Nærmestsiddendes Klæder, saa det saae ud, som de havde faaet en lille Douche af en Kalkkost, og Rødvinsbuddingen laa udflydt paa Gulvet og lignede en Vandmand, der er kastet op paa Stranden.

Et Rædselsskrig hævede sig fra samtlige Damer, medens Pigen grædende styrtede ud i Kjøkkenet og rimeligvis klædte sig i Sæk og Aske, idetmindste lod hun sig ikke mere se den Aften.

Ulykken var imidlertid saa total, at hele Selskabet efter et Øjebliks Pause brast i Latter og under megen Munterhed nøjedes med de smaa „Kattetunger“, der skulde have suppleret Desserten, medens jeg havde mest Lyst til at gaa ud at trøste og takke den stakkels Pige.

Bordet var hævet, og vi Herrer havde trukket os tilbage til Rygeværelset, hvor jeg snart ved en af Christians Havanesere — veritable, NB! — forvandt Følgerne af den Medfart, jeg havde lidt, og morede mig over mine Med-Møruppers Taabelighed. Jeg døsede hen i et Sofahjørne og hørte med det ene Øre efter nogle Handelsherrer, som paa egen Haand reformerede Toldvæsenet og forhøjede Satsen paa alt, undtagen hvad der hørte

under deres egen Branche, da dette mærkværdigvis stedse viste sig beskattet langt over Evne, medens jeg med det andet Øre fulgte Samtalen mellem nogle Grosserere, som med roterende Snakkesalighed kjærnede Kunstsmørresolutioner.

Jeg vaktes af disse belærende Foredrag ved, at Fru Petersen stak Hovedet ind ad Døren og bad, om Fru Hansen og hun ikke nok maatte „laane“ mig et Øjeblik, da der var noget, de gjerne vilde spørge mig om.

Imellem Rygeværelset og Dagligstuen har Petersen et langt, smalt Rum af den Slags, som i gamle Dage kaldtes Korridorer, men som nu hedde Kabinetter, og her traf jeg begge Fruerne, øjensynlig noget ophidsede.

„Nu skal De svare os ærligt og oprigtigt,“ begyndte Fru Petersen. „Hvem af os er det saa, De har tænkt paa med Fru Mørup?“

„Jeg forsikrer Dem, mine Damer . . .“

„Purr, stop! De skal ikke genere Dem for at sige det. Vi er ikke fornærmede, det er ikke derfor, vi spørger.“

„Er det nu ikke mig?“ faldt den lille, veltalende Fru Hansen ind. „Det, som slog mig, det var, at jeg virkelig nu her til Christensens Sølvbryllup løb fra Herodes til Pilatus baade for at faa Sangen istand og for at faa Presenterne ordnede, saa de ikke fik Dubletter af noget, for man kan jo nok altid bytte bagefter, men det er dog saa kjedeligt, saa kunde jo Folk i Grunden ligesaa gjerne give Penge og sige, ligesom man siger til Børn: „Værs'god, her er ti Kroner, saa kan I selv kjøbe, hvad I har Lyst til!“ Men det er dog saadant et Sølvbryllupspar lidt for gamle Børn til, hehe!“

„Men De maa dog indrømme mig, min Kjære, at det var mig, som kom med Forslaget om Tableauerne, — det vil sige, det var nu en lille Komedie, jeg proponerede; men det er det samme, for begribeligvis tager man ikke saadan ligefrem og skriver op Ord til Ord, hvad Folk saadan ligefrem siger og gjør. Der maa naturligvis Kulør paa!"

„Ja, det skal De have Ret i, det var Deres Forslag. Men hvem er det, der ved Juletider løber om fra den ene Butik til den anden og ser paa Alting, selv om det aldeles ikke er Meningen at kjøbe det? Det er nok mig, skulde jeg mene!"

„Det gjør jeg ved Gud ogsaa! Lad os bare være Mennesker! Tror De, det er noget, De alene har Patent paa?"

Jeg syntes, Situationen var for komisk til, at de to Fruers Ægtemænd ikke ogsaa skulde have godt af den, og jeg sagde derfor: „Ja, ser De, det afgjørende er jo egentlig: hvis Mand var det, der kom hjem og fortalte, at han havde truffet Christensen ved Banestationen?"

„Ja, det var ikke Christian!"

„Heller ikke Valdemar!"

„Du store Kineser! Naar man ser sig om, saa har han slet ikke fortalt Dem det."

„Hvem?" lød det i harmonisk Duet.

„Ja, det vil jeg ikke røbe, naar han ikke selv . . ."

Mere fik jeg ikke sagt. Mine Ord havde virket som en Trylleformular, med Lynets Fart forsvandt begge Fruerne ind i Rygeværelset, den ene i Tournuren paa den anden, og et Øjeblik efter vendte de tilbage, halende deres respek-

tive Halvdele efter sig, medens der i Døraabningen til Dagligstuen begyndte at vise sig nogle nysgjerrige Ansigter, som kiggede efter, hvad der egentlig foregik i Kabinettet.

Fru Hansen tog Têten og spurgte, idet hun rystede ivrigt i Mandens øverste Knaphul: „Maa jeg spørge, var det Dig, der traf ham ved Jernbanen?“

„Hvem? Hvor? Hvornaar? Hvordan? Hvorledes? Med syv Spørgsmaalstegn efter,“ svarede Hansen og saae gemytligt ned paa sin lille, ivrige Ægtemage.

„Høyberg der ved Jernbanen!“

„Hvad for en Høyberg ved Jernbanen? Er det ham, der plejer at smække Døren i paa Fingrene af mig?“

„Aa, Du veed jo godt, at naar jeg siger Høyberg, saa mener jeg Christensen . . . Herregud, se dog ikke saa dum ud! Det var den Gang med Sølvbrylluppet Du veed nok!“

„Aa, er det den Geschichte igjen? . . . Nej, min Snut, jeg saae s'gu ikke noget til Christensen den Dag.“

„Saa var det Dig!“ busede Fru Petersen ud og gav sin Mand et kjærligt Stød i Siden.

„Mig, der hvad?“ spurgte Christian tørt.

„Der havde hele Historien med Christensen. Og det har Du ikke fortalt mig et Ord om, det er ved Gud en Skam af Dig!“

„Herregud, lille Misse, kan Du da ikke forstaa, at den Tyveknægt der bare har Løjer med Jer?“ — (Den Tyveknægt der var mig!) —

„Aa, det siger Du blot for at slippe bort fra det,“

svarede Fruen. „Men det veed jeg, at er jeg bleven trukken frem og sat offentligt paa Prent, saa lader jeg mig det heller ikke saadan tage fra!“

„Men Gud, hvem siger, det er Dem?“ snerrede Fru Hansen. „Det er bare noget. De bilder Dem ind!“

„For det passer altsammen paa mig!“

„Det passer akkurat ligesaa godt paa mig!“

Hansen saae et Øjeblik betuttet fra den ene til den anden af de to disputerende Fruer, saa busede han ud i en hjertelig Latter og raabte højt: „Hahaha! Nu tror jeg min Sandten, de skjændes om Æren af at have været Model!“ Og saa gav han sig af Henrykkelse til at istemme den gamle, kjendte Sextursmelodi, umaadelig falsk i musikalsk Henseende og noget ensformigt, hvad Texten angik, da han ikke kjendte mere end den Linie: „I Kjæde gaar hele Familien!“ Men for at anskueliggjøre Texten greb han Haanden paa den nærmeststaaende af de Damer, som den højrøstede Samtale havde lokket ind i Kabinettet, og dansede afsted med hende. Og hun tog igjen fat i den næste, og et Øjeblik efter galopperede en syngende og leende Kavalkade gjennem Stuer, Entrée og Kjøkken, tagende de flittigt arbejdende Damer med fra Dagligstuen og de rygende Herrer fra Rygeværelset, og den vilde Jagt holdt ikke op, før Damerne udmattede og forpustede sank om paa diverse Stole og Sofaer.

„Men sig mig,“ spurgte en af de Damer, der var bleven revet bort fra sit Arbejde og trukket med i det lystige Tog, „hvad i Alverden kom egentlig det hele over?“

„Aa," svarede Christian, „det var ikke andet end et nyt Kapitel af Møruppernes Liv og Levnet, for jeg er vis paa, han bruger det næste Gang."

„Det gjør jeg!" svarede jeg, — og nu har jeg gjort det!

Indhold.

I.	Nyaarsaften	Side	1
II.	Polyglotte Soiréer	—	20
III.	Mørupperne contra Gjørupperne	—	34
IV.	Paa Sommervisit	—	53
V.	Ved Badestedet	—	78
VI.	Mørups flytter	—	97
VII.	Magisk-spiritistisk Séance	—	121
VIII.	Indkvartering	—	143
IX.	Sport	—	182
X.	De daarlige Tider	—	211
XI.	Høybergs Sølvbryllup	—	230
XII.	Det har man for det	—	250

LIBRARY
APR 12 1983
UNIVERSITY OF TORONTO

PLEASE DO NOT REMOVE
CARDS OR SLIPS FROM THIS POCKET

UNIVERSITY OF TORONTO LIBRARY

UTL AT DOWNSVIEW
D RANGE BAY SHLF POS ITEM C
39 13 01 04 11 004 4